

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 63 • 3 Temmuz '99 • 5 DM

*Sefalet ücretlerine,
mezarda emekliliğe,
uluslararası tahkime hayır!*



İÇİNDEKİLER

Rejimin idam oyunu	4
Şovenizme karşı mücadeleyi yükseltelim	5
İşçi-memur elele genel greve!	6
Son siyasal gelişmeler/1	
Seçimleri önceleyen süreç	12-15
TKİP Belgeleri: Siyasal durum üzerine değerlendirmeler/5 (orta sayfa). .	16-19
TCDD de sermayeye peşkeş çekiliyor.	20-21
Öcalan'ın savunmasının eleştirisi/2	22-24
Devrimci tutsakların katledilmesine sessiz kalma!	30

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete
Sayı:63 • 3 Temmuz 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçınas
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb@arti.net.tr

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sihhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108/KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1/KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

**Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!**

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.

*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu
hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

* İş Bankası/İstanbul/Aksaray Şb.
-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba
yatırdım.

Sefalet ücretlerine, mezarda emekliliğe, uluslararası tahkime hayır!

Kahrolsun İMF, yaşasın sosyalizm!

İMF heyeti bir aya yakındır Türkiye'de. Yeni "Türk hükümeti"ne çalışma programını dikte ettirdi. Her zamanki gibi program yine sermayenin krizini emekçilere fatura etme programı. Şimdi sıra aynı programın hükümetin sendikal ihanet çetelerine dikte ettirilmesine geldi. Geçtiğimiz Perşembe ESK toplandı. Ancak bu seferki ilaç o kadar acı ki, bürokratlar bir çırpıda onaylamaya cesaret edemediler. Metal sürecinin dersinden de çıkarıyorlar ki, saldırının yaratacağı tepkinin ilk hedefi kendileri olabilir.

Sermaye sınıfının bu kapsamlı saldırı için uzun zamandır ve çok yönlü bir hazırlık içinde olduğu, kendini her yönden tahkim etmeye çalıştığı biliniyor. Kürt sorunuyla ilişkilendirilen şovenist kampanya da, seçimler de, laiklik gösterileri de bu hazırlığın ayaklarını oluşturuyor. İşçi sınıfı ve emekçiler çok yönlü kuşatılmaya, sersemletilmeye, bölünmeye, düzene eklemelenmeye, özetle saldırılara karşı silahsızlandırılmaya çalışıldı. Aynı süreç sınıfa yönelik saldırıların da boyutlandırıldığı bir dönem oldu. Basın-İş uzmanı Süleyman Yeter gözaltında alenen katledildi, yine Basın-İş'in genel başkanı kaçırılıp tehdit edildi, Tuzla işçileri ve sendika yöneticileri sürekli bir şekilde jandarma/hukuk terörüyle sindirilmeye,



direnişleri bastırılmaya çalışıldı vb.

Tüm bu saldırıların sınıf hareketinin durgun olduğu bir dönemde gerçekleşmiş olmasının, olumsuz etkisini artırıcı bir işlev gördüğü açıktır. Bununla birlikte, yeni saldırı programı o derece kapsamlıdır ki, bu etkinin kontrolsüz kırılması ve kendiliğinden patlamaların ortaya çıkması mümkündür. Oysa, sistemin tersine işçi sınıfının buna yönelik hiç bir hazırlığı yoktur. Kendiliğinden mücadelenin doğal örgütlülüğü olan sendikaların çoktan sisteme bağlandığı da hesaba katıldığında süreci karşılamak ve kazanmak için olağanüstü çabalara ihtiyaç olduğu açıktır.

Yine açıktır ki, bu olağanüstü çaba tamamıyla sınıfın kendisine, kendi özgücüne bakıyor.

Başta sınıf devrimcileri olmak üzere, tüm sınıf bilinçli, öncü, ilerici işçiler tarihi bir sorumlulukla karşı karşıyadırlar. Tepkileri örgütlemek için zaman son derece sınırlıdır ve devrimin kaybettiği her dakikanın düzen lehine çalıştığı unutulmamalıdır.

Kamu emekçileri düşük zam saldırısına verdikleri tepkiyle yolu açmış bulunuyor. Sıra mezarda emekliliğe, özelleştirmelere, uluslararası tahkime, yani sermayenin topyekun saldırılarına karşı "işçi-memur elele", örgütlü/militan bir mücadelenin yükseltilmesindedir.

Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Kitapçularda...

H. FIRAT

**Demokrasi, Devrim
ve
Oportünizm**

H. FIRAT

**Program sorunları
üzerine konferanslar**

**Bağımsızlık
ve
Devrim**



E K S E N Y A Y I N C I L I K

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

E K S E N Y A Y I N C I L I K

İdam kararının ötesi

Eğer çok daha karmaşık ve sinsi bir plan söz konusu değilse, ABD'nin de telkinlerine uyarak Öcalan'ın cezası sonuçta infaz edilmeyecek, fakat bu infaz tehditi Kürt hareketini en geri bir noktada teslim almak için en etkili biçimde kullanılacaktır. Bugüne kadar Kürt sorunu konusunda kullandıkları ve yazdıkları her söz ve satır özel savaş sözcülerinden alınma olan birçok yazarın ve yorumcunun şu günlerdeki tutumu bunu göstermektedir.

Burada çok kritik önemde bir olgusal gerçek var. Bugün Öcalan'ın hayatının en büyük güvencesi Kürt halkının halihazırda sürmekte olan büyük özgürlük iradesi ve bu iradenin ortaya çıkardığı mevzilerdir. Rejim çevrelerini Öcalan hakkındaki kararın infazı konusunda sayısız kez düşünmeye iten kuvvet tam da budur. Bu olgusal etken olmasaydı eğer, rejim Öcalan'ı en kısa ve kestirme yoldan idam sehpasına gönderirdi.

Öcalan'ın 31 Mayıs'tan beri İmralı'da sürmekte olan yargılaması daha bir ay dolmadan sonuçlandırıldı. Karar bugünlerde konu üzerine yazan ve konuşan herkesin tekrarladığı gibi "beklenen" doğrultuda oldu. Öcalan hakkında verilen idam kararının hukuki yönü üzerine konuşacak değiliz. Zira biz bu yargılamayı tarihsel ve siyasal açıdan tümüyle gayrı meşru görüyoruz. Şu an düştüğü durum ne olursa olsun, Öcalan ulusal özgürlük uğruna tümüyle haklı ve meşru bir direnişin lideridir. Bu konumdaki bir liderin ulusal köleliği sürdürmekte olan güçler tarafından yargılanması meşru olamaz. Savaşta karşı taraf yalnızca esir alınabilir, fakat bir yargılamaya konu edilemez. Bu nedenle yapılmış yargılamanın ve yargılayanların hukuku çerçevesinde verilmiş hükmün hukuksal açıdan bir değeri yoktur. Bu yargılama ve karar tümüyle siyasaldır. Bunun altında Kürt halkının özgürlük ve eşitlik istemine yöneltmiş bir saldırı ve tehdit yatmaktadır. İdam kararının tümüyle siyasal olan anlamı, önemi ve işlevi de buradadır.

Öcalan yargılama girişimi karşısında düne kadar temsil ettiği ulusal özgürlük davasına yaraşır bir devrimci tutum takınabilir, böylece mahkemeyi, kendisini ve kendisi şahsında Kürt halkının özgürlük mücadelesini yargılama girişiminde bulunanları yargılamanın platformuna çevirebilirdi. Böyle yapmadığını, rejimin başarıyla sahneye koyduğu yargılama mizanseninin uyumlu bir unsuru olarak hareket ettiğini biliyoruz. Bu sayededir ki, Kürt halkının özgürlük davasının haklılığını güçlü bir biçimde savunmanın platformu olabilecek bir tarihi fırsat harcanmış, yargılama Türk devletinin moral tazelediği ve özgüven kazandığı bir zemine dönüşebilmiştir.

Takındığı tutum ve ortaya koyduğu inkar ve teslimiyet platformu sayesinde, Öcalan hakkındaki

kararın gerekleri bizzat rejim çevreleri tarafından şu günlerde ciddi ve hararetle bir tartışma konusudur. Bugün kirli savaş medyasında "idam etmek yerine kullanmak" eksenine oturan ince ayarlı bir kampanya yürütülmektedir. Bu bile ortaya çıkan durumun özünü özetini vermektedir. Öcalan İtalya'da iken, "ben kaybetsem de Kürt halkı kazanmıştır" mealinde bir söz söylemişti. Yargılama sonucunda ortaya çıkan durumdan hareketle söyleyelim ki, bugün Öcalan'ın hayatını kazanıp kazanamadığı tartışmalı olmakla birlikte, yazık ki Kürt halkının bu yargılama çerçevesinde kaybettiği kesindir. Öcalan bugüne kadarki büyümesini ve yücelmesini Kürt halkının özgürlük istemini ve iradesini kuvvetle savunmasına borçluydu. Bu niteliğini koruması, hem kendine hem de Kürt halkına kazandırması aynı tutumu sürdürmesiyle olanaklıydı. Bunun için de bir "dava adamı" olarak "dava"yı herşeyin üzerinde tutmalı, eski bir avukatının sözleriyle, "Öcalan davası"ni herşeyden önce Kürtlerin davası saymalıydı. Hukuksal sonuç ne olursa olsun, sonuçta herhalükarda hem kendisi, hem Kürt halkı ve hem de Türkiyeli emekçilerin devrim davası kazanacaktı. Öcalan bu tarihi sorumluluğa uygun davranmadı; böylece pratik olarak kendisinin henüz ne kazandığı belli olmamakla birlikte, siyasal açıdan kendisi, Kürt halkı ve Türkiyeli emekçilerin devrim davası bu taktik adımı kaybetti.

Öcalan böyle yapmakla, yine eski avukatı Okçuoğlu'nun da önden isabetle belirttiği gibi, kendisinin hayatına yönelecek bir girişime karşı dünyada ve Türkiye'de geliştirilecek güçlü bir idam karşıtı kampanyanın gücünü ve motivasyonunu da kırmıştır.

Öcalan'ın teslimiyetçi tutumu sayesinde bugün için inisiyatif büyük ölçüde rejimin eline geçmiştir. Rejim çevrelerinin Öcalan hakkındaki idam kararını olayları istedikleri doğrultuda yönlendirebilmek için bir tehdit ve şantaj aracı olarak kullanacakları şimdiden görülmektedir. Medyada bir taraftan "amacın hasıl olduğu" inancıyla aylardır sürdürülmekte olan şovenist kampanya ve idam histerisi dengelenmeye çalışılmakta, ama öte yandan ise rejimin hakim noktalarında çok bilinçli bir ketumluk sergilenmektedir. Bu belirsizlik, olaylara tehdit ve şantaj silahını en etkili bir biçimde kullanarak yön verme hesabından kaynaklanmaktadır.

Eğer çok daha karmaşık ve sinsi bir plan söz konusu değilse, ABD'nin de telkinlerine uyarak Öcalan'ın cezası sonuçta infaz edilmeyecek, fakat bu infaz tehditi Kürt hareketini en geri bir noktada teslim almak için en etkili biçimde kullanılacaktır. Bugüne kadar Kürt sorunu konusunda kullandıkları ve yazdıkları her söz ve satır özel savaş sözcülerinden alınma olan birçok yazarın ve yorumcunun şu günlerdeki tutumu bunu göstermektedir.

Burada çok kritik önemde bir olgusal gerçek var. Bugün Öcalan'ın hayatının en büyük güvencesi Kürt halkının halihazırda sürmekte olan büyük özgürlük iradesi ve bu iradenin ortaya çıkardığı mevzilerdir. Rejim çevrelerini Öcalan hakkındaki kararın infazı konusunda sayısız kez düşünmeye iten kuvvet tam da budur. Bu olgusal etken olmasaydı eğer, rejim Öcalan'ı en kısa ve kestirme yoldan idam sehpasına gönderirdi.

Bu çerçevede, bugünün büyük önem taşıyan trajik sorusu şudur: Öcalan'ın hayatını kurtarmak adına bu büyük irade ve binlerce Kürt yurtseverinin hayatına mal olmuş siyasal ve maddi kazanımlar heba edilecek midir? Bu yolu tutmak, "dava adamı"ni kurtarmak adı altında "dava"nın kendisini harcamak olur. Bu teslimiyetten öteye ihanete varır. Kürt halkının eşitlik ve özgürlük davası herşeyin üzerinde tutulmalı ve sonu ihanete varacak bu türden bir uzlaşma ve pazarlık arayışı reddedilmelidir. Herşeye rağmen Öcalan'ın hayatını güvenceye alacak olan da son tahlilde bu tutumdur. Buradaki diyalektiği derinlemesine anlamak, başta PKK olmak üzere bugün tüm yurtseverlerin ve devrimcilerin en önemli görevidir.

Öcalan son savunmasında Kürt sorununun mazlum bir ulusun ulusal özgürlük ve eşitlik sorunu olduğunu, bu çerçevede tepeden tırnağa siyasal bir sorun olduğunu açıktan reddetmiş, sorunu en dar anlamıyla bir kültürel kimlik ve dolayısıyla üniter devlet yapısı içerisinde bir alt kültürel kimlik düzeyine indirgemıştır. Ve kendisi, bu kadarlık bir istem çerçevesinde bir "taviz" in, hele hele bir pazarlığın herhangi bir biçimde söz konusu olmadığını; devletin Anayasa Mahkemesi başkanının Nisan ayındaki konuşması doğrultusunda bazı yasal düzenlemelerin önünü açmasının sorunun çözümünü de kendiliğinden getireceğini; bu durumda PKK için de düzene entegre olmak ve devletin hizmetin girmekten geri durmak için bir neden kalmayacağını, son derece açık ve vurgulu sözlerle dile getirmiştir.

'93'deki başlangıçta federasyon, ardından Roma'da otonomi düzeyine çekilen pazarlık platformu, İmralı'da üniter devlet yapısı içerisinde bir kültürel alt kimlik derekesine indirilerek, sorun gerçekten pazarlık sorunu olmaktan çıkarılmış, rejimin insafına ve tercihine bırakılır hale getirilmiştir. Bundan dolayıdır ki, geçmişte Kürt sorununu açık ya da örtülü bir biçimde bir siyasal sorun olarak kabul eden bir kısım düzen temsilcisi bile, İmralı'daki gizli pazarlıkların perde arkasını bilmenin de verdiği bir hassasiyet ve titizlikle, şu günlerdeki tartışmalarda kültürel kimliği net bir biçimde siyasal kimliğe karşıt olarak kullanmaktadırlar.

Bu platform, bunca mücadeleye, direnişe ve bedele rağmen, Kürt halkını bir kez daha teslim alma ve köleliğe razı etme platformudur. Kürt halkı ve PKK, bu teslimiyet platformunu cepheden net ve kararlı bir tutumla reddetmelidir. Bu onlar için tarihi önemde ve bizzat tarihe karşı bir sorumluluktur.

Günün parolası, gerçek bir özgürlük ve eşitlik uğruna zafere kadar devrim olmalıdır. Elbette Öcalan'ın hayatını kurtarmak için gerekli her türlü çaba harcanmak durumundadır. Fakat özgürlük ve eşitlik davasını buna endekselmeye kalkmak davaya ihanetle eş anlama gelecektir. Öcalan'ın hayatının kurtarılması ile onun ortaya koyduğu teslimiyet platformu net bir biçimde birbirinden ayrılmalı ve bu ikincisi kesin bir tutumla reddedilmelidir.

Yineliyoruz, son tahlilde, Öcalan'ın hayatının kurtulması da bu doğrultuda gösterilecek kararlılığa kopmaz bir biçimde bağlıdır.

Rejimin idam oyunu

Gerçekte kontr-gerilla devletinin hedeflediği Öcalan'ı idam edip etmeme konusunda bir karar vermek, bunun için kamuoyunun düşüncelerini almak değil; bir taraftan şovenizmle kitlelerin geri duygularını besleyip arkasına alırken, diğer taraftan da özellikle Kürt halk kitlelerinde bir beklenti yaratmaktadır. Her iki yanıyla da kitlelerin devrimci mücadeleye yönelmesini engellemek hedeflenmektedir.

Terör-reform politikaları burjuva devletin onyıllardır uyguladığı bir politika olarak kitleleri yönlendirmenin en iyi aracı olmuştur. Bugün Öcalan'ın idamı üzerinden yeniden devreye sokulan bu politika karşısında Türkiye devrimci hareketinin önemli bir kesimi ne yazık ki ciddi bir zayıflık içindedir.

A. Öcalan davası hızla tamamlandı ve dokuz oturum sonunda ceza verildi. Herkesin tahmin ettiği karar açıklandı: İdam. Ancak mahkemenin idam kararı vermesinden daha önemli olan, idam tehditi ve tartışmasının kontra rejim tarafından kullanılış biçimidir. Kontr-gerilla cumhuriyeti bir taraftan devrildiği isyanlar bastıran despot devlet mirasının bilinciyle; diğer taraftan onyılların deneyimleriyle edindiği kitleleri manipüle etme yöntemleriyle, Öcalan'ın idam edilmesi konusunu da kendi ihtiyaçları çerçevesinde kullanmaya çalışıyor.

Burjuva cumhuriyet kuruluşundan bugüne ayakta kalabilmenin en temel yollarından biri olarak devlet terörünü hep kullanageldi. Kürt halkının ulusal kimliğini reddetmesinin ardından gelişen Kürt isyanlarına karşı uyguladığı yoğun terör biliniyor. Düzenin ciddi bir tehlike altında olmadığı pek çok durumda bile idam sehpaları çalışmıştır. İdam sehpaları çoğu kez, gözdağı vermek, yıldırma, ezmek amacıyla kullanılmaktadır.

Ancak kontr-gerilla cumhuriyetinin bugüne kadar kurduğu darağaçları her zaman istenilen sonucu vermemiştir. Darağaçlarının her zaman ezmeyi, sindirmeyi, bozguna uğratmayı başaramadığı sermaye devletinin kendi pratiğiyle de ortaya çıkmıştır. Örneğin Deniz Gezmişler'in idam edilmesi '71 devrimci hareketini dağıtmayı amaçlıyordu. Ancak gerçekleştirilen idamlar ve diğer gençlik liderlerine uygulanan dizginsiz devlet terörü, sonraki yıllarda devrimci hareketin gelişip güçlenmesini engelleyememiştir. Deniz Gezmişler idam sehpası karşısındaki duruşlarıyla ölümsüzleşmiş ve devrimci kimliğin bayraklaşmasını sağlamışlardır. Farklı bir örnek olarak, Menderesler'in idam edilmesi ile, burjuva anlamda bir demokrat niteliği bile olmayan bir adam adeta demokrasi kahramanı haline getirilmiştir.

Bugün kontr-gerilla cumhuriyeti idam tartışması ile kirli bir psikolojik savaş yürütmektedir. Yapılmaya çalışılan, idamın ne kadar haklı gerekçelere dayandığını kitlelere anlatmak gibi klasik bir faşist propagandanın ötesindedir. Asıl amaç, Türk ve Kürt

halklarını psikolojik olarak ikili bir kışkaç altına almaktır. İdam konusunu haftalardır gündemden düşürmeyen kirli savaş medyası, belki önümüzdeki aylarda da aynı tartışmayı sürdürerek, gerçekleştirilecek bir idamdan çok daha etkili bir psikolojik savaş yürütmektedir.

Yürütülen kirli propaganda savaşı herşeyden önce idam cezasının kendisini tartışmıyor. Böyle olsaydı, idam cezasının kaldırılması gibi bir demokratik talebin dile getirilmesi anlamı taşırdı. Yürütülen tartışma Öcalan'ın idamıdır. Bu tartışmanın ana eksenini ise, gerçekleşecek bir idam Türkiye Cumhuriyeti'nin çıkarlarına ne kadar zarar verir çerçevesindedir.

Bugün, kirli savaş medyasının yürüttüğü bu tartışma, kontr-gerilla cumhuriyetinin yıllardır Kürt halkına karşı sürdürdüğü inkar ve imha politikasının bir devamı niteliğindedir. Yürütülen kirli askeri savaş, kirli bir psikolojik savaşla tamamlanmaya çalışılmaktadır.

Kirli propaganda savaşının bir yanını şovenizm diğer yanını ise sahte reform politikaları ya da daha doğru bir deyişle saldırı politikaları oluşturuyor. Bu iki ayaklı politika kontr-gerilla cumhuriyetinin onyıllardır uyguladığı politikaların Öcalan'ın idamı üzerinden bir kez daha sahnelenmesi anlamını taşıyor.

Kirli propaganda savaşının şovenizm cephesinde asker yakınları yer alıyor. Öcalan'a verilen idam kararı üzerine asker yakınları bayram ilan ediyorlar. Sağduyusunu yitirmiş, kendisinden geçmiş bir halde, Türk bayraklarına sarılarak çığlıklar atıyorlar, ellerinde yağlı iplerle sokaklarda gösteri yapıyorlar. İdam kararının verildiği günü "şehit ve gaziler bayramı" ilan ettirmeye çalışıyorlar. Bir grup asker yakını adeta uzaktan kumanda ile idare ediliyor, düğmeye basınca harekete geçiyor, tekrar basılınca duruyorlar. Bu bir grup asker yakını ile düzenlenen oyun kirli savaş medyası tarafından kah öne çıkarılıyor, kah geri çekiliyor. Ancak şovenizmi diri tutmak hiçbir zaman ihmal edilmiyor.

Kirli savaş medyası Öcalan'ın defalarca idamı hakettiğini, hatta bunun çok yetersiz kalacağını yazıp duruyor. Öcalan'ın idam edilmemesi gerektiğini söyleyenler bile aslında idam edilmeyi fazlasıyla hakettiğini, ancak idam edilmemesinin Türkiye için daha yararlı olacağını söylüyorlar.

Şovenizm sistemli şekilde kışkırtılarak kitlelerin geri duygularına sesleniliyor, devletin arkasında birleşmek gerektiği propaganda ediliyor. Böylelikle şovenizmle sersemletilen kitleler sınıfsal çıkarlarından uzaklaştırılarak, devletin emekçi düşmanı yüzü saklanıyor.

Diğer taraftan, burjuva medyanın kirli kalemleri Öcalan'ın idam edilmemesi gerektiğini öne sürüyorlar. Kontr-gerilla devletinin iki yanlı oyunu böyle gerektirdiği için idama karşı olduklarını ilan ediyorlar. Öyle ki, idam cezasını veren mahkeme başkanı Turgut Okyay bile aslında kendisinin de idam cezasına karşı olduğunu söyleyip, Avrupalı demokrat yargıç pozlarında şov yapıyor.

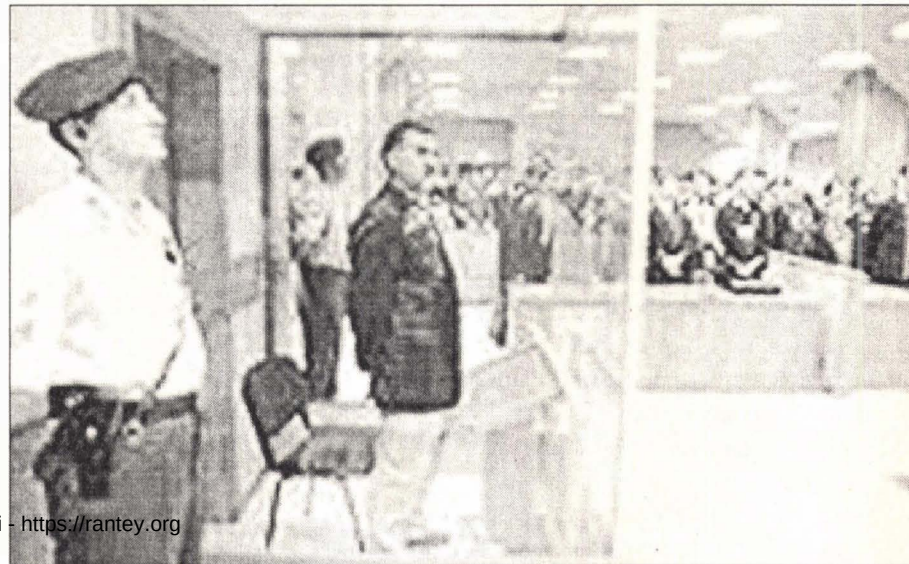
Kirli propaganda savaşının ikinci pröğesi sahte reform politikalarından

oluşuyor. Öcalan'ın idam edilmemesi ile demokratik bir açılım yapılacağı, idam edilse bile bunun sadece yıllardır şovenizmle sersemletilmiş kitlelerin tatmin edilmesi anlamını taşıyacağı, devletin demokratik açılımlara yönelmek niyetinde olduğu düşüncesi yaratılmak isteniyor. Gerçekte reform adı altında bir saldırı politikasının zemini düzleniyor. Kitlelerde demokratik açılım beklentileri yaratılarak devrimci mücadelenin güçten düşmesi, tasfiye edilmesi amaçlanıyor.

Gerçekte kontr-gerilla devletinin hedeflediği Öcalan'ı idam edip etmeme konusunda bir karar vermek, bunun için kamuoyunun düşüncelerini almak değil; bir taraftan şovenizmle kitlelerin geri duygularını besleyip arkasına alırken, diğer taraftan da özellikle Kürt halk kitlelerinde bir beklenti yaratmaktadır. Her iki yanıyla da kitlelerin devrimci mücadeleye yönelmesini engellemek hedeflenmektedir.

Terör-reform politikaları burjuva devletin onyıllardır uyguladığı bir politika olarak kitleleri yönlendirmenin en iyi aracı olmuştur. Bugün Öcalan'ın idamı üzerinden yeniden devreye sokulan bu politika karşısında Türkiye devrimci hareketinin önemli bir kesimi ne yazık ki ciddi bir zayıflık içindedir. Öcalan'ın idamını engellemek için düzenlenen "idama hayır" kampanyaları, kirli savaş medyasının oyunlarını kitlelerin gözü önüne sermekten uzaktır. Bir tür burjuva hümanizmi ya da pragmatizmin sınırları dışına çıkamamayı anlatmaktadır. PKK'nin belirlediği Öcalan'ın idamını önlemek hedefini temel bir hedef yapmak, sermaye medyasının sürdürdüğü sahte oyunun yanında yer almak demektir. Öcalan'ın idam edilmesini engellemenin yolu "idama hayır!" kampanyaları açmaktan değil, devrimci mücadelenin gerektirdiği politikaları izlemekten geçer. Hele burjuva medyanın "asalım-asamayalım" kampanyasıyla kitlelerin devrimci mücadele isteklerini kötürümleştirmeye çalıştığı bir dönemde başlatılan bu tür kampanyalar, düzenin yedeğine düşmekten öte bir anlam taşımaz.

Kontr-gerilla devletinin temelde Kürt halkının devrimci mücadelesine yönelen bu saldırısına verilecek en doğru yanıt, işçi ve emekçi kitlelerin "Kürt halkına özgürlük!" ve "A. Öcalan'a özgürlük!" temelinde devrimci sınıf kinini ortaya çıkarmak olmalıdır. Kürt halkına yönelen saldırı aynı zamanda Türk işçi ve emekçilerine de yönelmiş bir saldırdır. Sermaye devletinin ayağına dolanan en önemli engellerden biri olan Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin tasfiyesine yönelen bu kirli propaganda savaşına cepheden karşı çıkmak bugün acil bir ihtiyaçtır.



Boğulmaya çalışılan

Kürt halkının özgürlük mücadelesidir!

Şovenizme karşı mücadeleyi yükseltelim!

İmralı'da kurulan kontr-gerilla cumhuriyetinin mahkemesi A. Öcalan'ı idam cezasına çarptırdı. Kararın açıklanmasıyla birlikte salondan başlayarak şovenizm histerisi yükseltildi. Mahkeme başkanı "sağduyulu" davranıp kalem kırmadı. Ama bir kısmı katliam sanığı olarak yargılanmış olan katil avukatların önderliğinde, salonda bulunan "şehit aileleri" kalem kırarak boşluğu doldurdular. Bununla yetinmeyerek istiklal marşı söylemeye başladılar. Yanısıra Öcalan'ın avukatlarına kırık kalemleri fırlatıp, küfürler yağdırdılar.

Bu idamla katledilmek istenen Kürt halkının kendisidir. Boğulmak istenen Kürt halkının özgürlük mücadelesidir. Ulusal hak ve özgürlükleri uğruna isyan bayrağını kaldıran Kürt halkının katledilmesi, soykırımdan geçirilmesi sömürgeci devletin geleneksel politikasıdır.

Tarih sömürgeci sermaye devletinin Kürt halkına dönük imha ve inkar politikasının sonucu olan katliamlara tanıklık etti, ediyor. Şeyh Saitleri, Seyit Rızaları katleden sömürgeci sermayenin hedefi ulusal özgürlüğü için ayağa kalkan Kürt halkına gözdağı vermektir. Bugün de aynı oyun sahnelenmek isteniyor. Ama kontra rejimin çabaları boşunadır. Kürt halkının mücadele içinde kazandığı direniş ruhunu kırmayı başaramayacaktır.

Karar sonrası şovenist histerinin başrolünde sermaye medyası vardı. Kirli savaş medyasının satılık kalemler ve televizyon kanalları "asalım mı, asmayalım mı" ikilemine dayalı tartışmalara giriştiler. Bir tepsi baklava çaldıkları için işçi ve emekçi çocuklarını onlarca yıl hapse mahkum eden, parasız üniversite mücadelesi veren öğrencileri 96 yıla varan hapis cezalarına çarptıran, başta Susurluk olmak üzere bütün çeteleri aklayan kontr-gerilla mahkemelerinin nasıl da "adaletli" davrandığını dile getirdiler.

Sermaye medyası, sokaktaki insanların görüşlerini sormayı da unutmadı. Bir faşistin "A. Öcalan'ı kör testereyle kesmek lazım" şeklindeki konuşması defalarca ekranlara getirildi. Toplumun bu karardan ne kadar da memnuniyet duyduğu imajı yaratılmaya çalışıldı.

Sömürgeci sermaye devletinin geleceği için canlarını feda eden "şehit"lerin intikamı alınmıştı. Peki uğruna "şehit" düşülen bu düzen kimin düzenidir? Bir eli yağda, bir eli balda olan bir avuç sermayedarın sefahat içerisinde yaşadığı, işçi ve emekçilere ise bir parça ekmeğin bile çok görüldüğü açlık ve zulüm düzenidir bu. Böyle bir düzen için ise asla sermayedarlar ve çocukları savaşmıyorlar. Kardeş bir halkın özgürlük mücadelesine karşı işçi ve emekçi çocukları kirli savaşa sürülüyorlar.

İşçi ve emekçileri iktisadi-siyasi baskılarla inim inim inleten sermaye düzeninin ayakta kalabilmesi için, sermaye devletinin tüm kurumları elbirliğiyle çalışıyorlar. Bu düzenin egemeni asalak burjuvaların çocuklarından hiçbirisi bu savaşta ölmedi. Vatan-millet sözlerini dillerinden düşürmeyen Koçlar'ın, Sabancılar'ın, Eczacıbaşılar'ın çocukları askerlik bile yapmadılar. Bırakınız egemeni oldukları düzen için savaşmayı, askere gitmeye bile gerek duymuyorlar. Burjuvazinin çıkarlarının bekçisi siyasetçilerin, sendika bürokratlarının, medyanın satılık kalemlerinin, generallerin çocukları da bu

kirli savaşta yoklar. Askere gitmeye tenezzül edenler de "su altı komandosu" olarak tatil niyetine kısa dönem askerlik yapıyorlar. Kürt halkının katledilmesinin birinci dereceden savunuculuğuna soyunanlar, çocuklarına yurtdışında paravan şirket kurdurup askerlik yapamaz raporları alıyorlar..

Kürt halkına dönük kirli savaşın tek sorumlusu sömürgeci sermaye devletidir. Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını tanımayan, ona asimilasyonu ve kişiliksizleştirmeyi dayatan bu devlettir. Ulusal hak ve özgürlükleri yok sayılan, kendi kaderi üzerinde karar sahibi olması engellenen Kürt halkının sömürgeci sermaye devletine karşı yükselttiği isyanların tümü de meşrurdur.

Kürt halkının özgürlük mücadelesini kanla, katliamla bastırmaya çalışan sermaye devleti 30 bin kişinin yaşamına malolan savaşın tek sorumlusudur. Kürt halkına ihaneti, teslimiyeti; işçi ve emekçilere açlığı, sefaleti, sömürüyü, sendikasızlığı, özelleştirmeyi, İMF'nin sömürü programlarını, zamları, mezarda emekliliği, yargısız infazları, gözaltında kayıpları, faili meçhul cinayetleri dayatan sermaye iktidarındır. Ökke duyulması, yıkılması için savaşılması gereken bütün kötülüklerin kaynağı sermaye iktidarındır.

Sömürgeci sermaye devleti, hizmetinde olduğu sınıfın içinde debelendiği krizi aşmasının yolunun krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmekten geçtiğini çok iyi biliyor. Bundan dolayı kendini tahkim ediyor, işçi-emekçi hareketine karşı dizginsiz terör ve baskıya dayalı politikaları derinleştiriyor. Fiili sıkıyönetimi, kriz yönetim merkezlerini yaygınlaştırıyor. Bununla da yetinmiyor, işçi ve emekçilerin bilincini bulandırmak için kah milliyet farklılıklarını, kah mezhep farklılıklarını öne çıkartarak onların birleşik-militan mücadelesini engellemeye çalışıyor.

Şovenizmle işçi ve emekçilerin bilincini bulandırmak için sermaye devletinin çok bilinçli bir biçimde kullandığı kirli bir silahtır. Dışarıda ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda bölge halklarına dönük saldırganlığı tırmandıran, içeride ekonomik ve sosyal yıkım programlarını uygulamak zorunda olan sermaye devleti, kışkırttığı şovenist histeriden özel bir tarzda yararlanmaya çalışıyor. İşçi ve emekçileri şovenizmle sersemleterek ekonomik-demokratik hak ve özgürlükleri için mücadelede zayıf düşürmeyi amaçlıyor.

Sermaye egemenliğinin devam etmesi için Kürt ve Türk milliyetinden işçi ve emekçi çocuklarının katledilmesinin sorumlusu olan kontr-gerilla cumhuriyeti, diğer yandan da birbirini izleyen emekçi düşmanı politikaları devreye sokuyor. Özelleştirmeler hızlandırılıyor. Mezarda emeklilik dayatılıyor. İşçi ve emekçilerin emeğinin ürünü olan SSK tasfiye edilmeye kalkışılıyor. Bu yıkım programını uygulamak için ülkemizi emperyalizme peşkeş çekenler, vatan-millet naralarıyla şovenizmi tırmandırıyorlar.

Gün Kürt halkının özgürlük mücadelesine sahip çıkma günüdür. Gün bütün kötülüklerin kaynağı olan burjuva sınıf egemenliğini yıkmak için çeşitli milliyet ve mezheplerden işçi ve emekçilerin, şovenizm saldırganlığına karşı çıkarak, komünist işçi partisi safılarında birleşmelerinin günüdür.

Abdullah Öcalan'ın

avukatlarının yaptığı

30 Haziran 1999 tarihli

basın açıklamasından...

Basma ve kamuoyuna

Bildiğiniz gibi, aylardır Türkiye ve dünya gündemini oluşturan ve bir çok açıdan tarihsel öneme sahip Abdullah Öcalan davası, kararla birlikte önemli bir aşamaya geldi.

Korsanvari bir yakalama ile Türkiye'ye getirilen Abdullah Öcalan davasında Ankara 2 No'lu DGM hükmünü verdi. Daha önceki çeşitli basın açıklamalarında ve davanın duruşmalarında da belirttiğimiz gibi; müvekkilin gerek yakalanma biçimi, gerekse gözaltı süresi ve yöntemi, sorgulanma biçimi, tutuklanma ve yargılanma sürecinin tümü çeşitli açılardan hukuka ve yasaya aykırılıklar taşımaktadır

İlk günden başlayarak karar gününe kadar yapılan tüm işlemler aslında "yok hükmündedir". Çünkü, müvekkil Abdullah Öcalan usulüne uygun bir yakalama işlemi sonucu Türkiye'ye getirilmemiştir. Yakalanması ve Türkiye'ye getirilmesi gerek ulusal ve gerekse uluslararası hukuk normlarına aykırıdır. Usulüne uygun uluslararası iade prosedürü izlenilmemiştir.

1997 yılında çıkan Başbakanlık Kriz Merkezi Yönetmeliği çıkarılma amacına son derece aykırı bir biçimde ilk kez Abdullah Öcalan davasında uygulandı. Bilindiği gibi, kriz hali uygulaması doğal afet, yaygın şiddet ve ekonomik kriz gibi olağanüstü dönemlerde başvurulması gereken bir uygulamadır. Yönetmelikte öngörülmediği halde Öcalan davası ile birlikte ilk kez kriz hali uygulamasına geçilmiştir.

Türk yargısı çok aleni olarak "Başbakanlık Kriz Merkezi" gibi idari bir birimin vesayeti altına girmiştir. Bu bile başlı başına yargı bağımsızlığını ortadan kaldırmaya yetecek bir uygulamadır. Müvekkille ilgili bütün işlemler Başbakanlık Kriz Merkezi tarafından yürütülmüştür.

Bu uygulama nedeni ile Öcalan davası hukukun rafa kaldırıldığı bir dava olarak tarihe geçecektir.

Hazırlık soruşturması ile birlikte Cumhurbaşkanı, Başbakan, askeri ve sivil yetkililer, siyasi parti liderleri gibi ilgili ilgisiz yüzlerce kişi Öcalan davasında görüş bildirerek "suçsuzluk karinesini" ihlal etmiştir. Mahkeme etki ve baskı altında bırakılarak "Anayasa suçu" işlenmiştir. Ayrıca bazı basın organlarının tek yanlı ve provakatif tavırları da verilecek kararı tartışmalı hale getirmiştir.

Hazırlık soruşturmasının gizliliği ilkesi bizzat DGM Cumhuriyet savcıları tarafından ihlal edilmiştir. Dava henüz açılmadan hazırlık soruşturmasındaki müvekkil ifadeleri ve iddianame basına sızdırılmış ve kamuoyunda müvekkil aleyhine peşinen bir önyargı oluşmasına neden olmuştur.

Vekil-müvekkil ilişkisi yasanın uyguladığı koşullara aykırı olarak düzenlenmiştir. Adaya gidiş ve gelişimiz ve müvekkil ile olan belge, evrak vs. alış verişimizde ciddi engellemelerle karşılaştık. Örneğin duruşma gününe kadar dosyasının tamamının fotokopisini müvekkile vermemeze izin verilmedi. Müvekkil ile birlikte dosyaya ilişkin ortak bir değerlendirme yapma şansımız olmadı. Yargılamanın önemli bir bölümü AİHM'nin kararlarına aykırı olarak askeri üyenin yer aldığı mahkeme heyeti tarafından yürütüldü. Davanın başında "Yargılamanın durdurulmasına" yönelik talebimizin haklılığı anlaşıldı. Kaldı ki DGM'lerin yapısındaki bu biçimsel değişiklik bu mahkemelerin adil ve tarafsız bir yargılama yaptığı anlamına gelmemektedir.

CMUK'a göre A. Öcalan davasında yetkili mahkeme esasen Diyarbakır DGM olmasına rağmen, davanın Ankara DGM tarafından İmralı da görülmesi yetki açısından hukuka aykırıdır.

Bu hukuksuzlukları çoğaltmak mümkündür. Kısaca birkaç örnek verdik. Verdiğimiz her örnek davanın sonunda verilen kararın adillğine gölge düşürecek niteliktedir.

(...)

Abdullah Öcalan Vekilleri

Saldırırlara boyun eğmeyelim!

İşçi-memur elele genel greve!

Seçimler yapıldı. Yeni sermaye hükümeti kuruldu. İMF düğmeye bastı. TÜSİAD yol gösterdi. MGK genelgelerini gönderdi. MGK sendikacılarına bir kez daha “hazırol” denildi. Mecliste milletvekilleri İMF-TÜSİAD saldırı paketinin kararlılıkla uygulama yemini ettiler. Poliste izinler kaldırıldı, huzur operasyonları sıklaştırıldı. Devrimcilere, öncü işçi ve emekçilere yönelik baskı ve saldırılar yoğunlaştırıldı. ESK, ekonomik ve sosyal yıkım saldırısına “demokratik” bir kılıf giydirmek için toplandı. Tekelci medya “her şey ülke çıkarları için, hepimiz fedakarlık yapalım, milletçe kemer sıkalım, bu sefer düzlüğü çıkacağız” propogandasına başladı. Sermaye sınıfı tüm güçleriyle ve örgütlü bir şekilde saldırıyı yükseltiyor.

İMF-TÜSİAD yeniden düğmeye bastı. MGK sendikacılarına bahşişleri verildi. Sermayenin uşağı, MGK'nın kuklası meclis ve hükümet hazırlıklarını tamamladı. İşçi ve emekçilerin, tüm ezilenlerin bugününü ve geleceğini karartacak saldırılar dalga dalga geliyor.

Bankalar yasası çıkarıldı. Sermaye tekelleri İMF programlarının uygulanması karşılığında alacakları teşvik ve krediler için sıraya girdi. Yani sermayeye yağlı börek. İşçi ve emekçilere ise sefaletin ötesi. Mezarda emeklilik, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi. Enerjide tahkime yasal düzenlemeler. Özelleştirmelerin altı ay içerisinde bitirilmesi hedefleniyor. Hepsı meclis gündeminde sırasını bekliyor.

Her şey yeni dünya düzenini ayakta tutmak için

Geçtiğimiz günlerde G-8 Zirvesi yapıldı. Emperyalistler yeni dünya düzenlerini ayakta tutabilmek için, kendi ülkelerinde olduğu gibi, bağımlı ülkelerin işçi ve emekçilerini daha fazla sömürmenin, kaynaklarını daha fazla yağmalamanın, zenginliklerini daha fazla gaspetmenin gerekli olduğu konusunda anlaştılar. Bunun tedbirleri üzerine konuştular. Tedbirleri, emekçi halklara dönük emperyalist askeri saldırılara paralel olarak yükselen yeni ekonomik saldırılar. Yani “istikrar paketleri”, “kemer sıkma politikaları”, kısacası, dünya işçi ve emekçilerinin, ezilen halklarının ekonomik ve sosyal yıkımını, işsizlik, açlık ve sefaletini daha da derinleştirmek. Bu zirveden Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin payına da yeni bir İMF-



TÜSİAD saldırı paketi düştü.

Emperyalizme peşkeş çekilen emeğin alinteri, emperyalizme teslim edilen ülkenin tüm zenginlikleri

Türkiye sermaye düzeni emperyalizme göbeğinden bağımlı. Sermaye iktidarının çıkarları onunla içiçe geçmiş. Ekonominin çarkları dış borçla dönüyor. Sermaye tekellerinin kasaları bu sayede doluyor. İşte emperyalist sermaye ile tekeli uşakları arasındaki bu karlı alışveriş İMF-TÜSİAD saldırı paketleri üzerinden yürüyor.

Bu alım satım konu olan ise işçi sınıfı ve emekçilerin alinteri, emeğin yarattığı tüm zenginlikler, ülkenin yer altı ve yer üstü kaynakları. Yeni dış borç alabilmek için ise eski borçların yüksek faizle geri ödenmesini emperyalistlere garantilemek gerekiyor. İMF ancak o zaman yeşil ışık yakıyor. Sermaye hükümetinin işçi sınıfı ve emekçilere saldırı kararlılığını İMF-TÜSİAD paketlerinin uygulanması üzerinden emperyalizme ispatlaması gerekiyor.

Alınan borç nereye gidiyor? Kaymağı kim yiyor?

“Ülke çıkarları için, ülkenin geleceği için fedakarlık yapalım” diyenlerin hepsi İMF-TÜSİAD paketinin bir an önce uygulamaya sokulmasını bekliyor. Çünkü alınan borçlar, krediler olduğu gibi bunlara gidiyor. Tekellerin kasasına, meclisteki yağmacıların cebine, generallerin emperyalizmin hizmetindeki ordusunun savaş harcamalarına, sendika ağalarına ve medya tekellerine gidiyor. Bu borçlar hiç bir şekilde emekçi halkın eğitim, sağlık, beslenme ihtiyaçlarını karşılamak, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmek vb. için kullanılmıyor.

Ödenen borç nereden gidiyor? Fatura kime kesiliyor?

Dünkü borçlar bugün nasıl mezarda emeklilik, SSK'nın tasfiyesi, zamlar, işsizlik, sefalet ücretleri, özelleştirmeler, paralı eğitim, sefalet taban fiyatları vb. yoluyla fatura işçi sınıfı ve emekçilere kesilerek ödeniyorsa, bugünkü borçlar da yarın tüm bu konularda yeni ve daha ağır faturalar kesilerek ödettirilmeye

çalışılacaktır.

Saldırırlar dalga dalga geliyor

Seçimler yapıldı. Yeni sermaye hükümeti kuruldu. İMF düğmeye bastı. TÜSİAD yol gösterdi. MGK genelgelerini gönderdi. MGK sendikacılarına bir kez daha “hazırol” denildi. Mecliste milletvekilleri İMF-

TÜSİAD saldırı paketinin kararlılıkla uygulama yemini ettiler. Poliste izinler kaldırıldı, huzur operasyonları sıklaştırıldı. Devrimcilere, öncü işçi ve emekçilere yönelik baskı ve saldırılar yoğunlaştırıldı. ESK, ekonomik ve sosyal yıkım saldırısına “demokratik” bir kılıf giydirmek için toplandı. Tekelci medya “her şey ülke çıkarları için, hepimiz fedakarlık yapalım, milletçe kemer sıkalım, bu sefer düzlüğü çıkacağız” propogandasına başladı. Sermaye sınıfı tüm güçleriyle ve örgütlü bir şekilde saldırıyı yükseltiyor.

Saldırı dalgasına karşı dalga dalga direniş!

Kendi haklarımızın ayaklar altına alınması, geleceğimizin mezara gömülmesi pahasına sermayenin sefa sürmesi, düze çıkması anlamına gelen, krizinin faturasını ödemeyi kabul edemeyiz. “Krizin faturası sermayeye”, “Kahrolsun sermaye iktidarı” şiarlarını yükseltmeliyiz. Her sessiz kalış, saldırıların daha da şiddetlenerek sürmesini beraberinde getirmektedir. Bugün zamlara boyun eğilirse, yarın boğazımızdan son lokmalar da çekilip alınmak istenecektir. İşçi sınıfı ve emekçilerin emperyalist yağma ve kapitalist sömürüye karşı örgütlenip mücadele etmekten başka çıkar yolu yoktur. Tüm ezilen ve sömürülenlerin emperyalizmin uşağı sermaye iktidarına karşı devrimci sınıf savaşını yükseltmekten başka bir kurtuluş yolu yoktur.

İşçi sınıfının ve emekçilerin sermayenin saldırı dalgasına karşı ayağa kalkması, bir direniş dalgasıyla sermayenin bu çok yönlü saldırısını göğüslemesi günün en yakıcı görevidir.



Yeni İMF paketi emekçiye yaşam hakkı tanımıyor

Örgütlenelim!

Mücadeleyi yükseltelim!

Sendika ağalarına boyun eğmeyelim!

Sermayenin yeni saldırı hükümeti İMF direktiflerini uygulama kararında ısrarcı olduğunu her adımda kanıtıyor. İşçi ve emekçilerin tepkisi ve mücadelesi yüzünden yıllardır hayata geçilemeyen mezarda emeklilik yasası başta olmak üzere, tüm sosyal hakların mezara gömülmesi anlamına gelen Sosyal Güvenlik Reformu için de start verildi.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Yaşar Okuyan, konuyu görüşmek üzere Türk-İş Genel Merkezi'ni ziyaret etti. Görüşme sırasında Meral ve Okuyan'ın sarfettiği sözleri işçi ve emekçiler hiç unutmamalıdır. Okuyan'ın Türk-İş'i kastederek ".....Daha önce rejime nasıl sahip çıkmışlarsa Türkiye'nin geleceğine de sahip çıkarlar" demıştır. "Türkiye'nin geleceği için fedakarlık" Türk-İş ağalarının, MGK sendikacılarının yıllardır dillerinden düşürmediği tekerlemedir.

Ama ibret vericidir ki bu sözler, şimdi işçi ve emekçilerin geleceğini bütünüyle yok edecek mezarda emeklilik başta olmak üzere Sosyal Güvenlik Reformları saldırısına destek vermek için söylenmektedir. Bu, işçi ve emekçiler için, sendika ağalarının, MGK sendikacılarının gerçek yüzünü görebilmelerinde iyi bir fırsattır. Türk-İş'in sahip çıktığı rejim kapitalizm, yani ücretli kölelik düzeni, "Türkiye'nin geleceği" de, İMF'ye-emperyalizme kendileri gibi göbekten bağlı işbirlikçi sermayenin müreffeh geleceğidir.

İşçi ve emekçilere saldırının tüm önemli kararlarında olduğu gibi, mezarda emeklilik uygulaması da ESK üzerinden önce hain sendika ağalarına onaylatılıp "demokratik" bir kılıf içine sokulmaktadır. Bu konuda, sendika ağaları devletle işin esasında anlaşma içindedirler. Türk-İş, DİSK ve Hak-İş bürokratları, yaptıkları açıklamalarla, mezarda emekliliğe değil, konunun kendilerine danışılmamasına olan itirazlarını belirttiler. Yani "bizi de görün" diyorlar. Çalışma Bakanı ise, Perşembe günü toplanacak olan ESK'da kendilerine danışılacağı sözüyle bu talebi yerine getiriyor. Sendika ağaları bir de göstermelik muhalefet ediyorlar. Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu ve DİSK Genel Sekreteri Murat Tokmak'ın, "62'nin fazla olduğu, daha önce uzlaştıkları gibi 50-55 olması gerektiği" yönündeki açıklamaları yine bir aldatmaca ve oyalama manevrasıdır.

Hain sendika ağaları İMF uşağı kapitalist devletin sözcüleriyle elele, işçi sınıfını kötünün birazcık iyisine razı etmeye çalışıyorlar. Mezarda emekliliğin yaşının 3-5 yıl geriye çekilmesi bile hiç bir şeyi değiştirmeyecektir. Çünkü emperyalizm ve sermaye her koldan saldırıyor. Bir eliyle verdiğini diğer eliyle kat be kat geri alıyor. İşçi sınıfı mezarda emekliliğe ve tüm diğer saldırılara boyun eğmemelidir.

Türk-İş, Hak-İş, DİSK yönetimlerinin yeni saldırı programına karşı tutumu yeni bir ihanettir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri bu gerçeği artık görmelidir. Adı emperyalizme ve sermayeye hizmet işçi sınıfına ise ihanet olan bu gerçek karşısında, sendika ağalarının tüm diğer söyledikleri ve söyleyecekleri aldatmacadan başka bir anlam taşımamaktadır. İşçi

sınıfı ve emekçiler sendika ağalarından boş beklentiler içine girmemeli, kötünün iyisine de razı olmamalı ve birleşip örgütlenerek mücadeleyi yükseltme yolunu tutmalıdırlar.

İMF-TÜSİAD hükümetinin mezarda emeklilik saldırısını püskürtebilmenin yolu, mücadeleyi yükseltmekten ve bunun önünde duran sendika ağalarının sultasına boyun eğmemekten, manevralarına aldanmamaktan, tabandan örgütlenmekten, sendika ağalarını eyleme, direnişe zorlamaktan, bunu yapmayanların da yakasına yapışıp mücadeleyi bizzat yükseltmekten geçmektedir. Sendika ağaları "yasaya karşıyız" mı diyorlar, öyleyse hemen eyleme ve tabandan örgütlenmeye! Sendika ağaları "mırın kırın" mı ediyorlar, öyleyse onların yakasına yapışıp gene eyleme ve gene tabandan örgütlenmeye!

* İMF-TÜSİAD'ın uşağı MGK'nın yaveri olan ESK ve kararları asla kabul edilmemeli, konfederasyonlar ESK'dan çekilmeye zorlanmalıdır.

*SSK ve Emekli Sandığı'na bağlı tüm sigortalıları kapsayan bu topyekun saldırıyı püskürtebilmek için birleşik bir mücadelenin zorunluluğu açık olduğuna göre, işçi, memur sendika ve konfederasyonları, yanısıra bu saldırıdan nasibini alacak öğrenci gençlik örgütlenmeleri birlikte davranmaya zorlanmalıdır.

*Çalışma Bakanı'nın da dile getirdiği gibi, sermaye sınıfı ve devletiyle ittifak halindeki bürokratların, sermayenin saldırılarına karşı zorunlu olan birleşik mücadelenin örgütlenmesine girişmeyecekleri açık olduğuna göre, ilk iki gereklilik için taban zorlaması ve bunun için de tabandan örgütlenmek, tüm mücadeleciler güçlerin koordinasyonu gereklidir.

Fabrika ve işyerlerinde komiteleşmek artık ertelenemez ve acil bir zorunluluktur. Sendikaların zorlanması da, mücadelenin ileriye götürülmesi de, işyerlerinin harekete geçirilebilmesi de buna bağlıdır. Örgütsüz ve bireysel tepkiler sonuç vermeyecektir. Birleşmek için tabandan ve her düzeyde örgütlenmek gerekir.

Bu en doğal hakkımızdır. Sendika bir devlet dairesi değil, işçinin mücadeleye, bedeller ödeyerek kazandığı, aidatlarıyla yaşattığı ve ayakta tuttuğu mücadele mevzileridir. Dolayısıyla sendikalarda tüm söz ve karar yetkisi işçinin olmalıdır. Türk-İş, DİSK, Hak-İş ve KESK İMF'nin, TÜSİAD'ın MGK'nın ve hükümetin değil, üyelerinin kararlarına uymak zorundadırlar. Ama bunun



için üyelerin kararlı olmaları, yaptırım gücüne, mücadele gücüne, yani işyeri taban ve öncü örgütlenmelerine sahip olmaları gerekmektedir.

Türkiye işçi sınıfı kendi tarihini asla unutmamalıdır.

Sermayenin saldırılarını geri püskürtmenin büyük örneklerinden biri olan şanlı 15-16 Haziran 1970 direnişimizin yıldönümünde, yeni ve daha kapsamlı bir saldırı dalgasıyla karşı karşıyayız. Tarihimizden ve haklılığımızdan aldığımız güçle yeni ve daha ileri 15-16 Haziranlar yaratmak için mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Kahrolsun sermaye iktidarı ve onun tüm uşakları!

Yaşasın işçilerin, emekçilerin, gençlerin birleşik örgütlü mücadelesi!

Zamlara karşı mücadele alanlarına!

Saldırı dalgasının bir ayağı da zamlardır. İMF'nin yeni sömürü paketinin sonuçları ortaya çıkmaya başladı. Tekel ürünlerine %20-43, şekere %15 ve petrol ürünlerine ise %10 oranında zam yapıldı. Otomatige bağlanmış akaryakıt zamları ise zaten her ay düzenli olarak yapılmaktadır. Petrol zamları otomatik olarak birçok tüketim maddesinin zamlanmasına yol açacaktır. Yine sermaye hükümeti İMF müdahalesiyle özel tüketim vergisine geçilmesini tartışmaktadır. ÖTV, tüketim maddelerinin iğneden ipliğe herşeyin zamlanması demektir.

Sermaye devleti zamları ekonomideki sıkıntıları giderecek bir önlem olarak sunuyor. Fakat sömüren ve sömürülenlerin, ezen ve ezilenlerin varlığına ve mücadelesine sahne olan sınıflı bir toplumda, herkesi memnun edecek bir çözüm olmadığına göre, bu "önlemlerin" ancak bir kesimin sıkıntılarını gidermek için gündeme getirildiği açıktır. Bu saldırı dalgası ve zamlar da, işçi-emekçi sınıfın, ezilen ve sömürülenlerin sıkıntılarını artıracak, sermaye sınıfını ise rahatlatacaktır. Alışılmış ifadesiyle, ekonomik krizin yükü işçi ve emekçilerin sırtına bindirilecektir.

SSK tasfiye ediliyor, mezarda emeklilik dayatılıyor

Saldırı dalgasının en önemli ayaklarından biri SSK'nın tasfiyesinin ve mezarda emekliliğin dayatılması. Saldırını haklı göstermek için diyorlar ki "SSK ve emeklilik kurumu iflas etti, borçları bütçeye yük oluyor, onu ancak bu reformlar iyileştirebilir". Peki SSK neden iflas etti? Önce bu soruyu sormak gerekir. Çünkü bu soruyu sormak, kendi sefa düzenleri için milyonların emeğini vahşice sömürmekle kalmayıp bir de hayatını da söndürenlerin, geleceğini karartanların yakalarına yapışmak ve hesap sormak demektir.

SSK üzerinden sadece son 30 yılda yağmalanan miktar 20 milyar dolardır. Bunlar sermaye hükümetlerinin bakanları, milletvekilleri, sendika ağaları ve SSK içindeki uzantıları tarafından hortumlanmıştır.

İrili ufaklı hemen her işveren SSK primlerinin tamamını ya da bir bölümünü cebine atmaktadır. Prim işçinin sefalet ücretinden otomatikman kesilmekte ama işveren payı genellikle ödenmemektedir. Bu büyük hırsızlığa devlet hem göz yummakta hem de bizzat teşvik etmektedir. İşçi sınıfı ve emekçilerin alımları üzerinden milyarlarca dolar ise prim borcu afları ile patronlara bağışlanmıştır. Yani yeni hastaneler, parasız ve daha kaliteli sağlık hizmetleri, daha çok sayıda sağlık görevlisi yerine emekçilerin hakkı olan tüm bu birikim patronların cebine gitmiştir. Sömürücülerin, soyguncuların cebine gitmiştir.

Milyonlarca kentte ve kırdaki işçi emekçi SSK'ya üye bile değil, işveren hesabına kaçak çalışma dayatılıyor, en ağır koşullarda çalışıyor, ama hiç bir sosyal hakkı, hiç bir gelecek güvencesi yok, kaza geçirse tedavi imkanı bile yok. Devlet tüm bunlara da göz yumuyor, teşvik ediyor. Bu kesimlerin hesabına çalıştığı patronlar tek kuruş SSK primi ödemiyorlar.

SSK'ya yıllardır yeni yatırım yapılmıyor. Sermayeye kaynak aktarmaktan, emperyalizme kaynak aktarmaktan, kirli savaşlara kaynak aktarmaktan, devlet terörü için kaynak aktarmaktan, sağlık, eğitim, emeklilik ve gelecek güvencesi için geriye hiç bir şey kalmıyor. Kaynak emekçi halktan gaspediliyor ama ona koklatılmıyor bile.

İşsizlik diz boyu. Sorumlusu iflas batağındaki kapitalist düzen. İşsizlik büyüdükçe SSK'nın sırtına bir de buradan kambur biniyor. Çünkü sermaye iktidarı işsizlik sigortasını

ödemesini yapmıyor.

Sadece SSK sağlık hizmetleri tasfiye edilmiyor. Mezarda emeklilik de dayatılıyor. İşçi ve emekçiler için, posası çıkıncaya kadar sermaye için çalıştıktan sonra bir kaç yıl sefalet içinde yaşamak bile artık lüks görülüyor. İş kazalarında katlediliyoruz. Kirli savaşlarda kurban ediliyoruz. Doğal afet denilen önlenebilir yıkımlarla telef ediliyoruz. Çoğumuz sürekli, güvenceli bir iş yüzü bile göremiyoruz. Bu yüzden 100 yıl yaşasak bile gene emeklilik primlerini denk getiremiyoruz. Son saldırı ile sürekli bir iş yüzü görenler bile artık emeklilik yüzü göremeyecekler.

Emperyalizm ve uşağı sermaye iktidarı bugüne kadar hep kazanılmış haklarımızı birer birer mezara gömdü. Şimdi bizzat bizi, milyonlarca işçi ve emekçiye emeklilik yüzü görmeden mezara gömmek için saldırıyor.

Bu saldırıyı "vatan, millet adına" destekleyenlerin ise bu düzen altında sağlık ve gelecek güvencesi sorunları yok. Tekellerin, meclisteki milletvekillerinin, sendika ağalarının, medya tekellerinin, generallerin böyle bir sorunu yok. Onlar özel hastanelerde en iyi koşullarda tedavi görmek ve sömürü sayesinde ömür boyu asalakça yaşamak hakkına sahipler. Onların sorunu daha fazla palazlanmak için, bir an önce SSK'nın tasfiye edilmesi, mezarda emekliliğin uygulamaya sokulması, böylelikle emperyalist efendilerine kaynak aktarılması ve bunun karşılığında da alınacak borçlardan nasiplenmek. Başka hiç bir dertleri yok.

Tek çıkar yol, bu kan emicilere boyun eğmemek ve direnmektir. Krizin faturasını patronlara ödetmektir. Bunun için işçi ve emekçilerin birleşip örgütlenip mücadeleyi yükseltmesidir. Sermaye iktidarı ayakta kaldığı sürece biz işçi ve emekçilerin mezarını kazmak için elinden geleni ardına koymayacaktır. Düzen başka türlü ayakta duramamaktadır. Bizler ise geleceğimizi kazanmak ve güvence altına almak için sermaye iktidarının mezarını kazmak, kendi devrimci iktidarımız altında sosyalizmi kurmak zorundayız. Başka kurtuluş yolumuz yoktur.

**İşçi-memur elele genel greve!
SSK'nın tasfiyesine,
Mezarda emekliliğe hayır!
Sermaye mezara, işçiler iktidara!**

Emperyalizm yıkımı dayatıyor

Sermaye iktidarı sosyal yıkım programları uyguluyor

Çözüm sosyalist işçi-emekçi iktidarıdır!

"Washington'la yapılan bir dizi gizli telefon temasının ardından önceki gün sabah saatlerinde IMF görüşmelerinin en kritik aşamasına geçildi. Merkez Bankası Başkanı Gazi Erçel ve Hazine Müsteşar Vekili Cüneyt Sel'in dışında hiçbir bürokratin alınmadığı kritik görüşmelerde, temel ekonomik hedef ve politikalar yeniden masaya yatırıldı."

"Ekonomi kurmayları ve IMF, Meclis'in yaptığı bütçe adeta yeniden yazıyor. Başka çare de yok."

"Türkiye, eğer IMF ile bir anlaşma istiyorsa, ondan daha önemlisi ekonomisini istikrara kavuşturmak istiyorsa bu kaçınılmaz oluyor artık."

Sermaye basınından seçilmiş bu sözler, kapitalist Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığa mecburiyetini itiraf etmektedir.

Sistem savunucularının "haklı" oldukları en önemli nokta, kapitalist devletin başka bir çaresinin olmadığıdır. Yani sermaye iktidarı için "çare" emperyalizme bağımlılığın daha da pekiştirilmesinde aranmak zorundadır.

Türkiye ekonomisinin IMF tarafından yönetildiği büyük bir utanmazlıkla ortaya konulduktan sonra, bunun savunulması ve yanısıra gerekçelendirilmesi de gerekiyor tabi. IMF'nin Türkiye bütçesi, sosyal güvenliği, işçi-memur ücretleri, kısaca ekonomisi üzerine verdiği kararlar, sanki "Türkiye cumhuriyeti hükümeti"nin ya da herhangi bir ilgili "devlet kurumu"nun kararıymışçasına "doğal"

biçimde sunuluyor ve savunuluyor. Sonra da bu "ülkenin geleceğinin, kalkınmasının, halkın refahının, hatta demokrasinin kurumsallaşmasının yegane yolu" olarak gerekçelendiriliyor. Emperyalizme bağımlılık gerekiyor. ama bu, emekçi halkın karşı karşıya kaldığı yakıcı sorunlara çözüm getirmek için yapıyor!

Örneğin 1 Temmuz '99 tarihli Milliyet'te Hasan Cemal şunları söylüyor: "Sosyal güvenlik düzeni iflas etmiş durumda. Yıllık açığı 6 milyar dolardan aşağı değil. Bu haliyle bütçe kanatıyor, enflasyonu azdırıyor." sözleriyle savunuyor. IMF'nin sosyal güvenliğin tasfiyesi komutunu.

Burjuvazinin sosyal güvenlik sisteminin iflas durumu için çözüm önerisi, tüm sosyal güvenlik haklarının yok edilmesidir. Yani SSK ve Emekli Sandığı gibi sosyal güvenlik kurumları lağvedilecek, hastaneler özelleştirilecek, mezarda emeklilik yasalastırılarak emeklilik hakkı fiilen ortadan kaldırılmış olacaktır. Bu yöntem, sistemin tüm "çözüm"leri gibi, işçi sınıfı ve emekçiler için sadece çözümsüzlük üretebilir.

Ama sermaye iktidarı işçi sınıfı ve emekçilerin ekonomik ve sosyal yıkımını derinleştirerek kendini kurtaracağını sanıyorsa yine aldanıyor. İşçi ve emekçilerin, uzun yılların mücadelesiyle kazandığı sosyal haklardan kolayca vazgeçmesi de, bunun sonuçlarına sessizce katlanması da



beklenemeyeceğine göre, burdan çıkan sonuç bir kez daha sınıf mücadelesinin yükselmesi, sosyal çatışmaların alevlenmesi olacaktır.

Sosyal güvenlik düzeninin nasıl ve ne amaçla iflas durumuna getirildiğine burada girmiyoruz. Bütçe açığına gerekçe olarak getirilen SSK borçlarının neden borçlu kapitalistlerden tahsil edilmediğine de. Sonuçta krizin sahibi ve sorumlusu kapitalist sınıf egemen olduğuna göre ve o, kendi krizinin faturasını ezilen emekçi sınıfların sırtına yüklemeye çalışacaktır.

Sistemin bir diğer savunusu, 30 Haziran '99 tarihli *Radikal*'de Bilal Çetin'in kaleminden şöyle dillendiriliyor:

"Plan Bütçe Komisyonu'ndaki eklemelerle 6,9 katrilyon liraya çıkan personel giderlerinden ne kadar kısıntı yapılabileceği pazarlığı yapılıyor şimdi IMF ile."

Bu ifadenin hemen altında pazarlığın sonucunu da bildiriyor Çetin: *"Bu da memur maaşlarına yapılacak zammı doğrudan etkiliyor. Koalisyon partilerinin sözcüleri diene kadar zammın yüzde 25'ler civarında olabileceğini söylüyordu. Ancak, IMF ile yapılan görüşmeler, ekonomi bürokratlarınca yapılan ince hesaplar sonucu ortaya çıkıyor ki, bu oranın yüzde 15'i geçmemesi gerekiyor."*

Burjuva medyanın görevi, emperyalizmle ilişkilerin bağımlılığın ötesine geçmesini, yani artık açıkça dışarıdan yönetilmeyi savunmakla da sınırlı değil. Bir de dönüp işçi-emekçilere akıl veriyorlar utanmadan. Yine, sahibinin sesi Bilal Çetin'in kaleminden aktaralım:

"Özetle, kemer sıkmadan, acı ilacı içmeden bu badireden çıkış yolu yok gibi..."

"Badire" kriz oluyor. Ve ekonominin, devletin, düzenin dolayısıyla da krizin sahipleri *"özetle"* diyorlar ki: *Bizim krizden çıkış yolumuz, siz işçi ve emekçilere acı ilacı içirmekten, kemerlerinizi daha da sıkmaktan geçiyor. İnanmazsanız IMF'ye sorun.*

Bu yol, emperyalizmin bağımlı ülkelere ve bağımlı ülke işçi sınıfı ve emekçilerine işbirlikçi sermaye iktidarları eliyle dayattığı yol, iktisadi ve sosyal yıkım yoludur. Sokak çocuklarına sokak köpekleri gibi itlaf ekipleri çıkaran, uyuşturucu ve organ mafyasının cirit attığı Latin Amerika örnekleri ortadadır. Asya'da yıkım vardır. Dünyün kaplanları bugün kağıttan yapraklar gibi yere savrulmuştur. Afrika kıtasının büyük bir bölümü, ekonomisi, kültürü, sosyal yaşamı, emperyalist sömürgecilerin yüzlerce yıllık hakimiyet ve yağması yüzünden giderek yokolmaktadır. İnsanlığın önemli bir bölümü bugünkü insanlık tarihinin dışına itilmek istenmektedir. Yanısıra emperyalist metropollerde de işçi sınıfı ve emekçilerin yaşam koşulları her geçen gün daha da kötüleşmektedir. Emperyalist kapitalist düzenin hüküm sürdüğü tüm dünya toprakları, tüm dünya işçi ve emekçileri, ezilen halkları aynı yıkım sürecini yaşamaktadır. Demek ki *"badire"* Türkiye'ye özgü değildir.

Türkiye'nin bu *"badire"*den bir tek gerçek çıkış yolu vardır: sosyalist bir işçi-emekçi iktidarı...Ülkenin iktisadi ve sosyal yıkımını önlemek, öncelikle bu yıkıma mahkum edilen sınıfın elindedir. Sadece kendi kurtuluşu değil, milyonlarca yoksul emekçisiyle birlikte ülkenin kaderi proletaryanın ellerindedir.

Komünistler ve öncü işçiler tarihi görevlerine bu bilinçle sarılmalıdır.

Bu, aynı zamanda emperyalizmin çizimleri altında ezilen tüm dünya işçi ve emekçilerine karşı devrimci bir sorumluluğun yerine getirilmesinin yoludur..

Çürüyen sermaye düzeninin her döküntüsünde Ağar'ın adı var!

Tefeci Nesim Malki'nin öldürülmesiyle ilgili İstanbul DGM savcılığı tarafından hazırlanan iddianamede, cinayetin azmettiricisi olarak aranan Erol Evcil'e soruşturma açıldığını haber vererek kaçmasını sağlayan Mehmet Ağar'ın dokunulmazlığının bir kez daha (!) kaldırılması istendi.

İçişleri Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü yapmış Mehmet Ağar da bu çürümüş düzenin kokuşmuş devlet aygıtı içinde yer alarak bir yandan emekçi halkların, devrimcilerin kanını dökmüş, diğer yandan ise her türlü kirli işe boğazına dek batmıştır. Sömürü düzenini zorbalıkla ayakta tutmak ve kardeş Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırabilmek için yapılan 1000 kanlı operasyonla övünen M. Ağar eli kanlı bir kontr-gerilla şefidir. Yüzlerce devrimcinin, aydının, gencin, Kürt emekçinin öldürülmesinin, işkencelerden geçirilmesinin, kitlesel katliamların organizasyonu ve tetikçiliğinin birinci dereceden sorumlusudur. Bunu, uşaklığını yaptığı emperyalizmin ve sermaye düzeninin çıkarlarının gereği olarak yerine getirmiştir. Ve tabi ki M. Ağar da diğer kontr-gerilla şefleri gibi, uşaklığının karşılığı olarak önüne atılacak yağlı kemiği beklemek yerine elinin altındaki kontr-gerilla aygıtlarını kullanarak uyuşturucudan haraca kadar bir yığın kirli işe el atmıştır. Bir başka deyişle, efendilerinin uyuşturucu ve bilumum kirli işler imparatorluğunda memurken, bir yandan da kendi hesaplarına çalışmışlardır.

Susurluk bu kirli işler imparatorluğunun bir yanı sıra açığa çıkmasına vesile olurken, bu durumun kendisi sermaye için devletin yeniden tahkimi ve raydan çıkan uşak takımının yola getirilmesi için bir olanak olarak kullanıldı. Elbette bu bir temizlik değil sadece kirli işler cumhuriyetinin esenliği için yapılmış küçük bir operasyondur.

Bu doğrultuda öncelikle dokunulmazlığı kaldırılan M. Ağar hakkında üstüste davalar açıldı. Ancak bu davalar; açıldıklarında ne kadar patırtı çıkarılmışsa, bir o kadar sessizlikle de kapatıldılar. Ve M. Ağar 18 Nisan seçimleriyle bir kontr-gerilla ve mafya şefine

yaraşır tarzda meclisteki yerini aldı. Artık sermaye cephesi ve onun medyadaki kalemşörlerinde ne Susurluk kalmıştı, ne de M. Ağar'ın kirli icraatları. Ama bu düzen o kadar çürümüş ve kokuşmuştur ki, ne kadar üzeri örtülmeye çalışılsa da başarılı olunamamaktadır. Çürümüş düzenin çeteleşmiş devletinin en has maşalarından olan M. Ağar'ın, bu nedenledir ki her döküntüde izi ortaya çıkmaktadır. Nesim Malki cinayetinde olduğu gibi. M. Ağar bu icraatıyla sermaye devletinin işçi ve emekçiler ve Kürt halkına karşı terör aygıtları olarak işleyen kurumlarının, kontr-gerilla elemanları ve mafya babaları için nasıl işlediğinin yeni bir örneğini vermiştir. Tefeci Nesim Malki'nin öldürülmesinde önemli bir yer tutan Erol Evcil, Ağar'ın haber vermesiyle elini kolunu sallayarak yurtdışına çıkmıştır.

Nesim Malki cinayeti; özelleştirme ihalelerinde trilyonları saçan Hayyam Garipoğlu'ndan, eski Bursa Emniyet Müdürü Ahmet Demir, ülkücü mafya babası Alaattin Çakıcı ve "saygın işadamlarından" Emin Cankurtaran'a kadar uzanan bir kirli ilişkiler ağının aynası olmuştur. Emniyet müdürleri, mafya babaları, patronlar, ortalarda dönen trilyonlar, kan, intikam, hesaplaşma vb. bunların hepsi çürüyen düzen gerçekliğinin birer göstergesidir.

Son icraatı açığa çıkan M. Ağar büyük bir pişkinlikle dokunulmazlığının kaldırılması için bizzat kendisi meclis başkanlığına başvuruda bulundu. Ağar bu tavrıyla işçi ve emekçi yığınlarla alay etmekten başka bir şey yapmamıştır. Dokunulmazlığı kaldırmak bu ülkede yapılan en ucuz manevradır. Hele bu Ağar tarafından yapılıyorsa...

Susurluk sonrası süreçte çürümüş düzenin kirli yüzüne makyaj çekme operasyonlarında



M. Ağar kızığa çekilmek

zorunda kalmıştı.

Mehmet Ağar ise "bu kadar uşaklığın bedeli bu mu olmalıydı" dercesine, efendilerine, onlar için yaptığı 1000 operasyonu hatırlatmıştı. Fakat düzenin selameti için, "1000 operasyon" şefi M. Ağar'ın göstermelik olarak dokunulmazlığı kaldırılmış, sonra da pislğin üzeri ustalıkla örtülerek, tutuklanan diğer kontr-gerilla şefleri birer birer serbest bırakılmış, M. Ağar da yeniden meclise dönmüştür. Bu devlet kendi eliyle kendini yıkmayacağına göre, "çetelere karşı mücadele" de gitgide sokaktaki işportacılar, pavyon kabadaylarına, sahte fiş basanlara vb. karşı mücadelenin kararlılıkla sürdürülmesi yönünde seyir izlemiştir. Ancak, iç içe geçmiş sermaye ve mafya çetelerinin dalaşları, bugün Ağar ismini yeniden gündeme taşımış bulunuyor.

İşçi ve emekçiler demokratikleşme, dokunulmazlığının kaldırılması, çete operasyonları vs. gibi göz boyama amaçlı manevralara aldanmamalı. İşkenceci Mehmet Ağar ve onun bir parçası olduğu sermayenin kontr-gerilla cumhuriyetine cevabını devrimci mücadelesini yükselterek vermelidir, katillerden hesap sorulmalıdır.

Katillerden hesabı işçi ve emekçiler soracak! Pislği devrim temizleyecek!

Kamu emekçileri yüzdellik zamları protesto ve grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı için alanlara çıktı

İstanbul'da 26 Haziran KESK mitingi



Yüzdellik zammı protesto etmek, grevli, toplu sözleşmeli sendika talebini dile getirmek için İstanbul'daki kamu emekçileri 26 Haziran 1999 Cumartesi günü saat 13:00'te Sarayhan Parkı'nda alkış ve sloganlarla toplanmaya başladılar. Daha sonra Aksaray Metro İstasyonu'ndaki miting alanına doğru yürüyüşe geçilmek istendi ancak polis barikat kurarak yürüyüşü engellemeye çalıştı. Bu sırada bir yandan kamu emekçileri polisin engellemesini protesto edip taleplerini sloganlarla dile getirmeye çalışırken, diğer taraftan KESK yöneticileri polisle izin konusunda pazarlık yapıyordu. "Baskılar bizi yıldıramaz", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Yüklen emekçi barikatı aş" vb. sloganlarla geçen bir sürenin ardından polis barikatı açılarak kitleye yol verildi. Ancak polisin kitleye, küçük gruplara bölerek ve aralarında epeyce mesafe bırakacak şekilde yol vermesi, yolda da gruplar arasına polis sıraları yerleştirmeleri yürüyüşün epeyce gerilimli geçmesine yol açtı. Polisin bu tavrı, hemen her kortejde tepkiyle karşılandı. Kimi yerde gruplar birleşerek aradaki polis sıralarını dışarı çıkarmayı başardı. Aksaray'a

gelinip, mitingin yapılacağı tramvay meydanına gitmek üzere anacaddeden ayrılıp binaların arasından geçen yola girildiğinde bu sorun aşılmış, kitle tamamen birleşmişti. Bunun da artırdığı coşkuyla, yol boyunca kitle sürekli slogan atıyor, pencercelere çıkanların alkışlarına alkışla karşılık veriyordu.

Miting alanına gelindiğinde kitlenin sayısı 2000'i bulmuştu. KESK yönetiminden Sevil Erol bir konuşma yapmış, zaman zaman sloganlarla kesilen konuşmasında fedakarlığın hep emekçilerden istenmesini eleştirip emekçilerden her fedakarlık istendiğinde rantiyenin kârına kâr kattığını, emekçilere % 20'lik zammın reva görülmesini eleştirmiştir. Mitinge Eğitim-Sen, SES, Maliye-Sen, Tüm Sosyal-Sen pankartlarıyla katılmıştı. Pek çok sendikanın pankart açmaması, açanların da sloganlı ve tek pankartlarla gelmiş olması, önden belirlenmiş takvime rağmen pek hazırlık yapılmadığına işaret ediyordu. Mitinge işçi sendikalarının desteği de yok denecek kadar azdı.

İstanbul'da düzenlenen bu miting de göstermiştir ki emekçilerin dayatılan sefalet koşullarına karşı göstereceği tepki boğulmaya çalışılacaktır. Buna karşı koyabilmek için militanca bir tavır, kitlesel bir karşı koyuş ve güçlü bir sınıf dayanışması örgütlemek zorunludur.

Saat 16.00 civarında mitingin dağılması ardından, 2 devrimci keyfi biçimde gözaltına alınmış, yoğun kaba dayak ve psikolojik işkenceye tabi tutulmuşlardır. Biri aynı gün bırakılırken diğeri ise ertesi gün saat 11:00'e kadar alıkonulmuştur.



Sermayenin topyekün saldırılarına karşı direniş!



Hükümetin kurulmasının hemen ardından IMF heyeti yeni saldırı programıyla birlikte soluğu Türkiye'de aldı. IMF tarafından dayatılan özelleştirmeler, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiyesi, mezarda

emeklilik, sefalet ücretleri vb. milyonlarca işçi ve emekçi için tam bir sefalet ve yoksulluk anlamına gelmektedir. Herşeyiyle emperyalizme bağlı ve ona hizmette kusur etmeyen sermaye devleti ise IMF'nin yıkım programlarını hayata geçirebilmek için çalışmalarına çoktan başladı.

Uygulamaya konulan bu saldırı programı kamu emekçilerini KESK'in cylem takvimi çerçevesinde harekete geçirdi. Birçok ilde bordro yakma cylemleri, basın açıklamaları gerçekleştirildi. Ankara'da 16 Haziran'da bordro yakma ve 19 Haziran'daki oturma cylemlerinden sonra 26 Haziran Cumartesi günü bir miting gerçekleştirildi. Hipodromun önünden başlayıp Tandoğan Meydanı'na kadar yapılan yürüyüş yaklaşık 4000 kişi katıldı. Eğitim-Sen yine alandaki en kitlesel korteji oluştururken, SES ise kitlesinin az olmasına rağmen oldukça diri ve coşkuluydu. Son dönemlerde enerji sektöründe gittikçe yoğunlaşan özelleştirme saldırılarına karşı Enerji YapıYol-Sen'in az bir kitleyle mitinge katılması ve milyonlarca işçi ve emekçiye yönelen bu saldırı programına karşı işçi sendikalarının mitinge destek vermemesi bir zayıflık alanıydı. Eyleme destek veren tek sınıf bölümü TÜMTİS'li işçilerdi. Sosyal reformistler ise alanda yok denecek kadar azdı.

"Sadaka değil toplu sözleşme", "Sahte sendika yasasına hayır", "Savaşa değil, emekçiye bütçe", "Genel grev, genel direniş", "İşçi memur el ele genel greve", "Özelleştirmeye, sendikasızlaştırmaya, mezarda emekliliğe hayır", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Yaşasın sınıf dayanışması" mitingde en sık atılan sloganlar oldu.

Sınıfa karşı sınıf!
Düzene karşı devrim!
Kapitalizme karşı sosyalizm!
Kızıl Bayrak/Ankara

Kayseri'de KESK mitingi



Yeni kurulan DSP-MHP-ANAP saldırı hükümetinin ilk açıklamalarından biri: "Kamu çalışanlarına gönlümüzün istediği zammı veremiyoruz"

olmuştu. Bu açıklamalar üzerine KESK ülke genelinde cylemlilikler başlatmıştı. Bu cylemlilikler Kayseri'de de basın açıklamasıyla birlikte bordro yakma şeklinde yapıldı. Daha sonra 24/06/1999 tarihinde KESK Şubeler Platformu'nun aldığı bir kararla 26/06/1999 tarihinde yapılacak mitinge çağrı yapıldı. Sokakta bildiri dağıtımıyla ve araçlardan yapılan anonslarla miting yeri ve saati duyurulmaya başlandı. Zamanın kısa oluşu nedeniyle bizler yeterli çalışma yapamadık. Miting Kırşehir ve Niğde'nin de temsili düzeyde katılımıyla gerçekleşti.

Mevlana Mahallesi Mühendislik Fakültesi önünde saat 13.00 civarında toplanmaya başladık. Kortejler oluşturuldu. 1. Cadde boyunca devam eden ve fuar alanında son bulan yürüyüş Kayseri, Yozgat, Nevşehir ve Kırşehir illerinden KESK üyeleri katılmıştı. Yürüyüş esnasında "Devlet zammını al başına çal!", "Mezarda

emekliliğe hayır!", "Savaşa değil, emekçiye bütçe!", "Sistem çürüyor, emekçiler yürüyor!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz!", "Çeteler mecliste, öğrenciler hapiste!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Parasız eğitim, parasız sağlık!" sloganlarıyla birlikte, "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganı da genel olarak atılıyordu. Fuar alanına ulaştığımızda kitle yaklaşık 750 kişi olmuştu.

Alanda konuşmalar yapılmadan önce "Demokrasi mücadelesinde hayatını kaybedenler" anısına 1 dakikalık saygı duruşu anons edildi. Saygı duruşu sonrasında tertip komitesine bir hatırlatma yapmak amacıyla, "Devrim şhitleri ölümsüzdür!" sloganını attık.

KESK dönem sözcüsü ve il temsilcileri konuşmalarını yaptıktan sonra, mesajında yer alan Süleyman Yeter'in katledilmesi sözleri üzerine "Süleyman Yeter ölümsüzdür!" sloganını attık.

Konuşmalar ve mesajların okunmasından sonra davul, zurna ile halaylar çekildi ve kitle alanı terketti. Katılımımızın az olmasına rağmen kortej disiplinimiz, canlılığımız ve attığımız sloganların genel kabul görmesi üzerine, özellikle Sivas'tan gelen katılımcılar tarafından ve tek tek kişilerden tebrik ve teşekkürlerin gelmesi bizleri gururlandırdı. Bizlerle sohbet eden kişilere "gücün örgütlülükte olduğunu, sınıf dayanışmasının önemini bildiğimizi ve bundan dolayı her zaman yanlarında olduğumuzu/olacağımızı" belirttik.

Kahrolsun sermaye düzeni!
Yaşasın sınıf dayanışması!
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://frantey.org>
Kayseri/Kızıl Bayrak

Kamu emekçileri İzmir'den de haykırdı: Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!

Sermaye devletin in icra memuru üçlü koalisyon çetesi kamu emekçilerine “reva” göreceği yüzdelik zammı düşünürken, emekçiler safları sıklaştırmaya başladılar.

26 Haziran günü saat 17:00'de Konak Sümerbank önünde toplanan kamu emekçileri, sendika pankartlarının arkasında kortejler oluşturarak Konak Meydanı'nda bir araya geldiler. “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “İşçi-memur el ele, genel greve!”, “Devlet güdümlü sendikaya hayır!”, “Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!” vb. sloganlar atıldığı eylemde katılım sayısı 2500'ü bulmuştu. Uzun zamandır güvercinlere terkedilen Konak Meydanı, nihayet slogan sesleriyle inledi. KESK'e bağlı sendikaların dışında DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş ve Türk-İş'e bağlı TÜMTİS'in (Ambar işçileriyle birlikte) pankartları göze çarpıyordu. Ayrıca ÖDP, SİP ve İP de mitinge katıldı.

KESK İzmir Şubeler Platformu adına Tüm Sosyal-Sen İzmir Şube Başkanı Hüseyin Çağlar'ın okuduğu basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak/İzmir



Krizi işçiye yüklemek için kapitalistlerde oyun çok:

Aldanma, mücadeleyi yükselt!

Okulların tatile girmesiyle birlikte, Kayseri Organize Sanayi Bölgesi'ndeki bir tekstil fabrikasında işe başladım.

İşe girdiğim günden itibaren işçilerin, “fabrika yakın zamanda kapanacak” sözleri epeyce şaşırttı beni. Nasıl oluyordu da kapanacağı söylenen bir fabrika işçi alabiliyordu? Çok geçmeden sorunun cevabını öğrendim. Fabrika devlet destek kredisi ile kurulmuştu. Fakat sermayedarlar fabrikanın öz sermayesini batırmışlardı. Bu nedenle hammadde alamıyorlardı. Sermayedarlar daha sonra bu sorunlarını borç hammadde alarak çözmeye yoluna gitmişler, fakat bu defa da ekonomik kriz yüzünden borç olarak almış oldukları ham maddeyi nakite çevirememişlerdi. Sonuçta fabrika bir yıl gibi kısa bir sürede üç defa süresiz kapatılmıştı. Süresiz ve ücretsiz izin, çünkü işçiler sigortalıydı. Nakit ödeme olanağı olmadığından tazminatı ödeyip çıkartamıyordu işçiyi. İşveren son bir ayak oyunuyla başka bir şirket ile anlaşmıştı. Anlaşmış olduğu şirkete mamul madde üretecekti. Fakat kendi adını taşımayacaktı bu mamul madde. Anlaşmalı şirketin pamuğu ip haleni getirilecek, bu yolla hem daha önceki hammadde borcunu ödeyecek, hem de işçilerin tazminatlarını ödeyip işyerini kapatacaktı.

Bunun üzerine çalışmış olduğum bölümdeki mesai arkadaşlarımla konunun ciddiyeti üzerine tartıştık. İşçi arkadaşlar birbirlerine tam anlamıyla güven duymuyorlardı. Sendikal ve ekonomik talepleri yoktu. Sefalet ücretine bile razı olmuşlardı. Tek istedikleri sigortalarının zamanında ödenmesi idi. Fabrikanın kapatılması söylentilerine ise uzak bir ihtimal olarak bakıyorlardı. Özellikle sendikal mücadeleye iki bakış açısı vardı. Kadrolu işçiler “bir kaç arkadaş sendikaya üye olsun, nasılsa biz oluruz” derken, yeni işe girenler, “Fazla sivri davranışlar bize fayda sağlamaz, daha deneme aşamasındayız, hem fabrika kapatılmaz” diyorlardı.

Ancak olaylar hiç de işçi arkadaşlarımızın düşündüğü gibi olmadı. Fabrikadan hızla işçi çıkartmalar başladı. Sabah iş yerine gittiğimizde güvenlik görevlisi isimlerimizi sordu. Elindeki listede ben de dahil 15 kişi vardı. İşten çıkartıldığımızı söyledi. Bekleyip işveren vekili ile konuştuk. Bize bol bol yağ çekip “Üzgünüz, ekonomik kriz bizi buna zorladı, hepinizden de memnunduk, umarız fabrika yeniden açılınca beraber çalışırız” şeklinde timsah gözyaşları döktü. Mesele dönüp dolaşıp ücretlere gelince, “Nakit sıkıntımız var, 20 gün sonra ödeyeceğiz” şeklinde pervasız bir tavır takınmakta gecikmediler.

Birçok işçi arkadaş evli ve bakmakla yükümlü olduğu kişiler var. Çoğu sigara almak gibi birşeyi unutmuş. Kirada oturuyor ve çocuklarına harçlık verememekten yakınıyor. Tabii işveren cephesinde herşey o kadar tozpembe ki... Aç ama mutlu bir aile bağı var işçinin. Devlet politikaları işçiye, “şükür ya rabbim, bu gün de geçti, yarına Allah kerim” demeyi iyice öğretmiş.

**Krizin faturası kapitalistlere!
Hak gasplarına ve esnek üretime son!
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi > https://rantey.org**

Kayseri'den Kızıl Bayrak okuru bir işçi

Petlas'ta hızlı gelişmeler yaşanıyor!

İşçilerin son derece kararlı ve uzun süren direnişine rağmen Petlas, haraç-mezat Kombassan'a peşkeş çekilmişti. Özelleştirmenin ardından 275 işçinin işine son verilmesi olayında yine işçiler sokağa çıkmış, ancak herhangi bir sonuç alınamamıştı. Ardından işverenin esnek çalışma dayatması, çıkarılan işçilerin kıdem ve ihbar tazminatlarını ödememesi gibi saldırılar sürüp gitti. Tüm bu gelişmelerin yaşandığı Petlas '99 birinci dönem TİS'i işveren ve sendika yöneticileri arasında bu senenin başında anlaşmazlıkla sonuçlanmıştı. Dönem başında maaşların artırımı konusunda sendikanın %88 talebine işverenin herhangi bir cevabı olmamış, sözleşmeyi zamana yayararak kendisinin istediği noktaya çekmeyi başarmıştı. 5 ay süren pazarlık sonunda gelinen nokta, işverenin önerisi %33, sendikanın gerilediği nokta ise %40 artı 20 milyon idi. Bunu da kabul etmeyen Kombassan yönetiminin tutumuna karşı, Petlas işçisinin örgütlü olduğu Petrol-İş sendikası fiili olarak 3 günlük uyarı grevi yaptı. Grev süresi içerisinde işverenin görüşme talebinde bulunması üzerine, işçilerin de rızalarını almak isteyen sendika yönetimi Kırşehir Belediye salonunda bir toplantı yaptı. Toplantıya 700 işçinin hemen hemen hepsi gelmişti. 1-1,5 saat süren toplantı tam da sendika yöneticilerinin istediği şekilde sonuçlandı. Toplantı sonuna doğru işçilerin geçmişteki deneyimlerinden çıkardıkları, işten atılma dersini(!) sendika yöneticileri suskunlukla karşıladılar. İşçilerin; “grev yapalım, bunun sonucuna katlanırsız” görüşü, sendikanın; “bize yetkiyi verin bu işi bitirelim!” dediler ve sonuçta sendika işçinin onayını almış oldu.

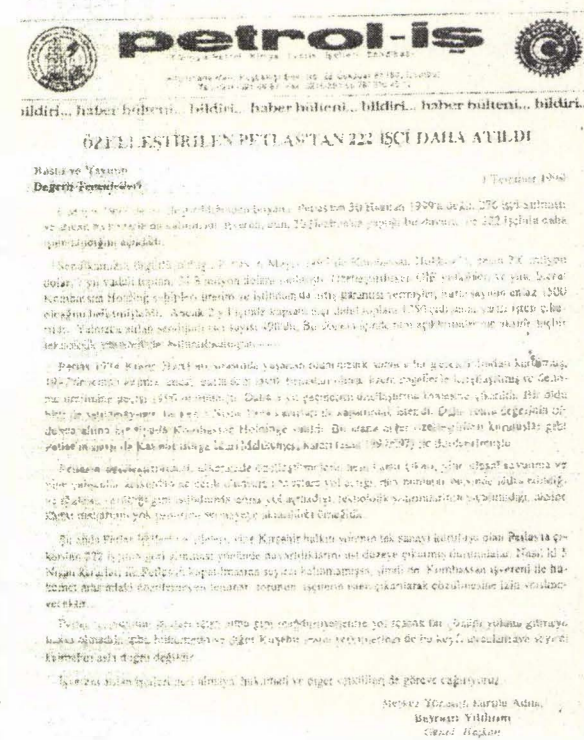
Toplantıdan 2 gün sonra yapılan görüşmede de, başlangıçtaki %88, eylem öncesi %40 olan zam talebinden gerileye gerileye %35 zam artı 5 milyon iyileştirme şeklinde sözleşme imzalandı.

Petlas işçisi mücadelesinin önündeki engelleri yıkmalıdır!

25 Haziran Cuma günü Kombassan'ın ta baştan beri yaptığı uygulama tekrar yürürlüğe sokuldu. TİS'i atlatmanın ve böylece işçilerin mücadele istek ve birikimini törpülemiş olmanın rahatlığıyla hareket eden Kombassan sermayedarları yeniden saldırıya geçti. 250 civarında işçinin işten atılması kararı verilmiş durumda. Bunun yanı sıra Petlas'ın İtalyan bir firmayla ortaklığa açılacağı yönünde de söylentiler var. Bu gelişmeler üzerine 25 Haziran Cuma günü o anda fabrikada çalışmakta olan yaklaşık 300 işçi kendini fabrikaya kilitledi. Fakat sendikanın devreye girmesiyle bir kez daha hedefine ulaşmadan eylem bitirildi. Bunun üzerine işveren, 30 Haziran'da 222 işçiyi daha keyfi bir şekilde ihbarsız ve tazminatsız olarak işten attığını duyurdu. Bu açıklama sonrası işçiler Petrol-İş sendikasında toplandılar ve bir basın açıklaması yaptılar. Yerel yayın organlarında da yer verilen basın açıklamasında; Petlas işçilerinin işten çıkarılmasına aileleri ve Kırşehir halkı tarafından duyarlılık gösterildiği, işten atılanların geri alınması ve bu duruma hükümet yetkililerinin bir an önce müdahale edip, Petlas sorununa çözüm bulmaları istendi.

Petlas işçisinin, sağcı-solcu, Türk-Kürt saflaşmasını parçalayarak, özelleştirme dönemindeki birlik ve kararlılığını tekrar kurması gerekiyor. İşverenin saldırılarını püskürtmenin ilk koşulu birlik ve kararlı bir mücadelenin örgütlenmesidir.

**Petlas işçisi yalnız değildir!
İşçiler birlik, halklar kardeş olmalıdır!
Kırşehir/Kızıl Bayrak**



Seçimleri önceleyen ve bir bakıma bir erken seçimi zorlayan sürecin en önemli olayı, Susurluk'u hemen izleyen aylarda ordunun. "irtica tehlikesi" üzerinden gündeme getirdiği 28 Şubat müdahalesi oldu. Türkiye'de dinsel gericiliğin kazandığı güç ve oluşturduğu tehlike üzerinden bir durum tespiti yapıldı, "durum"dan bir "vazife" çıkarıldı ve bu çerçevede bir müdahale gündeme getirildi. Bu müdahale parlamentoyu da daha sıkı bir zapturapt altına almayı hedefliyordu. Bu ihtiyaç Refah'ın parlamentoda taşıdığı özel ağırlıktan geliyordu.

Susurluk'un kısa bir süre sonrasında gündeme getirilen 28 Şubat müdahalesi dedim, buna dikkat edilsin. İlk bakışta bu olay nasıl görünüyordu? Susurluk'ta bir kaza oldu ve bu rastlantı gibi görünen olayla birlikte devletteki çeteleşme gerçeği çıplak gözle görülebilir biçimde açığa çıktı. Bu, kitlelerde büyük bir tepkiye yolaçtı. Burjuvazi ve onun asıl yönetici gücü olarak ordu, devletin çeteleşmesi olgusuna karşı gündeme gelen tepkileri bloke etmek için harekete geçti. Bir taraftan TUSİAD'ın demokratikleşme bombası patlatıldı, öte taraftan Sincan'da tanklar yürütülerek gündem değiştirildi. İlk bakışta olay böyle görünüyordu.

(Bu metin 14-15 Mayıs '99 tarihinde verilmiş bir konferansın kayıtlarından oluşmaktadır.)

Konumuz son siyasal gelişmeler. Bu ilk bakışta dar bir alanı, içinden geçmekte olduğumuz dönemin gelişmelerini akla getiriyor. Ama gerek bugünkü siyasal gelişmelerin yakın tarih üzerinden arka planı, gerekse dış politika boyutu, gerçekte gündemimizin hayli kapsamlı olduğunu gösteriyor.

Siyasal durum söz konusu olduğunda, doğal olarak, düzen cephesindeki gelişmeler, sınıf ve kitle hareketindeki gelişmeler, sol hareketin durumu, Kürt hareketinin durumu gibi temel başlıklar çıkıyor karşımıza. Bunların her biri hayli kapsamlı birer temel konu aslında. Her bir gelişmeyi arka planıyla birlikte tartışmak doğal bir ihtiyaç olduğu ölçüde ve bugünkü gelişmelerin gerçek anlamı ancak böyle anlaşılabilceği için, haliyle karşımıza kapsamlı ve dağınık bir alan çıkıyor.

Konuyu nasıl bir sistematik içinde tartışmak amaca daha uygun olur? Son siyasal gelişmeler denilince, akla ilk planda doğal olarak son seçimler ve onu izleyen kısa dönemin olayları geliyor. Seçimler üzerinden, yani en güncel olandan başlanarak, gelişmeler kendi içinde irdelenerek konuya girilebilir. Ardından konu daha genel bir çerçevenin içine taşınabilir. Böyle bir yol da seçebiliriz, ama dosdoğru bugünkü siyasal gelişmeleri de anlamayı kolaylaştıracak, daha genel bir girişi de tercih edebiliriz.

Daha genel bir giriş, kuşkusuz kısa tutulmak kaydıyla, bazı tarihsel irdelemeleri gerektiriyor. Zira Türkiye'deki her gelişme aslında hep bir tarihsel birikimin içine oturuyor, bir tarihsel sürekliliğin bir parçası ve uzantısı olarak yaşıyor. Bugünkü hiçbir gelişmeyi tarihsel seyrinden ve bütünlüğünden kopuk

Son siyasal gelişmeler/1

Seçimleri önceleyen süreç

olarak anlamak mümkün değil. Bugünün Türkiye'sindeki bir takım gelişmeleri yerli yerine oturtabilmek için, onları hep yakın tarihle bağlantısı içerisinde ortaya koyabilmek, bu genel çerçevede anlamaya çalışmak gerekiyor.

Öte yandan, bugün Balkanlar'da sürmekte olan bir savaş var. Bu aslında Türkiye'nin dış politikası alanını kesen, ama ondan da öteye bir alan. Balkanlar'da sürmekte olan emperyalist savaş, bugün dünya siyaset gündeminin birinci maddesini oluşturuyor. Sözkonusu olan çok ciddi bir uluslararası siyasal gelişmedir. Bu olay üzerinde ayrıca durmak ve irdellemek gerekiyor. Yaşanan her ne kadar dünyanın belli bir coğrafyasında bir yerel savaş gibi görünüyorsa da, dünya çapındaki bazı temel önemde gelişmeleri sürmekte olan bu savaşın şahsında görmek ve değerlendirebilmek mümkün.

Susurluk ve 28 Şubat müdahalesi

Seçimleri önceleyen ve bir bakıma bir erken seçimi zorlayan sürecin en önemli olayı, Susurluk'u hemen izleyen aylarda ordunun "irtica tehlikesi" üzerinden gündeme getirdiği 28 Şubat müdahalesi oldu. Türkiye'de dinsel gericiliğin kazandığı güç ve oluşturduğu tehlike üzerinden bir durum tespiti yapıldı, "durum"dan bir "vazife" çıkarıldı ve bu çerçevede bir müdahale gündeme getirildi. Bu müdahale parlamentoyu da daha sıkı bir zapturapt altına almayı hedefliyordu. Bu ihtiyaç Refah'ın parlamentoda taşıdığı özel ağırlıktan geliyordu.

Susurluk'un kısa bir süre sonrasında gündeme getirilen 28 Şubat müdahalesi dedim, buna dikkat edilsin. İlk bakışta bu olay nasıl görünüyordu? Susurluk'ta bir kaza oldu ve bu rastlantı gibi görünen olayla birlikte devletteki çeteleşme gerçeği çıplak gözle görülebilir biçimde açığa çıktı. Bu, kitlelerde büyük bir tepkiye yolaçtı. Burjuvazi ve onun asıl yönetici gücü olarak ordu, devletin çeteleşmesi olgusuna karşı gündeme gelen tepkileri bloke etmek için harekete geçti. Bir taraftan TUSİAD'ın demokratikleşme bombası patlatıldı, öte taraftan Sincan'da tanklar yürütülerek gündem değiştirildi. İlk bakışta olay böyle görünüyordu.

Gerçekte, olay hiç de bundan ibaret değildi. Susurluk olayının kendisine daha dikkatli bakılırsa, gerisinde gene önden planlanmış bir ordu müdahalesinin yansımalarını görebilmek mümkün. Dikkat ederseniz, olayın başlangıcında tekelsel medya çeteleşmeye karşı çok sistematik bir teşhir kampanyası yürütmek durumunda kaldı. Bu, Çiller Özel Örgütü'ne, Ağar'la bağlantılı belli oluşumlara karşı gündeme geldi. Dizginleri her açıdan Genelkurmay'ın elinde olan ve onun yürüttüğü kirli savaş pratiğine en ufak bir itirazı olmayan bir medyanın bunu durduk yerde, ya da "temiz toplum" ve "demokrasi" askına yapmış olması mümkün mü? Belli ki, bir kez daha bilinçli bir amaç

çerçevesinde yönlendiriliyordu.

Sonraki sürecin yarattığı açıklıklar ışığında baktığımızda, net bir biçimde şunu görüyoruz. Adına "yeni konsept" denilen ve Kürt halkına karşı topyekün bir savaş ilanı anlamına gelen gelişmeler, beraberinde devletteki çeteleşmenin yeni boyutlar kazanmasını getirdi. Devlet Kürt hareketini ve toplumsal muhalefeti ezebilmek için her türlü kirli araç ve yöntemi kullandı. Bu, çetelerin oluşumuna, yaygınlaşmasına ve giderek kendi içerisinde özerkleşmesine, yer yer kontrolden çıkmalarına yolaçtı. Bunlar konumlarını kendi dar grupsal çıkarları için kullanmaya başladılar. Devlet içinde yaygınlaşan bu çeteleşmeler ve onlar arasındaki rekabet, giderek devlette ciddi bir zaafiyet etkeni haline geldi. Öte yandan toplumsal muhalefete ve Kürt halkına karşı bu ölçüsüz kirli savaş uygulamalarının yarattığı bir tepki birikimi vardı ve bu devletin çeteleştiği inancını kitleler içinde yaygınlaştırıyordu.

Kontrol dışına çıkmış ve devlette zaafiyet etkeni haline gelmiş bir kısım çeteleri etkisizleştirmek ve bunu da devletin yıpranan imajını yenileyecek bir operasyona dönüştürmek. Susurluk olayında ordunun rolü ve hesabı bu oldu. Susurluk olayına biraz dikkatli bakıldığında, kazanın ardından ortaya saçılan bir takım belgelerin, hesaplı bir biçimde medya aracılığıyla kamuoyuna pompalanan bilgilerin ordunun yaptığı genel operasyondan çok ayrı olmadığı da görülür.

Bu, Susurluk'un önemini, Susurluk'la birlikte Türkiye'de devletteki çeteleşmenin açığa çıkması gerçeğinin önemini ortadan kaldırmıyor. Devletteki çeteleşme ve çürüme zaten bir durum. Genelde bu çetelerin üstünde bir kontr-gerilla örgütlenmesi olarak devletin kendisi zaten çeteleşmiş bir yapı. Ama burjuvazi öyle bir sınıftır ki, işçi sınıfı ve emekçilere karşı bir bütün oluştursa bile, kendi içinde farklı çıkar gruplarından oluşur. Ve bu durumun siyasal yansıması da olur. Burjuvazinin çeşitli kesimleri, çıkarları farklılaşan ve çatışan gruplar, devlet bünyesindeki etkinliklerini hep daha da güçlendirmeye ve devlet olanaklarını kendi iktisadi, sosyal ve siyasal amaçları için kullanmaya çalışırlar. Çeteleşmiş bir devlet aygıtının bünyesindeki sayısız çeteyi aynı zamanda buradan giderek de değerlendirmek gerekir. Fakat her halükarda, bir bütün olarak burjuvazinin, bir bütün olarak onun düzeninin çıkarlarını gözetken, esas alan ve kollayan, iktidar kuvvetleri de şu ya da bu biçimde vardır. Türkiye'de bu ordudur, onun yönetim kademesi olarak Genelkurmay'dır, onun devleti ve siyaseti kendi güdümüne almasını anayasal çerçevede kurumlaştıran MGK'dır. Ordunun "çete operasyonu"na da bu gözle bakmak gerekir. Sayıları artan çete gruplarının ordunun denetiminden çıkmaya, yer yer de "Çiller Özel Örgütü" üzerinden olduğu gibi orduyla atışmaya başlaması, ordunun bu oluşumlara müdahalesini bir ihtiyaç haline getirmiştir.

Bu müdahaleyi yapabilmek için de, çetelerin kirli ve karanlık işlerine (özellikle eroın, kumarhane,

uyuşturucu, bir takım başka kirli işler) yönelerek bir kamuoyu basıncı oluşturmak ve buradan onlara yüklenmek gerekiyordu. Ama bu öyle bir olay ki, siz bunun bir parçasına müdahale etmeye kalkıştığınız zaman, o parça bütünün görünmesine de vesile oluyor. Bir takım çeteleri tasfiye etmek için onları hedef haline getirmek kolay bir iş gibi görünüyor, gerçekte hiç de öyle değil. Zira bu çeteler neticede devletin bünyesinde boy veren, devlete hizmet eden, devletin bizzat kirli savaş amacıyla oluşturduğu çeteler. Ve dikkat edin, çetenin kilit adamlarından biri M.Ağar olduğu halde kendisine dokunulmuyor. Tasfiye edilmeye çalışılan özel örgütün başında Çiller gibi bir insan olduğu halde, çetenin adı “Çiller Özel Örgütü” olduğu halde, tüm çabalara rağmen Çiller’i tasfiye edemediler. Ordu bütün ağırlığını koyduğu halde bunu başaramadı. Neden? Çünkü zamanında kirli savaşı birlikte yürüttüler, her türlü kirli işi, “bin operasyon”ları birlikte tezgahladılar. Bu nedenle harcamak kolay olmuyor. M.Ağar boşuna meydan okumuyor: çıkayım yargılanayım, anlatayım neymiş durum, ne yapmışız, niçin yapmışız, ne zamandan itibaren yapmışız, derken sergilediği güvenin gerisinde suç ortaklığı olgusunun oluşturduğu bir güvence var. Olayın böyle bir niteliği var; parça bütüne ilişkin gerçeği ortaya çıkardı.

Parçaya, yani denetim dışına çıkmış çetelere müdahale edilmek isteniyordu. Ama çetelere ilişkin gerçekler bu çeteleşmenin bizzat devlet bünyesinde yaşandığı ve onu sardığı gerçeğini açığa çıkardığı ölçüde, bu yaygın bir kitle tepkisine yol açtı ve devlete olan güveni sarstı. Sorunu bu çerçevesiyle kavramak kaydıyla, TÜSİAD’ın demokratikleşme çıkışı, ordunun 28 Şubat çıkışı yerli yerine oturuyor. Açığa çıkan kitle tepkisini bloke eden etkili ve iyi düşünülmüş manevralar oldu bunlar.

Örneğin, TÜSİAD’ın “demokratikleşme bombası” ne işe yaradı? Toplumda çeteleşmeye karşı demokratik bir tepki uyanmıştı. Toplumsal muhalefetin suyundan gidilerek, oluşan bu tepki bloke edilmeye çalışıldı. Aslında çeteleşmiş devlete karşı bir tepki ortaya çıkmışsa, bunun devlet şahsında egemen sınıfa yönelebilmesi gerekiyor. Ama bakıyorsunuz, burjuvazinin kendisi çeteleşmeden yakınıyormuş gibi görünebiliyor. TÜSİAD’ın yaptığı da bu oldu. Bir “demokratikleşme programı” olan *Türkiye’de Demokratikleşme Perspektifleri* metnini yayınladıkları günlerde, biz bir değerlendirme yaptık ve net bir biçimde şunları söyledik: Bu girişim yalnızca oluşan tepkiyi şaşırtmaya, dağıtmaya ve bloke etmeye yönelik bir sis bombasıdır, kağıt üzerinde kalacağı çok geçmeden görülecektir. Gerçekten kağıt üzerinde kaldı. Bugün iki sene sonrasında bakıyoruz ve görüyoruz ki, bunun arkası herhangi bir biçimde gelmedi, gelemezdi

Bilindiği gibi, Türkiye’nin son 30-40 yılında, sosyal muhalefeti bloke edebilmek için, din bizzat devlet ve devletin beyni olan ordu tarafından bir dalgakıran olarak kullanıldı. Bilinçsiz, geleneksel değerlere bağlı, doğal olarak dinin de etkisi altında olan yığınlar, bizzat ordu tarafından dinsel ideolojiyle denetim altına alındılar. Dinsel gericiliğin en çok güç kazandığı dönem tam da 12 Eylül dönemi oldu. Çünkü ‘70’li yıllar Türkiye’de büyük bir devrimci dalganın yaşandığı bir tarihsel evredir. Türkiye’de sosyal muhalefetin gücü, dinamizmi ve bunun devrimci akımları besleme kapasitesi açığa çıktı. Bu gelişmeye 12 Eylül’le müdahale edildi, ama Türkiye’nin bir daha böyle bir gelişmeyi yaşamaması için alınması gereken tedbirler üzerine de değerlendirme yapıldı. 12 Eylül faşist cuntası müdahalesini tam da bu çerçevede yaptı. O süreçte müdahalede göze çarpan daha çok devrimci hareketin bastırılmasıdır. Oysa bundan çok daha önemli olan, benzer bir muhalefetin bir daha doğmaması için alınan kapsamlı ve çok yönlü tedbirlerdir. Ve 12 Eylül’ün asıl anlamı, sonraya kalan yönü de budur.

de. Çünkü bu sadece bir manevraydı, bir sis bombasıydı.

“İrtica tehlikesi” ve 28 Şubat müdahalesi

Ancak ordunun 28 Şubat’ta yaptığı müdahaleyi salt bu çerçevede değerlendirmemek gerekiyor. Dinsel gericilik Türkiye’de gerçekten önemli bir güç kazanmış ve rejim için ciddi bir sıkıntı kaynağı haline gelmişti. Bilindiği gibi, Türkiye’nin son 30-40 yılında, sosyal muhalefeti bloke edebilmek için, din bizzat devlet ve devletin beyni olan ordu tarafından bir dalgakıran olarak kullanıldı. Bilinçsiz, geleneksel değerlere bağlı, doğal olarak dinin de etkisi altında olan yığınlar, bizzat ordu tarafından dinsel ideolojiyle denetim altına alındılar. Dinsel gericiliğin en çok güç kazandığı dönem tam da 12 Eylül dönemi oldu. Çünkü ‘70’li yıllar Türkiye’de büyük bir devrimci dalganın yaşandığı bir tarihsel evredir. Türkiye’de sosyal muhalefetin gücü, dinamizmi ve bunun devrimci akımları besleme kapasitesi açığa çıktı. Bu gelişmeye 12 Eylül’le müdahale edildi, ama Türkiye’nin bir daha böyle bir gelişmeyi yaşamaması için alınması gereken tedbirler üzerine de değerlendirme yapıldı. 12 Eylül faşist cuntası müdahalesini tam da bu çerçevede yaptı. O süreçte müdahalede göze çarpan daha çok devrimci hareketin bastırılmasıdır. Oysa bundan çok daha önemli olan, benzer bir muhalefetin bir daha doğmaması için alınan kapsamlı ve çok yönlü tedbirlerdir. Ve 12 Eylül’ün asıl anlamı, sonraya kalan yönü de budur. Mevcut toplumsal muhalefeti ve devrimci birikimi ezmekle kalmamak, yeniden doğuşunu engellemek, en azından güçleştirip geciktirmek için alınan tedbirlerdir.

Bu hatayı egemen sınıflar daha önce 12 Mart’ta yaptılar. Toplumsal muhalefeti ve devrimci hareketi o an için ezip bastırdılar. ‘60 Anayasası’ndaki bir takım hakları gaspettiler, sonra geri çekildiler. Fakat çekilmelerinin hemen ardından, yeniden büyük bir halk hareketi gelişti ve bu devrimci hareketi eskisinden daha güçlü bir biçimde besledi. 12 Eylül bunun dersleri üzerinden hareket etti, devrimci bir gelişmenin doğmaması için gerekli olan neyse onu yapma yolunu tuttu. Bir dizi alanda buna uygun tedbirler alındı, düzenlemeler yapıldı. Örneğin öğrenci gençlik hareketine öyle bir müdahale yapıldı ki, aradan neredeyse 20 sene geçti, belini hala da doğrultamıyor.

Amacım genel çerçeveye kaymak değil. 28 Şubat müdahalesinden söz ediyordum, sözü şuraya getiriyorum; dinsel ideoloji işte bu süreçte etkin bir araç olarak kullanıldı. Bugün etkisi sınırlandırılmaya, bir kısmı tasfiye edilmeye çalışılan bütün dinsel gericilik yuvaları (İmam-Hatip okullarından Kur’an

kurslarına, okul müfredatlarında dinin yerine kadar) hep 12 Eylül’ün, yani ordunun uygulamaları oldu. Toplumun dine yatkın belli sosyal güçleri, Anadolu’nun gerici eşrafı, türedi yeni burjuvazisi vb. kullanılarak dinsel gericiliğin emekçi kitleler üzerindeki etkisini yayma yolu tutuldu. Ama sonuçta ne oldu? Bu sosyal kesimler bu etki sayesinde büyük bir politik kuvvet haline geldiler. Ve burada egemen sınıfın bir başka yapısal iç çelişkisiyle karşı karşıya kaldık. Kullandığımız her silah belli bir noktadan

sonra ters tepiyor. Az önce çeteleşme üzerinden örnek verdim. Kirli savaşı tırmandırarak çete gruplarının gelişmesinin önünü açtılar. Ama bir süre sonra gördüler ki, bu gelişme devlette irade dağılmasına yol açıyor. Devletin ordusuna karşı polis ordusu kurulmaya çalışılıyor. Devletin istihbaratı var, karşı istihbarat ya da özel istihbaratlar oluşturuluyor. Buna müdahale etmek bir ihtiyaç haline geliyor.

30-40 yıldır kullanılan dinsel gericilik de benzer bir çelişkiyi ortaya çıkardı. Dinsel ideoloji toplumun en geri kitlelerini bloke ettiği ölçüde problem olmak bir yana, fazlasıyla işlevsel ve yararlıydı. Ama bu zemin üzerinde dinsel siyasi akımlar yeşeriyor ve bunlar giderek kendi mantıklarını toplumda genelleştirmek, güç ve etkilerini bir toplum ve devlet düzenine dönüştürmek istiyorlar. Her ne kadar dinsel gericiliğin tepesi bir biçimde devlet tarafından kontrol ediliyor olsa da, dinsel hareket o kadar kapsamlıdır ki, bu öyle bir bünyedir ki, kendi içinde bir sürü merkezkaç kuvveti de ortaya çıkarıyor. Artı, tabanını tatmin etmek için dinsel gericiliğin temsilcisi olan siyasal parti, temsil ettiği ideolojinin ve politik kimliğin gerekleri doğrultusunda adım adım mevzi kazanmaya kalkıyor. Refah Partisi’nin hükümet kurunca yapmaya çalıştığı gibi.

Ancak tekelci burjuvazi, onun çıkarlarının ve iradesinin en gözde temsilcisi, koruyucusu ve kollayıcısı ordu, buna müsaade edemezdi. Emekçi sınıfların geri kesimlerini dinsel gericilikle dizginlemeye çalışmak başka bir şeydir, bu temel üzerinde güçlenmiş dinsel gerici akımın kalkıp devlet ve toplum düzenini kendine göre düzenlemek istemesi daha başka bir şey. Bunu egemen sınıf, Türk burjuvazisi kabul edemezdi. Çünkü modernleşmiş bir sınıf olarak burjuvazinin yapısı ortaçağa uygun değil. Burjuvazi ortaçağ gericiliğini destekler ve besler, ama kendi genel toplumsal düzenine egemen kılacak kadar değil. Ezilen sınıfları onunla sersemletecek, onunla oyalayacak, özellikle de devrim tehlikesi varsa bu tehlikeyi bloke edebilecek ölçülerde yapar bunu.

Nihayetinde 12 Eylül’de devrimi ezdiler. Aldıkları tedbirlerle devrimin yeniden güçlenmesini mümkün merteye engellemeye çalıştılar, bunda önemli başarılar sağladılar. Bu çerçevede, toplumsal muhalefeti önemli ölçüde dizginlediler. Ama bu dizginlemede işlerine çok yarayan araçlarından biri olan dinsel gericiliğin epey bir kuvvet kazandığını da sonuçta gördüler. İşte tam böyle bir aşamada, devrimin güçlü olmadığı, toplumsal muhalefetin rejimi herhangi bir biçimde tehdit etmediği bir dönemde, irticayı baş tehlike olarak ilan etmek, düzen için, onun yönetici kuvveti olan ordu için çok yerinde ve hesaplı bir davranış tarzı oldu.

Türkiye’de devrimci hareketin geliştiği, kitle hareketi ile bulunduğu bir dönem yaşansaydı, bunu asla yapmazlardı. Tersine, böyle bir durumda dinsel gericiliğin gücü onlar için gerçek bir imkan olurdu. Böyle bir noktada dinsel gericilik doğrudan devrime karşı yönlendirilirdi. Dinsel gericiliğin kendisi de devrime karşı bir güç olduğu için, karşı-devrimin merkezi odaklarıyla bunun bir unsuru olan dinsel gericiliğin kesişmesi kolaylaşır ve doğallaşır.

Ama böyle bir sosyal tehlikenin olmadığı bir evredeyiz. Böyle bir evrede, fazlasıyla palazlanmış ve güç kazanmış, kendi ideolojisini, politik kimliğini tüm topluma, toplum yaşamına, giderek devlet düzenine, kamu yaşamına egemen kılma eğilimi gösterince, dinsel gericiliğe müdahale etmek bir ihtiyaç haline geldi ve 28 Şubat denilen süreç başlatıldı.

Ordu 28 Şubat süreciyle bir taraftan kendi denetimi dışında çıkmış çetelere, bir taraftan da dinsel gericiliğe müdahale etti. Dikkat edin, Çiller DYP’si ile Refah Partisi bu sürece, 28 Şubat müdahalesine belli bir karşıtlık ortaya koydular ve kendi aralarında belli bir ittifaka girdiler. Seçimlere kadar süren bu dayanışma, anlatmaya çalıştığım olguyu doğruluyor. Ne söylemeye çalıştım? 28 Şubat’ta, bizzat bütün çetelerin başı olan ordu tarafından, bir yandan denetim

dışına çıkan ve giderek zararlı olmaya başlayan çetelere çeki-düzen verilmeye, öte yandan dinsel gericilik terbiye edilmeye çalışıldı. Aslında Refah Partisi'nin hükümet olması bir terbiye platformu olarak kullanılmak isteniyordu. RP epeyce bu yoldan uyumlu bir biçimde gitmeye de çalıştı. Ama belli bir noktadan itibaren pürüzler çıkarmaya başlayınca müdahale edildi, hükümet zorla düşürüldü. Parlamentoda en büyük gruba sahip olan, seçimlerde en yüksek oyu alan bir parti, yaratılan basınç ve ortaya konulan tehditler üzerine hükümeti terk etmek zorunda kaldı.

Türkiye'de seçimler, parlamento vb., çok fazla bir şey ifade etmiyor. Seçimler sadece yığınların o an için nasıl bir eğilim, nasıl bir ruh hali içerisinde olduğu konusunda bir fikir veriyor. Belli bir zaman kesitinde çekilmiş bir siyasal resim oluyor. Bir sene sonra bir seçim yapsanız, durumun bugünkünden daha farklı olduğunu görürsünüz. Dolayısıyla seçimler, özellikle de bizim gibi bunalımlı toplumlarda, sadece kitlelerin seçimlerin yapıldığı dönemdeki ruh hali konusunda bir fikir verir. "Seçimlerin yapıldığı dönemdeki" diyorum, dikkat edin. Kamuoyu yoklamaları gösteriyor ki, Ecevit'in partisi A.Öcalan'ın Suriye'den çıkarıldığı tarihlerde %11 civarında bir oy desteğine sahipti. Yani barajı zar zor geçen bir partiydi. Ama altı aylık bir süre bu partiyi Türkiye'nin en büyük partisi haline getirdi. Neden? Çünkü hızla oluşan konjonktür ona yaradı. O konjonktürde kitleler belli bir ruh hali içerisine sürüklendiler ve bu Ecevit'in partisine yaradı. Aynı şey, son altı ayın şovenist histerisinin aynı etkisi ve sonuçları MHP için de geçerli. Ama bu, yalnızca seçimlerin yapıldığı dönemdeki somut durum.

Bu nedenle seçim sonuçlarına, onun şu gün için sunduğu tabloya çok fazla aldanmamak lazım. Yerel seçimler üzerinden '94 yılına, genel seçimler üzerinden '95 yılından bakarsanız, RP'nin büyük bir başarısı olduğunu görürsünüz. "Aman nereye gidiyoruz? Ortaçağa mı dönüyoruz? Türkiye İran mı oluyor" tartışmaları vardı o zamanlar. Şimdi de bazı solcu aydınlar tarafından, "Türkiye Weimer Cumhuriyeti'nin son dönemi gibi mi, arkası da Hitler Almanyası gibi mi olacak?", tartışmaları yapılıyor. Bunlar temelsiz ve ciddiyetsiz tartışmalar ve paralelliklerdir. Türkiye'de altı aydır yoğun bir şovenizm histerisi yaşanıyor. Bu, konumları ve kimlikleriyle buna uygun olan partileri güçlendirdi. Ecevit '90'lı yılların başından itibaren Türkes'le birlikte anılıyor. Neden? Çünkü şoven milliyetçiliğin temsilcisi. MHP zaten 40 yıllık ırkçı-milliyetçi bir parti. Böyle olunca, toplumda şovenist histerinin bir biçimde başarı kazandığı bir evrede yapılan seçimlerde, eğilimi bu olan, geçmiş buna uygun olan partilerin belli bir başarı kazanmaları çok şaşırtıcı değil.

Bu nedenle, şoven-milliyetçi partilerin oy oranının yükselmesinin çok derin tahlillere ve çok özel kaygılara konu edilmesi gerekmiyor. O kadar beklenmedik sorunlar gelip toplumun gündemine oturabilir ki, kitlelerin ruh hali tümüyle başka bir hal almaya başlar. Özellikle bizim gibi bunalımlı toplumlarda siyasal düzenin kendisi istikrarsız olduğu gibi, kitlelerin ruh hali de çok istikrarsız ve değişkendir. Beklenmedik olaylar Türkiye'nin gündemine bugünkünden çok farklı, apayrı bir hava kazandırabilir.

Ordu: Düzenin genel çıkarlarının temsilcisi

Aslında seçimlerin gündeme gelmesi çok özel bir

Türkiye'de seçimler, parlamento vb., çok fazla bir şey ifade etmiyor. Seçimler sadece yığınların o an için nasıl bir eğilim, nasıl bir ruh hali içerisinde olduğu konusunda bir fikir veriyor. Belli bir zaman kesitinde çekilmiş bir siyasal resim oluyor. Bir sene sonra bir seçim yapsanız, durumun bugünkünden daha farklı olduğunu görürsünüz. Dolayısıyla seçimler, özellikle de bizim gibi bunalımlı toplumlarda, sadece kitlelerin seçimlerin yapıldığı dönemdeki ruh hali konusunda bir fikir verir. "Seçimlerin yapıldığı dönemdeki" diyorum, dikkat edin. Kamuoyu yoklamaları gösteriyor ki, Ecevit'in partisi A. Öcalan'ın Suriye'den çıkarıldığı tarihlerde %11 civarında bir oy desteğine sahipti. Yani barajı zar zor geçen bir partiydi. Ama altı aylık bir süre bu partiyi Türkiye'nin en büyük partisi haline getirdi. Neden? Çünkü hızla oluşan konjonktür ona yaradı. O konjonktürde kitleler belli bir ruh hali içerisine sürüklendiler ve bu Ecevit'in partisine yaradı. Aynı şey, son altı ayın şovenist histerisinin aynı etkisi ve sonuçları MHP için de geçerli. Ama bu, yalnızca seçimlerin yapıldığı dönemdeki somut durum.

anlam ifade etmiyordu diyebilmek için 28 Şubat'a atıfta bulunmuştum. 28 Şubat'ta bir müdahale gündeme getirildi, ordu Refah'ı epeyce hırpaladı, savunma mevzisine itti. Onu kendi kimliğini savunmak kaygısıyla yüzyüze bıraktı. Aslında türban olayı RP'yi böyle bir tuzağın, bir çıkmazın içine düşürdü. Türban tartışması Refah'a güç kazandırmadı, onu bir açmaza sürükledi, toplumda belli bir tecrit konumuna getirdi. Çünkü yaptığı çıkışlar, karşı provokasyonlara çok uygun çıkışlarda oldu. RP bu duruma düşürüldü. Parlamento zapturapt altına alındı. Ordu kendi eğilimlerine uygun davranacak bir hükümet kurdurdu. Ve işleri bir dönem için arzu ettiği doğrultuda götürdü de.

Ama, hep yineliyorum, egemen sınıf, onun devleti, onun düzeni, çelişkili bir yumaktır. Bu sınıf durmadan kendi içinde çelişki üretir. Çünkü o çelişkili bir çıkarlar bütünüdür. Bu sınıf sayısız çıkar grubundan oluşur; farklı gruplar, şirketler, tekeller, bunların farklı iç ve dış bağlantıları... Bu beraberinde siyasette de bir parçalanmayı, bir iç dağılmayı ve çekişmeyi de üretir.

Türk ordusunun kurulu düzen adına ve hesabına en büyük başarısı, bu çelişkileri mümkün mertebe kontrol altına almak, merkezkaç kuvvetleri dengelemektedir. Rejimin genel çıkarları sözkonusu olduğunda gerekli müdahaleleri yapmaktır. Çiller'in DYP'si temsil ettiği kesimlere çalışır, MHP kendine, temsil ettiği belirli zümrelere çalışır, ama ordu egemen sınıfın tümüne çalışır. Gerçekten düzenin genel çıkarlarının temsilcisidir ordu. Bu, Türkiye'nin gözebatan bir özgünlüğüdür. Genel çıkarlara aykırı bir durum doğduğu zaman, bir parçada bir problem çıktığı zaman, ona müdahale eder. MHP şahsında ırkçılık toplumun iç dengelerinin kaldıramayacağı bir probleme dönüşebilir, çeteleşme bir sorun haline gelebilir, dinsel gericilik sıkıntı ve tehdit kaynağı haline gelebilir. Ordu yeri geldiğinde tüm bunlara egemen sınıf ve düzen adına müdahale eder. Düzen bünyesinde nerede problem çıkarsa, ona müdahale eder. Devrime karşı, emekçi sınıfların müdahalesine karşı zaten her zaman bekçilik yapıyor, bunu bir yana koyuyorum. Burada egemen sınıfların kendi iç çelişkilerine değiniyorum. Ama bu müdahale sadece o anki sorunu gideriyor. Bu bünye durmadan çelişki ve çatışma üretiyor.

Sözü şuraya getirmek istiyorum. Ordu 28 Şubat müdahalesinin ardından yeni bir hükümet kurdurdu ve bu hükümete düşündükleri bir takım şeyleri iyi-kötü uygulamaya çalışıyordu. Ama çıkar çelişkileri özellikle parlamento ya yansıyor. Ne kadar sopa tehditi kullansalar da, istikrarlı bir hükümet kuramıyorlar. Üç partiyi bir araya getiriyorlar, bir dördüncüsünü ona dışardan üretiyorlar. Bu bir seçim süreci içinde birbirleriyle çatışmalı hale geliyorlar.

Parlamento bünyesindeki bu parçalı yapı ve bunun yarattığı istikrarsızlık Türkiye'yi seçimlere sürükledi. Ordu bunu çok tercih etmezdi, nitekim başlangıçta etmedi, dahası buna direndi. Çünkü bir müdahale süreci vardı, onun ilerlemesini istiyordu. Seçim, terbiye edilen, biraz hırpalanan partilerin yeniden aynı desteği kazanarak bir güç tazelemesi anlamına geliyordu. Bunu istemezdi ordu. Düşününüz ki 28 Şubat müdahalesiyle hırpalanmış bir Refah seçimlere girmiş, % 20 oy alarak parlamento ya gelmiş. RP bunu bir politik imkan olarak kullanacak, "ordu müdahale etti, ama millet böyle istiyor" diyecekti. Ordu bunun için de seçim istemiyordu. Ama çelişkilerin önü bir türlü alınamadığı ve olağan süre de yaklaştığı için, seçimleri yapma yoluna gittiler.

Generaller önce engellemek ve ertelemek istiyorlardı. Demirel'in çıkışlarının, genel seçimlerle yerel seçimlerin ayrılması, genel seçimlerin daha sonra yapılması gibi girişimlerin gerisinde de bu vardı. Artı, Kürt

hareketinden gelen problemler vardı. Belli çıkışlarla Kürt hareketine karşı bazı önemli mevziler kazanılmıştı. Bunun son halkası A.Öcalan'ın uluslararası komployla getirilmesi oldu. Böyle bir dönemde yapılacak olan seçimlerde, Kürdistan'da Kürt halkının ortaya koyacağı iradede de çok rahatsızlardı. Kürdistan'da döne döne anketler yapıyorlar, yapılacak bir seçimde HADEP'in nasıl bir oy alacağını da iyi biliyorlardı. Kürt sorununun uluslararası gündeme oturduğu bir evrede, HADEP'in Kürdistan'da birinci parti olmasının rahatsız edici bir etkene dönüşebileceğini düşünüyorlardı. Bu ve benzeri etkenlerle, seçimleri engellemek istiyorlardı. Ama parçalı parlamento yapısını birleştiremedikleri ölçüde, sonuçta bunu başaramadılar.

Öte yandan, belli bir noktadan sonra, Ekim ayından itibaren kıskırıtılan şovenist histerinin A.Öcalan'ın yakalanması ile birlikte doruğa çıktığını gördüler, bunun kime yarayacağını farkettiler, o zaman seçimleri kendileri de istemeye başladılar. Seçimlerin yapılması son iki ay içerisinde problem olmaktan çıkmıştı. Bu konjonktürde şovenizme bayraktarlık yapan, dolayısıyla devletin Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli savaşa en büyük desteği veren partilerin başarı kazanacağını farkettilerinde, böylece kendileri için de seçim sorun olmaktan çıktı.

Seçim konjonktürü DSP ve MHP'nin başarı kazanmasına müsait bir konjonktürdü. Bu partilerin ortak paydası şovenizm bayraktarlığıdır. Aslında seçmen tabanları bakımından birbirine çok yakın partiler değil bunlar. Tersine, birine oy veren ötekine kolay kolay vermiyor. Buna çok dikkat etmek gerekiyor. Bunun altını çizmek istiyorum, DSP'nin seçmen kitleleri sol eğilimli kitlelerdir. "Nasıl oluyor da şovenizme destek veriyorlar?" Peki siz Türkiye solunun büyük bir bölümünün (düzen solunu kastediyorum, dar devrimci kanadı değil) zaten şovenizmin etkisi altında olduğunu, örneğin İP'in büyük bir PKK düşmanlığı, onun şahsında Kürt düşmanlığı yaptığını bilmez misiniz? Devlet partisidir, Perinçek devletin adamıdır demek bir şey değiştirmiyor. Bu parti de herşeye rağmen sol bir partidir. Ama sol var sol var; düzen solu var sosyal-reformist sol var, devrimci sol var, komünist sol var, solun sayısız türü var. Almanya'da Yeşiller Partisi bu ülkenin ölçülerine göre sol bir partidir. Ama bugün emperyalist savaşın aleti ve destekçisi olan bir partidir. Tarih böyle sol örneklerle dolu değil mi? Şimdi Yeşiller'in yaptığı ile Birinci Emperyalist Savaş sonrasında Alman sosyal-demokrasisinin yaptığı arasında bir fark mı var?

Türk halkının ilerici katmanları arasında da Kürt sorununda büyük bir kafa karışıklığı ve şovenist

eğilimler var. Bu nereden geliyor, niye böyle oldu? İlerici kitleler neden kardeş bir halkın haklı davasını desteklemiyorlar, dahası, şovenizme bayraktarlık yapan partileri bir de o noktadan destekleyebiliyorlar? Ya da neden partilerin bu yanını problem etmiyorlar da, o partileri gene solcu kabul edip oy veriyorlar? Bunları ayrıca tartışacağız, Kürt sorunu ele alınırken tartışılması gereken bir sorun bu.

Ben burada şimdilik şunu ifade etmeye çalışıyorum: Seçimlerde başarılı olan bu iki partinin ortak paydası geçmişten beri şovenizme bayraktarlık yapıyor olmalarıdır. Dikkat edin, ikisi de Kürt sorununun varlığını dahi kabul etmiyorlar. ANAP, DYP vb. partiler için bu tam geçerli değil. Onlar bir biçimde Kürt sorunu için, böyle bir sorun var diyorlardı. Çiller bir ara Bask modelinden bahsetti. ANAP geçmişte değişik defalar bu meseleyi çözmek gibi iddialarla ortaya çıktı. Öncesinde Özal'ın bu konuda ciddi girişimleri vardı. Ama DSP ile MHP'nin ortak paydası böyle bir sorunun varlığını bile inkar etmek. Her ikisi de Kürt sorunu diye bir sorun yoktur diyorlar. Onlara göre, “güneydoğu” sorunu, “terör” sorunu, “dış mihraklar” sorunu var. Bu iki parti bizzat düzen tarafından özellikle son altı aydır sistematik bir biçimde sürdürülen, kuşkusuz Kürt hareketine darbe vurmayı, onu Türk halkının geniş kesimlerinden tecrit etmeyi amaçlayan kampanyanın oluşturduğu zeminden en iyi biçimde yararlandılar.

Dikkat edin, 28 Şubat sürecinin başarı kazandığı, toplumda “Türkiye laiktir, laik kalacak” havasının biraz dalga dalga yayıldığı, bütün kurum ve kuruluşların bizzat ordu yedeğinde bu doğrultuda seferber olduğu bir dönemde yapılacak seçimlerin en başarılı partilerinden biri, bugün barajı bile geçemeyen CHP olacaktı. Seçimlerde barajı geçemeyen CHP, seçimler o dönem yapılmış olsaydı, en kârlı çıkan partilerden biri olacaktı. Çünkü laiklik meselesinde ordunun dümen suyuna en iyi onlar oturuyorlar, o rüzgardan en iyi onlar yararlanmaya çalışıyorlardı. Nitekim o dönemin verileri, o konjonktürün CHP'yi çok güçlendirdiğini gösteriyordu. Baykal bu konjonktürden biraz moral de kazandı ve o zamandan itibaren “seçim” demeye başladı. CHP Türkiye'nin en büyük partisidir diyordu, anketlerde oy oranı %16-17'leri gösterdiği için. Ama o zaman seçim istiyorsunuz da, seçim sizin bunu savunduğunuz tarihten altı ay ya da bir yıl sonra yapıldığı ve bu arada konjonktür de çok değiştiği için, siz beklemediğiniz biçimde barajın altında kalıyorsunuz. Olayın bir de böyle bir yanı var. Hep, CHP niye kendi kendine tuzak kurdu, kendisini bu duruma düşecek bir seçimi neden istedi, deniliyor. CHP'nin seçim ister görüldüğü dönemde yapılacak bir seçimden CHP gerçekten kârlı çıkacaktı. İrtica meselesinin Kürt hareketini gölgeleyecek kadar önplana çıkarıldığı ve toplumda ordu merkezli bir irtica karşıtlığının pompalandığı bir dönemdi bu. Öyle bir dönemdi ki, A.Öcalan bile Suriye'den açıklamalar yapıyor; Amasya Tamimi temeli üzerinde anlarsak, bu konuda biz de destek verebiliriz, ilerici cumhuriyetin korunması, oturtulmasına bizim de katkılarımız olabilir, diyordu. İrtica karşıtlığı üzerinden orduyla kesişme noktaları bulabilmeyi umdular. Biliyorsunuz o dönem PKK'nın yanında ve Öcalan'la içli-dışlı olan Yalçın Küçük de bir anda orducu oldu çıktı; Türk ordusu yüzünü aydınlığa döndü, dedi. İşte böyle bir konjonktördü sözkonusu olan. Örnekleri bu nedenle veriyorum.

Bu nedenle diyorum ki; hiçbir gelişme soyut olarak değerlendirilmez, gerçek her zaman somuttur. Türkiye'nin somut gerçekliği nedir? Türkiye'de egemen sınıf adına yönetici güç her zaman ordudur. Ordu salt bir askeri aygıt değil, bizzat örgütlenmesiyle, iç kurumlaşmasıyla ve politika üretme kapasitesiyle, gerçekte bir siyasal partidir. Değerlendirmeleri hep ordu yapıyor, politikaları hep ordu belirliyor. Türkiye'nin politik yaşamına hep ordu yön veriyor. Bunu hep söylüyoruz da, üzerine çok fazla

düşünmüyoruz.

Ordu ve MHP

Sözü şuraya getireceğim. Türk ordusu, MHP'nin ele geçirip kendi çizgisinde güdeceği bir ordu değil. “Weimer Almanyası” benzetmesi yapılıyor ya, muhtemelen Batıların aklına da en kolay bu geliyor; “Hitler de böyle büyük bir oy patlaması yaşamıştı, bir sonraki seçimde daha da büyük bir patlama yaşandı, devleti ele geçirdi ve amaçlarına uygun biçimde kullandı” vb., vb. Türkiye'nin bugünkü gerçekliğinde devletin çelik çekirdeği ve omurgası ordu karşısında, devleti ele geçirebilecek herhangi bir siyasal kuvvet yoktur, bunun çok iyi bilinmesi lazım. Bütün partiler ordunun uzantısıdır, onun iradesine ve yönlendirmesine tabidir. En başta da MHP böyledir. MHP ordu tarafından yerine göre, '80 öncesinde olduğu gibi, toplumsal muhalefete karşı bir faşist terör çetesi olarak sistematik bir tarzda kullanılır, bir dizi provokasyonla faşist bir darbenin zemini olgunlaştırılır. Faşist darbenin ardından, darbenin toplumsal tabanını genişletmek ya da kitleleri tarafsızlaştırmak için ordu tutar, aynı MHP'ye karşı da bir operasyon yürütür. Türkeş gibi bir adamı beş-altı yıl hapiste bile tutar. Ama aynı ordu, Kürt hareketinin gelişmesi MHP gibi faşist paramiliter bir örgütü bir ihtiyaç haline getirdiği zaman, MHP'nin o birikimini alır götürür, Kürdistan'da özel tim yapar, büyük kentlerde çeteler kurar, dış ülkelerde çeteler kurar. Özel savaşın finans kaynaklarından biri olan uyuşturucu ticareti vb.'ni, MHP elemanlarının bu işe yatkınlıklarını kullanarak, onlar eliyle yönetip yürütür vb.

Türkiye'de bir siyasal güçten kaygılanmak mı gerekiyor; bu bizzat Türk ordusunun kendisidir. Perinçekçi propagandanın en gerici, en zararlı yanı da budur. Türkiye'de düzene karşı bir şey yapılmak isteniyorsa, bunun odağında Türk ordusu olmak zorundadır. Çünkü egemen sınıfın ve emperyalizmin bu bölgedeki temel omurgası Türk ordusu, Türk generalleridir. Bunlar zaman zaman egemen sınıfların belli kesimlerinin belli eğilimleriyle, zaman zaman Amerika'nın belli plan ve tercihleriyle çelişebiliyorlar, bu ayrı bir sorun. Bu bizim değerlendirmelerimizde örnekleniyor. Burada da buna bir takım örnekler vereceğim. Ama Türk ordusu temelde emperyalizmin ve Türk burjuvazisinin ve onun çıkarlarının bekçisidir.

Soyut gerçek yoktur, gerçek her zaman somuttur dedim, bunu anlatmaya çalışıyorum. MHP, öyle seçim başarılarıyla devleti ele geçirerek kendi istediği doğrultuda yönlendirme imkanına sahip değildir. Türkeş bu konuda dersini fazlasıyla aldı. Türkeş'in '60'lı-70'li yıllarda böyle hevesleri vardı, Avrupa'daki faşist hareketin deneyimlerini de gözeterek böyle hedefler güttü. Ama 12 Eylül gösterdi ki, bu hiç de ona göre bir iş değil, Türkiye pek böyle bir toprak değil. Ne oldu? Bugün birçok yorumcu söylüyor; Türkeş'in 12 Eylül'den çıkardığı en büyük ders, devlete aykırı davranmamaktır. Dikkat edin, ordu İsrail ile ittifak kuruyor, Türkeş başından itibaren bunun altyapısını hazırladı. Bir devlet memuru gibi çalıştı, ordunun (ya da daha genel planda derin devletin) denetiminde bir devlet memuru oldu. İşin bu kısmı böyle.

Ama MHP hükümet ortağı olursa ne olur? Tabi ki her hükümet partisi devlette kadrolaşma imkanı bulur. MHP geçmişte üç tane milletvekili varken bile bu imkanı buldu. Sonra MC hükümetleri döneminde biraz daha güçlendi, bir takım bakanlıkları ele geçirdi. Burada kadrolaşmalar yaşadığını ve bu

kadrolaşmaların etkisinin uzun yıllar sürdüğünü biliyoruz. Hükümet olursa bunun bu tür sonuçları olur. Ama şunu da söyleyeyim, kritik bakanlıklar MHP'ye verilmeyecektir. MHP içişleri bakanlığını rüyasında bile göremez. Rejim bunu tercih etmez. Polis örgütü, özel tim zaten MHP'lilerden oluşuyor. Ama tutup içişleri bakanlığı gibi bir bakanlığa, bizzat bu iç güvenlik aygıtının başına faşist MHP'yi vermek demek, ilerici kitleleri ayağa kaldırmak demektir. Rejim hiç böyle yapar mı?

Biz her zaman ne diyoruz, burjuvazi bunalımı iyi yönetiyor, başarısı buradan geliyor. Türkiye gerçekten derin çelişkilerle, karmaşık sorunlarla yüzyüze bir ülke, ama gemiyi de iyi-kötü yüzdürüyor halihazırda. Başarısı nereden geliyor? Sorunları mı çözüyorlar? Hayır, hiçbir sorunu çözemiyorlar, yalnızca bunalımı yönetmesini biliyorlar. Bunalımı yönetmesini bilen bir sınıf ilerici kitlelerin anti-faşist tepkilerini uyaracak ve onları devrimci akımlara doğru itecek adımlar atmaz. Bir iç savaşta bunu yaparlar da, toplumu sersemleterek yönetmeye çalıştıkları bir dönemde bunu yapmak istemezler. Ben Ecevit'in MHP ile hükümet kurmayı öyle çok fazla tercih ettiğini zannetmiyorum. Mümkün mertebe de kurmamaya çalışacaktır. Ecevit'in tercihi DSP, ANAP ve DYP hükümeti. Mesut Yılmaz'ın “partimiz hükümete girsin, ama ben yüce divana gitmek istiyorum”un gerisinde “Tansu Çiller de yer almasın” iması saklı bir bakıma. Çiller yer almadığı zaman ANAP-DYP-DSP ittifakı rahat kabul edilebilir bir ittifak haline geliyor. Çünkü özellikle DYP'nin yıpranmışlığı başındaki liderden geliyor. Onun bir biçimde geri plana itilmesinin başarılması, DYP'yi bir anda pürüpak hale getirecek, rejim propagandası bakımından. İşte bütün mesele buydu, bir belaydı gitti, diyecekler.

Peki neden devlete hizmette kusur etmeyen bir parti olan MHP'nin hükümette yer alması bir sıkıntı kaynağı haline gelebiliyor? Çünkü bu toplumun ilerici kesimlerinin bilinci ve vicdanı MHP'ye karşı çok duyarlı. MHP kirli geçmişle çok fazla göze batan bir parti. MHP'li bir hükümet koşullarında ilerici kitlelere karşı manevra imkanı kaybediliyor. Bu, Refah'a benzemiyor ki.

MHP'nin devletle öyle bir aykırılığı olmadığı gibi, MHP'nin kendisi bir biçimde devletin bir temsilcisi, devleti yansıtan da bir parti. MHP devletleşmiş dedim, devletin denetiminde, ama devlet de MHP'leşmiştir. MHP hükümet olsa siz hangi yeni politikanın getirileceğini düşünüyorsunuz mesela? Farklı ne gelecektir? Politikalar emperyalist merkezler ve derin devlet tarafından saptanıyor. Hükümetteki partiler sadece politikanın üslubunu etkiliyor. Bunu MHP'li bir hükümeti küçümsediğim, “MHP hükümet olsa ne olur ki” deyip sorunu basitleştirdiğim için söylemiyorum. Ama bunun esasa ilişkin bir etkisi olmayacağını vurgulamaya çalışıyorum. Polis zaten bir faşistler güruhu, ya MHP'li ya da BBP'li. Çok büyük ölçüde MHP'den kadrolaşmış bir yapı var karşımızda.

(Devam edecek...)

Türkiye'de bir siyasal güçten kaygılanmak mı gerekiyor; bu bizzat Türk ordusunun kendisidir. Perinçekçi propagandanın en gerici, en zararlı yanı da budur. Türkiye'de düzene karşı bir şey yapılmak isteniyorsa, bunun odağında Türk ordusu olmak zorundadır. Çünkü egemen sınıfın ve emperyalizmin bu bölgedeki temel omurgası Türk ordusu, Türk generalleridir. Bunlar zaman zaman egemen sınıfların belli kesimlerinin belli eğilimleriyle, zaman zaman Amerika'nın belli plan ve tercihleriyle çelişebiliyorlar, bu ayrı bir sorun. Bu bizim değerlendirmelerimizde örnekleniyor. Burada da buna bir takım örnekler vereceğim. Ama Türk ordusu temelde emperyalizmin ve Türk burjuvazisinin ve onun çıkarlarının bekçisidir.

TKİP Belgeleri: Siyasal durum ü

Siyasal durum ve tak

Sınıf hareketi ve kitle hareketi son on yılda zaman zaman belli çıkışlar yaptı. Bu çıkışlar gelip belli bir noktaya dayanıyor, aşamayıp geri çekiliyor. Bir karşı müdahale var, bu müdahaleyi aşamıyor. Kendisi önderlikten, örgütten yoksun, bu durumda doğal olarak bir sınıfsal davranış birliğinden yoksun. Bunlardan da hareketle, örgütsüz ve öncüsüz bir hareketin bu haliyle ciddi bir zaafiyet içerisinde olduğunu, bu noktada önderlik planında müdahalenin kritik bir önem taşıdığını vurguladık. Önderlik müdahalesinin ise, herşeyden önce bir parti olarak siyaset sahnesine çıkmak ve sınıfla birleşmede mesafe almak olduğunu söyledik. Bunlar yerinde düşünce ve değerlendirmeler.

Ama bu doğrulardan yanlış sonuçlar çıkabiliyor. Ya da belli vurgular, belli çubuk bükmele, sonuçta yanlış eğilimleri besleyebiliyor. Tarih hep gösterdi ve hayat da hep gösteriyor ki, harekete geçiş çoğu zaman öncünün öznel müdahalesiyle olmuyor.

Cihan: Tartışmanın amaca daha uygun sürebilmesi için birkaç noktayı vurgulamak istiyorum.

Sınıf hareketinin yapısal zaafı nelerdir, kitle hareketinin kendiliğinden çıkışlarının sınırları ne olabilir, türünden tartışmalar elbette anlamlı. Bunu, genelde kendiliğinden hareketin mantığı, kendiliğinden öge-öznel öge, kendiliğindenlik-bilinç gibi temel kavramlar ve bunlar arasındaki ilişkinin doğru teorik kavranışı üzerine tartışmak da elbette gerekli. Ama bunu kendiliğinden hareket ne zaman ve hangi çapta patlak verecektir, bu durumda biz ne yapacağız türünden tartışmalara vardırmak anlamsız ve yararsız bir fikir jimnastiği olur.

Biz bir siyasal dönemi tahlil ederiz, bir siyasal durum tespiti yaparız. Bu dönem ve durum içinde kitlelerin kendine özgü durumu, ruh halini, istemleri ve ihtiyaçlarını saptarız. Ve doğal olarak, tüm bu tahlil ve tespitler çerçevesinde kendi üstümüze düşeni yapmaya bakarız. Bunları tartıştığımızda önümüze koca bir görevler alanı çıkar. Tartışmalar ancak bu çerçeveye oturduğu ölçüde anlamlıdır.

Dönemsel sorunlar ve devrimci görevler

Sınıf hareketi ve kitle hareketi son on yılda zaman zaman belli çıkışlar yaptı. Bu çıkışlar gelip belli bir noktaya dayanıyor, aşamayıp geri çekiliyor. Bir karşı müdahale var, bu müdahaleyi aşamıyor. Kendisi önderlikten, örgütten yoksun, bu durumda doğal olarak bir sınıfsal davranış birliğinden yoksun.

Bunlardan da hareketle, örgütsüz ve öncüsüz bir hareketin bu haliyle ciddi bir zaafiyet içerisinde olduğunu, bu noktada önderlik planında müdahalenin kritik bir önem taşıdığını vurguladık. Önderlik müdahalesinin ise, herşeyden önce bir parti olarak siyaset sahnesine çıkmak ve sınıfla birleşmede mesafe almak olduğunu söyledik. Bunlar yerinde düşünce ve değerlendirmeler.

Ama bu doğrulardan yanlış sonuçlar çıkabiliyor. Ya da belli vurgular, belli çubuk bükmele, sonuçta yanlış eğilimleri besleyebiliyor. Tarih hep gösterdi ve hayat da hep gösteriyor ki, harekete geçiş çoğu zaman öncünün öznel müdahalesiyle olmuyor. Çoğu kere öncü hareketin gerisinde kalabiliyor. Bazen de öncü iyi hazırlanmış oluyor, hareket kendiliğinden dinamiklerle geliyor, bu arada öncü doğru bir çizgi de izliyorsa, öncüyle hareket az-çok başarıyla birleşiyor ve bu, hareketin gelişmesini, yeni düzeylere çıkışını kolaylaştırıyor.

Bu konularda genel olarak açık bir fikir sahibi olmak gereklidir. Ama Türkiye'nin bugünkü durumu üzerine süren bir tartışmada, kalkıp soyut bir takım ihtimaller üzerine spekülasyona kaçması kaçınılmaz olan tartışmalar yapmanın çok anlamlı olabileceğini zannetmiyorum.

Biz dikkatimizi kendi işimizi en iyi, en etkili, en yoğun ve en çok yönlü bir biçimde nasıl yapabiliriz vermeliyiz, tartışmalarımızı buraya yoğunlaştırmalıyız. Yapılacak işlerin politik çerçevesi, izlenecek taktiğin genel esasları nedir? Çalışma tarzı ne olacaktır, araç ve yöntemler neler olacaktır, tempo nasıl olacaktır? Bu çerçeveye oturan tartışmalar anlamlı, bunun dışına taşmamaya özen göstermeliyiz. Bu, birinci nokta.

İkinci nokta, siyasal durumun gidişatına ilişkin genel çizgiler bizim ihtiyacımızı fazlasıyla karşılar. Tartışmaları derinleştirmek, daha ince ayrıntılara girmek ve irdelenmek kuşkusuz mümkün. Ama ben böyle bir tartışmayı burada yapmanın gerekli olmadığını düşünüyorum.

“Yığınların tatmin edilemeyen istemleri” diyoruz. Ezilmemiş, yenilgi yaşamamış, bu açıdan yılmılgıya itilmemiş, ama belli kısmi çıkışların başarısızlığı ölçüsünde de, zaman zaman biraz güven bunalımı içerisine itilmiş bir kitle hareketinden söz ediyoruz. İşte şu döneme bakıyoruz: bunalım derinleşecek, yeni faturalar ödemek gerekecek. Yeni faturaların ödeteleceği bir dönemde hareketin kontrolünü kaybetmemek devlet için çok önemli. Kontrolünü kaybetmemenin avantajlarını da kendi özdeneyimleriyle gördü. Bu nedenle bir takım çıkışların önünü almak konusunda çok özel bir hassasiyet gösteriyor. Neden Birleşik Metal-İş'e geçişe karşı böyle bir tahammülsüzlük var? Çünkü işçilerin burada direnişin ürünü bir mevzi, dolayısıyla bir özgüven kazanmasını istemiyorlar. İşçiler yıllardır bunu tadamadılar ve burjuvazi bunu tattırmak da istemiyor. Tadarlarsa, bunlar yeni çıkışlara, yeni istemlere dayanak olacaktır diye düşünüyor.

İşçi hareketi kendi istemlerini aşarak belli başarılar kazanırsa, belli noktalarda onu geriletmeye çalışacaklardır. Ama halihazırda devlet 9-10 senedir bu kontrolü kaybetmedi ve kaybetmek de istemiyor.

Buradan gelen bir sertliği olacaktır. Yani ödettirilmesi gereken çok ağır faturalar varken, kontrolü kaybetmemek konusunda çok daha özel bir hassasiyet gösterecektir. İşte bu çerçevede, rejim sertleşecektir tespiti bizim için fazlasıyla yeterli.

Ancak bunu rejim bir karşı saldırıya geçecektir biçiminde anlamamak gerekiyor. Rejim aslında hep savunma içerisinde bir saldırıda. Biriken tepki ve hoşnutsuzluğu dizginlemeye ve kontrol altında tutmaya çalışıyor. Sınıf ve kitle hareketinin politik bir mecraya girmesinin, bağımsız bir kimlik kazanmasının, gelişip serpilmesinin önünü almaya çalışıyor. 12 Eylül'le birlikte kurulmuş bir barikat var. '87'den itibaren gelişen hareketlilikten bu yana kitleler on yıldır bu barikatı zorluyorlar. Sermaye iktidarı tahkimatını arttırarak, kurduğu barikatta gedikler açılmasını ve birikmiş tepkinin politik bir mecraya akmasını engellemeye çalışıyor. Bunu böyle kavramak gerekiyor.

Ama kitle hareketi gerçekten yükselmiş ve ivme kazanmış, bazı önemli mevziler elde etmiş olsaydı, rejim buna karşı bir saldırı gündeme getirebilirdi. Ama henüz böyle bir durum yok. 12 Eylül'le ördüğü barikatları, yarattığı cendereyi daha da tahkim ederek, hep korumaya çalıştı. Bunu zorlayan hep toplumsal muhalefet ve devrimci güçler oldu, ki bu da anlaşılır bir durum.

Bundan çıkacak sonuç nedir? Bundan çıkacak sonuç, devrimci kuvvetler olarak bizim zorlamayı sürdüreceğimiz, geri çekilmeyeceğimizdir. Rejim sertleşecek mi, durum ve belirtiler bunu mu gösteriyor? O halde bu bizim illegal bir örgüt olarak kendi yapımızı korumaya çok daha özel bir dikkat göstermemiz gerektiğini gösterir. Zira devletin izlediği politikanın bir yönü öncüyü sürekli biçmektir. O halde devrimce öncü olarak, tümüyle devletin denetimi dışında, devletin güçsüzleştirme saldırısını boşa çıkaracak bir tarzda, sağlam temeller üzerinde örgütleneceğiz. Bu açıdan illegaliteye çok daha büyük bir önem vereceğiz. Bunun dışında, politik bir saldırı içinde olacağız. Devletin tahkimatını zorlamayı sürdüreceğiz. İzlenecek politik çizgi bakımından söylüyorum. Bunlar bence dönemi kavramak bakımından bizim işimizi fazlasıyla kolaylaştıran değerlerdir ve tespitlerdir.

Rejim tahkimatının farklı cepheleri

Bunun ötesinde, 8 Şubat süreci var, dinsel gericiliğe yönelik müdahale var. Dinsel gericiliğe müdahale aynı zamanda toplumsal muhalefeti yedekleme planı çerçevesinde gerçekleşti. Bu çıplak bir görünüme de bürünmüş olgusal bir durum zaten. Fakat biz bu durumu açık bir olguya dönüştükten sonra tespit etmiş değiliz. Erken bir tarihte, Ekim'in 1 Ekim '96 tarihli yıldönümü değerlendirmesinde, bugün çıplak gözle görülebilen bu olguya işaret ediliyor. Susurluk'tan bir ay önce kaleme alınmış bu yazı, “Refah terbiyeden geçiyor”, “Devletin tahkimatı sürüyor” vb., türünden arabaşlıklar taşıyor.

Örneğin, “Düzen cephesi: Refah terbiyeden geçiyor” arabaşlıklı bölümün son paragrafı şöyle: “Fakat RP'nin hükümet olmasının politik açıdan

zerine değerlendirmeler/5

İk çizginin sorunları

önem taşıyan bir başka yönü daha var: Yığınların dinsel duygularının istismarı üzerine politika yapan RP, bünyesinde çok güçlü bir şeriatçı eğilim taşımaktadır. Bu nedenledir ki, RP'nin bugün hükümette bulunmasını bir olanak olarak değerlendiren tekelci sermaye, yeri geldiğinde onun bu konumunu 'laiklik-Atatürkçülük' perdesi altında saptırıcı çıkışlara dayanak yapabilme olanağına da sahiptir. Nitekim Erbakan'ın Libya gezisiyle Ankara'daki şeriatçı gösterinin ardından sergilenen ve darbe tartışmalarına zemin olarak kullanılan kampanya, bunun küçük bir ilk örneğidir. RP'nin ideolojik kimliğiyle bünyesinde taşıdığı militan şeriatçı eğilimler, her an bu tür provokasyonların laiklik ve Atatürkçülük adına sergilenmesine son derece uygun bir zemin oluşturmaktadır. Bu tür provokasyonlarla, sosyal muhalefeti laiklik perdesi altında saptırmak olanaklı olabileceği gibi, asıl hedefi bu muhalefeti ezmek olacak olan bir müdahaleyi meşrulaştırmak da mümkün olabilecektir. Bu, bugün için tekelci sermayenin, onun vurucu kolu olan ordunun elinde gerektiğinde kullanılacak bir potansiyel imkandır."

Burada "bu tür provokasyonlarla, sosyal muhalefeti laiklik perdesi altında saptırmak olanaklı olabileceği gibi", deniliyor. Sincan'da tank gösterisi bu olaylardan dört ay sonra ve "Kudüs Gecesi" üzerine oldu. RP'nin bünyesindeki bu tür bir şeriatçı çıkış (Sincan olayı) bir bahane olarak kullanıldı, ordu bir çıkış yaptı. Bu çıkışı, Susurluk sonrasında devletin çeteleşmesine karşı toplumun politize olduğu bir döneme denk getirdi. Deyim uygunsa, bu daha acil bir ihtiyaç haline geldi. Rejim, RP'yi terbiye etme ve şeriatçı eğilimi kontrol altına alma operasyonunu sosyal muhalefeti yedekleme tutumuyla birleştirdi.

Daha uzun vadede alınan her tedbir, devlette yapılan tüm tahkimatlar, kuşkusuz devrimci toplumsal muhalefete karşı yapılıyor. Bunu daha önce de tartıştık. Ama bugün devrimci toplumsal muhalefet rejimi cepheden zorlayacak bir evrede olmadığı için, deyim uygunsa rejim kendi cephesini toparlıyor, aşırılıklarını törpülüyor, kontrolünü kurmaya çalışıyor. Temelde ve uzun vadede onun için stratejik tehlike, bir sosyal devrim tehlikesidir. Hazırlıklar buna göre yapılıyor. Bu hazırlıkların bir yönü de düzen içerisindeki merkezkaç eğilimlerin dizginlenmesidir.

Bir başka nokta, düzen içindeki "çatlaklar" meselesidir. Bir düzen yapısal bir bunalım içerisindeyse, egemen sınıf içinde bu bunalıma farklı çözüm önerileri farklılaşmalar yaratır. RP'nin şeriatçı kimliğinden gelen problemleri saymazsanız, egemen sınıf içinde böyle bir bölünme bugün için gerçekte yoktur. Egemen sınıf örneğin Kürt sorununda bir dönem biraz zorlandı. Tekelci burjuvazinin belli kesimleri, "bu meseleyi biz başka türlü çözemez miyiz?" dedi, bu Kürt hareketinin hep sözünü ettiği türden bir "siyasal çözüm" arayıştı. Nitekim Kürt hareketi bu çatlağa oynadı, buna da güvenerek "siyasal çözüm" adı altında gitgide daha geri bir platforma kayd. Ama devlet toparlanmayı başardı. Ulusal hareketin geri bir platforma çekilmesi ise, çatlağı derinleştirmek bir yana, tersine onarıcı etkide bulundu.

Bunun dışında bugünkü yapısal kriz konusunda

tekelci burjuvazinin bünyesinde bu tür bir ayrılık yok. Refah destekçisi egemen kesimin belli eğilimleri var. Bir yoldaş İhlas Holding'i örnek veriyor. Ama dikkat ederseniz İhlas Holding ordunun suyundan gidiyor, müdahaleyi çok problem etmiyor. Gerginliği yumuşatmaya çalışma çizgisi izliyor.

Böyle devletin belli yerlerini tutmaya, rantın paylaşımı üzerinde etkinlik kurmaya çalışan bölünmeler, egemen sınıflar içindeki çatlaklar olarak değerlendirilmemelidir. Bu tür çekişmeler her zaman vardır. Büyük sosyal-siyasal devrimleri hazırlayan çatlaklar, düzenin o an karşı karşıya bulunduğu bunalımdan çıkışa ilişkin tutumda bölünme anlamına geliyor.

Ama bugünün Türkiye'sinde bu tür bir çatlak yok. Bizim konuya ilişkin değerlendirmemizde, bir bölünmenin getirdiği bir çatlak tespiti var. Bu olayın kendisi de bunun ne anlama geldiğini gösteriyor. Bir çatlak, o anlamda bir bölünme ve çatışma kuşkusuz var. Ve biz bu çatışmadan en iyi bir biçimde yararlanmalıyız. Ama benim genel planda sözünü ettiğim çatlak daha farklı.

Temel politikalara bakıyoruz, egemen sınıf içerisinde herhangi bir ayrılık göremiyoruz. Bir çeteler savaşıdır gidiyor, ama bunlar ne Kürt sorununda, ne IMF paketlerinde, ne özelleştirmede, ne de devrimci hareketin terörle ezilmesinde ayrılıyorlar. Yani sosyal-demokratından MHP'sine kadar hepsi bu konuda ortak çizgide birleşmiş bulunuyorlar, tekliyorlar.

Kürt sorununa ara değinme

Kürt sorunu konusunda devletin bazı tavizler verebileceğinden söz etmiştim. Nadir yoldaş bu konuda bir şeyler söyledi. Ben kültürel otonomi türünden bir tavizi kastetmiyorum. Ön tartışmalar esnasında, eski MGK sekreteri Doğan Beyazıt'ın bir televizyon programında söylediklerini bir vesileyle aktarmış ve anlamını yorumlamıştım. Bu maddi bilginin önemli ve benim buna ilişkin yorumumun geçerli olduğunu düşünüyorum. Kaldı ki bu, "Siyaset Belgesi"nde ortaya konulan çerçeveye de uygun.

Osman: "Kültürel kimlik" noktasında belirlenmiş bir çerçeve var. 28 Şubat sonrasında, MGK'nın "Siyaset Belgesi" doğrultusunda bu yeniden gündeme getirildi. Ezecek ve çözecek, sorun böyle konuluyor. Tekelci sermaye Kürt sorununa ilişkin çözümsüz olabilir mi? MGK'nın "Siyaset Belgesi"nde ifade edilen çerçevede bu sorunu çözebilir mi?

Cihan: Ancak ezdikleri koşullarda, bu sınırlar içerisinde bir çözüm gündeme getirebilirler. Eski MGK genel sekreteri D. Beyazıt'ın söyledikleri de Nadir yoldaşın gerekçesini karşılayan bir içerik de taşıyor zaten. D. Beyazıt diyor ki, Kürtler tabii ki kendi dillerini ve bazı kültürel haklarını

Bir başka nokta, düzen içindeki "çatlaklar" meselesidir. Bir düzen yapısal bir bunalım içerisindeyse, egemen sınıf içinde bu bunalıma farklı çözüm önerileri farklılaşmalar yaratır. RP'nin şeriatçı kimliğinden gelen problemleri saymazsanız, egemen sınıf içinde böyle bir bölünme bugün için gerçekte yoktur. Egemen sınıf örneğin Kürt sorununda bir dönem biraz zorlandı. Tekelci burjuvazinin belli kesimleri, "bu meseleyi biz başka türlü çözemez miyiz?" dedi, bu Kürt hareketinin hep sözünü ettiği türden bir "siyasal çözüm" arayıştı. Nitekim Kürt hareketi bu çatlağa oynadı, buna da güvenerek "siyasal çözüm" adı altında gitgide daha geri bir platforma kayd. Ama devlet toparlanmayı başardı. Ulusal hareketin geri bir platforma çekilmesi ise, çatlağı derinleştirmek bir yana, tersine onarıcı etkide bulundu. Bunun dışında bugünkü yapısal kriz konusunda tekelci burjuvazinin bünyesinde bu tür bir ayrılık yok.

kullanacaklardır. Ama hemen ardından da şunları ekliyor: Ama söylediğim doğru anlaşılmalı. Dağda bugün eşkiya mücadele ediyorken, bu olmaz. Önce o ezilecektir, sonra bu verilecektir. O ezilmeden verilirse, yarın bunların çocukları, torunları kalkıp; zamanında bizimkiler böyle yapmış, buraya kadar almışlardı, şimdi biz bir yeni çıkış daha yaparsak bilmem nereye kadar alınız, diyeceklerdir. Bu nedenle öncelikle ezilmeleri lazım. Ama yine de kamuoyunun buna şimdiden alışması, düşünsel olarak kendini hazırlaması gerekiyor vb.

Burdaki yaklaşım çok açık, bu o ünlü "önce ez sonra çöz" yaklaşımıdır. Benim söylediklerim de bu sınırlar içerisinde anlaşılmalıdır. Kürt halkının bu denli ulusal uyanışından sonra, hareketi ezmek, en azından etkisizleştirmek koşuluyla, bir takım kültürel hak kırıntılarıyla tatmin etmek yoluna giderler, bundan kuşku duyulmasın.

Kürt sorununda Türk devletinin, özellikle Türk ordusunun çok katı bir tutumu var. Emperyalizmin Kürt sorununa önerdiği belli çözümlere tekelci burjuvazinin belli kesimleri, onların belli siyasi temsilcileri, zaman zaman olumlu baktılar. TUSİAD'ın ettiği bir takım laflar, bir ara Çiller'in dile getirdiği Bask modeli vb. bunu anlatıyor. Bunlar aslında, batılı emperyalistlerin, bu sorunda bir takım haklar tanımazsanız bu işin önünü alamazsınız; ezin, ama öte yandan da böyle bir politikayı gündeme getirin ki karşı tarafı bölbelesiniz, inkarcı politika karşısında mevcut hareketi desteklemek zorunda kalan bir takım güçleri. Kürt mülk sahibi sınıfları kazanabilesiniz, türünden telkinlerinin yankılan. Bu telkinleri batılı emperyalistler her zaman yapıyorlar. Türk devleti, özellikle Türk ordusu bu çizgiyi kabul etmiyor. Ne yapmak istediğini zaten pratiğiyle göstermiş de bulunuyor. Bu çerçevede bir katılığı var.

İsrail'le ittifakının bir boyutu da Kürt sorunu. Bu stratejik bir ittifak ve bir sürü boyutu var. Bölge üzerindeki genel hesaplar üzerinden var, sistemin geleceği açısından bir iç tehlikeye karşı var, ama artı Kürt sorunu üzerinden var. Türk devleti Suriye ile İsrail arasındaki çatışmayı biliyor, İsrail'le ittifak

demektir.

Üçüncüsü, komünistlerin tarihsel misyonları açısından bakıldığında, devrim mücadelesi başta işçi sınıfı olmak üzere çalışan kesimlerinin daha iyi yaşam ve çalışma koşullarına sahip olması için bir mücadeledir. Biz programımızın “emeğin korunması” başlıklı bölümünde de bunu gözetiyoruz. Bu anlamıyla taktik mücadele, sadece kitlelerin kazanmak ve devrim mücadelesine çekebilmek için bir olanak olmaktan öte, bizim nihai hedefimizle de bağlantılı.

Program tartışmaları sırasında da gördük: “emeğin korunması” çerçevesindeki talepler aslında teorik planda bu sistemin sınırları içerisine sığan talepler. Fakat sadece Türkiye’de değil, bugün gelişmiş kapitalist ülkelerde bile genel planda karşılanması çok güç. Emperyalizme bağımlı ve yapısal bir kriz içinde debelenen Türkiye’de, emperyalist-kapitalist sistemin genel krizi koşullarında, yüksek ücret uygulaması mümkün değildir. Öte yandan, bugünün Almanya’sında 20-25 saatlik çalışma haftasının uygulanabilmesinin koşullarının olmasına rağmen, ‘80’lerin ortasından bu yana 35 saatlik çalışma haftası için yürüyen mücadelede ne kadar mesafe alınabildiğini ve ancak mücadele ile alındığını biliyoruz. Gelişmişliğine rağmen kapitalizmin daha iyi yaşam ve çalışma koşulları için sınıfa ve çalışanlara kolay kolay haklar veremediğini görüyoruz.

Bu genel esaslar üzerinden şunlar söylenebilir. Küçük-burjuva devrimci akımlar ekonomik mücadeleyle politik mücadele arasındaki ilişkiyi birbirini besleyen tarzda kuramıyorlar. Ya ekonomik mücadelenin sınıf çalışmasında reformizm üreteceği algısı üzerinden bu alandan uzak duruluyor. Ya da bu alana girildiğinde, bu mantığın kaçınılmaz bir sonucu olarak ekonomist bir bakış açısıyla hareket edilebiliyor. Bu basit anlamda taleplerle devrim hedefi arasında, sloganlar çerçevesinde bir bağ kurulması sorunu değildir. Bu alandaki mücadelenin temel çıkış noktasının neresi olduğunu, bağımlı ülkeler ile gelişmiş ülkeleri arasındaki ortaklığı görebilme sorunudur.

Bugün ulusal hareketin ulusal istemlerle kitlelerin ekonomik istemleri arasındaki bağı koparması, saf ulusal istemler çerçevesinde mücadeleyi amaçlaştırması ile küçük burjuva devrimci akımların demokratik hak ve özgürlükler için mücadeleyi mutlaklaştırması, politik özgürlükler için mücadeleyi devrimin özü olarak tanımlaması arasında benzer bir bağlantı var. Sorun, bu iki mücadele arasındaki ilişkinin kurulmamış olmasıdır.

Devrimci demokrasinin reformizme evrilen kesimleri sınıf içinde çalışmaya yöneldiklerinde, konumları gereği zaten ekonomik mücadeleyi kendi içerisinde amaçlaştırıyorlar. Aynı sorun, devrimci konumunu koruyan ama sınıf içinde belli mevzileri olan akımlar için de, farklı biçim ve boyutlarda da olsa geçerlidir. Dolayısıyla, ekonomik mücadeleyle politikleşme olanakları arasındaki bağlantıyı güçlü kurmamız, bizi diğer akımlardan ayıran temel bir farklılığımızdır.

Ekonomik mücadele salt işçi sınıfının ekonomik talepleri çerçevesinde bir mücadele olarak ele alınamaz. Programımızın bu alandaki taleplerini sadece işçi sınıfı için değil, tüm çalışan kesimleri için formüle etmek gibi bir sorunumuz var. Ancak işçi sınıfı ile diğer katmanların bu kapsamdaki istemleri arasında kaba bir paralellik kurmamalıyız. Sözgelimi, küçük-burjuva devrimci akımların temel sloganlardan biri “zam, zulüm, işkence” dir. Ama örneğin ekmeğe yapılan bir zam, ücretler için mücadele kadar baskın hale gelemiyor. Ancak az-çok politikleşen bir sınıf hareketi böyle daha genel bir mücadelenin önünü açabiliyor.

‘80 sonrasında ekonomik mücadele temelinde gelişen sınıf hareketi, herhangi bir önderlikten yoksun

Ben, RP (şimdi FP) gibi bir partinin terbiye edilerek düzen içindeki yerinde tutulmaya çalışılacağını düşünüyorum. Devletin islami hareketi tümden ortadan kaldırmak diye bir sorunu yok, yalnızca onu terbiye etmeye çalışıyor. Biz en başından itibaren bunu böyle ifade ettik. Dikkat edin, “güzel, işte böyle olması gerekiyor” diyerek, belli noktalardan FP’yi okşuyorlar. Ama bir takım olayları vesile ederek de, “samimiyetiniz tartışmalı” diyorlar. Bunlar hep terbiye operasyonunun bir parçası. Rejim FP gibi bir partiye hep ihtiyaç duyacaktır; “kontrol edilebilir sınırlar içine çekmek”ten söz ederken, anlatmaya çalıştığımız tam da bu. MHP’nin parlatıldığı doğru. Ama MHP farklı bir rolle parlatılacaktır. Onun rolü de, tuttuğu kesimler de daha farklı.

olmasına karşın, politikleşme imkanlarına sahip olduğunu gösterdi. ‘89’da hareketliliğin son derece dar istemlerle, geri ve pasif eylemlerle başladığını biliyoruz. Ama bu hareketlilik iki yıllık bir yükselişle, ‘91’de Zonguldak maden işçilerinin yürüyüşüyle, “meclis istifa!” sloganına varabildi. Körfez krizi vesilesiyle yer yer “savaşa hayır!” gibi bir tutum alınabildi. O dönemde parlamentodan geri çekilme, “sine-i millete dönme” tartışmalarının olması “meclis istifa” gibi bir sloganın daha kolay atılmasına yol açmış olabilir. Ama önemli olan, düzenin temel işleyiş kurumlarından birine karşı politika yapmaya başlayan, kendiliğinden eğilimleriyle bu konuda tutum almaya çalışan bir işçi hareketinin varlığıdır. “Meclis istifa!” sloganı üzerine biz şunu söyledik; bu hareket kendiliğinden gelişim içerisinde derinleştikçe, toplumun temel kurumlarını sorgulayan bir eğilime giriyor, bizim için önemli olan bu yönüdür.

‘91’de işçi hareketi kırıldı. Sonraki süreçte işçi sınıfının, önderlik alanındaki temel sorununa rağmen, politikleşme potansiyellerine sahip olduğu görüldü. Susurluk sonrası süreçteki merkezi mitinglerde, sendika bürokrasisinin en geri biçimlerde formüle etme çabalarına karşın, bu görüldü. Benzer bir durum, enerji sektöründe özelleştirmeye karşı mücadelenin anti-emperyalist eğilimler göstermesi üzerinden de görülebilir. Biz hareketin daha şimdiden ekonomik mücadeleden politik mücadeleye geçiş için belli olanaklar sunduğunu görmeli ve işlemeliyiz.

Geldiğimiz yerde bizim sorunumuz ajitasyon-propagandamızın talepler listesi olmaktan çıkıp ayrıntılandırılması, kitleleri mücadeleye çekecek taleplerin öne çıkarılması sorunudur. Politikleşme açısından bakıldığında, güncel siyasal-ekonomik tablo içerisinde belli alanlar daha özel planda öne çıkabilir. Sınıfın bu noktada henüz bütünsel bir hareketliliği olmadığı ölçüde, ajitasyon-propagandamız sırasında bunların bazıları daha öne çıkabilir.

Örneğin vergi yasası aylardır tartışılıyor. Hükümet finans sektörünü bir parça vergilendirmeye çalıştı ve bunu rantçılara karşı bir mücadele olarak sunabildi. Ama ilk dirençte yasa taslağını geri çekti. Bu konuda, programımızın taktik talepleri arasında yer alan “artan oranlı vergi sistemi” istemini ileri sürerek, bugünkü siyasal süreçle bağlantıyı kurabilmeliyiz.

Kontr-gerilla devletinin mafyalaşmış rant ekonomisine dayalı bir yapı olduğunu söylüyoruz. Bugün güncel planda, Susurluk’la rant ekonomisi, kasetler savaşıyla banka ihaleleri vb. arasındaki bağı güçlü bir biçimde teşhir etmek gerekiyor. Ama öte yandan da, artan oranlı vergi sistemi vb. talepleri ileri sürebilmek, rant ekonomisine buradan da yüklenmek gerekiyor. Örneğin, vergi yasasına karşı bir tutum geliştirilebilir.

Bir başka örnek zorunlu tasarruf fonu. Bu fon asrın en büyük soygunu olarak ifade edildi. Zorunlu tasarruf fonu yasal bir düzenleme. Bu fona enflasyonun altında oranlarda faiz uygulandı. Sermayeye büyük bir kaynak transferi sonrasında, şimdi parça parça bir şeyler ödeniyor. Bu sorun belli taleplerle birleştiğinde, emperyalist-kapitalist bir alan yasalar ve kurumlar alanına girdiği ölçüde,

politikleşmek açısından da belli avantajlar sağlıyor. Sınıfsal karşıtlıkları göstermek açısından, işçi sınıfından kesilen fona uygulanan faizlerle holdinglere verilen faiz arasındaki fark gösterilebilir vb...

Örnekler genişletilebilir. Dar bir sorun gibi görünen fabrikalardaki sağlık koşullarını alalım. Örneğin Mütlu Akü’de kurşun almak sorunu var. İşçinin hem sağlığı doğrudan iş nedeniyle bozuluyor, hem de bu nedenle işten çıkarılıyor. Bu salt o fabrikayı ilgilendiren bir sorun değil. Fabrikalarda sağlıksız çalışma koşullarının ortadan kaldırılması için mücadeleyi yeri geldiğinde genelleştirebilmeliyiz. İşyerlerinin, çalışma koşullarının denetlenmesi ve düzeltilmesi, bu denetlemelerde işçiye söz hakkı vb. gibi.

Öte yandan, sağlıkta özelleştirmenin teşhiri, özel sağlık kuruluşlarının kapatılması, kaynaklarının sağlık bütçesine aktarılması, ilaçta patent ve reklama hayır vb., bunların tümü toplumun gündeminde olan sorunlar. Genel çalışmada ve politik yayında sorunu işlerken, fabrikadaki sağlık koşulları ile de bağ kurmalıyız.

Bir diğeri bütçeye ilişkin tutumdur. KESK’in “demokratik devlet, halkçı bütçe” çerçevesinde ‘97’de yaptığı eylem bütün KESK kitlelerini harekete geçirdi. Bütçeye karşı tutum, sefalet ücretlerine hayır demekten, TİS dönemlerinde belli talepleri ileri sürmekten çok daha geniş ölçüde devletin elindeki kaynakların nereye aktarılacağına ilişkin bir tartışma anlamına geliyor. Kitle eylemlerinde yaygın olarak atılan ve emekçilerin eğitim ve sağlık alanındaki hassasiyetlerini gösteren “savaşa değil, eğitime bütçe”, “savaşa değil, sağlığa bütçe” sloganları, kaynakların bütçe harcamalarıyla nereye aktarıldığını göstermek bakımından önem taşıyor. Böylece doğrudan politika alanına giriliyor. Bütçenin bu ülkenin burjuvazisine ve emperyalistlere düzenli kaynak aktarımı olduğunu, borç faizlerinin bütçede tuttuğu ağırlığı gösterebiliriz. Böylece ekonomik mücadele alanından politika alanına bağlanıyorsunuz. Demagojisi yapılan “kaynak nerede?” sorusunu, bütçe tartışması üzerinden cevaplıyorsunuz. Emperyalistlere, sermayedarlara değil, işçi ücretlerine, eğitime ve sağlığa bütçe!

Bir başka örnek, taşeronlaştırmaya karşı ya da işgüvencesi mücadelesinin politikleştirme alanında sunduğu imkanlar. Taşeronlaştırmaya karşı işçiler militan eylem biçimlerine yönelebiliyorlar. Direnişlerle grev kınacı olarak getirilen taşeron işçileri ağırlıklı olarak Ülkü Ocakları’ndan toplanıyor. Bu sivil faşistlerin rant ekonomisindeki yerini, faşist çetelerin toplum üzerinde terör estiren beslemeler olduğunu teşhir etmek için bir fırsat. Bu da, ekonomik mücadeleyi demokratik hak ve özgürlükler mücadelesine bağlayabileceğimiz bir alan.

İş güvencesiyle ilgili tartışma aslında işsizliğin ortadan kaldırılmasına karşı bir mücadele. Ama bu ülkede de, tüm kapitalist ülkelerde de işsiz bırakılarak sınıftan koparılmış kesimler sivil faşizmi besleyebiliyor. İşsizliğe karşı talepler politik bir muhtevayı bu kanaldan da kazanabilir.

İki noktaya daha değineceğim. Tekstil sektöründe çalışmamız var. Bu sektörde kadınların özel bir ağırlık taşıdığını biliyoruz. Bir kadın çalışması, kendisini sadece fabrikanın içerisinde eşit uygulamalar, eşit ücret, kreş vb. sorunları üzerinden değil, kadının tüm toplum çapında ezilmesine karşı bir tutum olabilmeli bu. Toplum içerisinde kadının tüm ezilmişliğine karşı bir mücadele alanı üzerinden de yeniden beslenmeli.

Gene ekonomik mücadele içerisinde özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek çalışma gibi sınıfa yönelik bir dizi temel saldırı var. Bu saldırıların içerisinde bir yan, doğrudan sınıfın sendikal örgütlülüğünü dağıtmaya yönelik olarak işliyor. Bu tüm dünyada da böyle. Ama, sadece sendikasılaştırma değil, bu aynı zamanda sınıfı atonize etmeye dönük bir saldırdır. Saldırının bu boyutunu da gözetmeliyiz.

(Devam edecek...)

TCDD de sermayeye peşkeş çekiliyor

Yağmaya karşı direniş hattı!

Sermaye devletin demiryolu sektöründe ortaya koyduğu özelleştirme gerekçeleri birer aldatmacadan ibarettir. Özelleştirmelerin tek planlayıcısı Dünya Bankası, özelleştirme sonucu sektörü yağmalayacak olan ise emperyalist tekellerdir. Dün ülkenin ulaşım politikasına karayolları lehinde yön vererek demiryollarının harabeye dönmesine yol açan tekeller, bugüne geride kalanları yağmalama telaşındadır. Saldırıya karşı gerçek barikat, sektördeki işçi ve emekçiler tarafından kurulabilir, bunun olanakları fazlasıyla vardır.

Yeni hükümetin kurulmasıyla birlikte işçi ve emekçilere dönük saldırılar hız kazandı. Yeni hükümetin iddialı ve kararlı olduğu konulardan biri de özelleştirmeler. Saldırı öncelikle enerji sektöründe yoğunlaştırılmakla birlikte, farklı sektörleri de hedefe alacak şekilde genişletiliyor. Demiryolları ve haberleşme gibi iki temel altyapı sektöründe daha özelleştirmeye dönük uygulamalara hız veriliyor.

Demiryollarındaki özelleştirme saldırısı son olarak TCDD'ye bağlı hastanelerin devredilmek istenmesi üzerine gündeme geldi. Demiryollarında çalışan işçi ve emekçilere sağlık hizmeti veren hastaneler devredilmek isteniyor. Bunların başında da TCDD'ye ait Yakacık Hastanesi geliyor. Buna karşı çıkan BTS 1 No'lu Şube üyesi kamu emekçileri harekete geçtiler. Basın açıklamaları ve “Özelleştirmeye karşı rayda yürüyüş” eylemi ile hastanelerine sahip çıktıklarını gösterdiler.

Yakacık Hastanesi'nin devri vesilesiyle gündeme gelse de, demiryollarındaki özelleştirme saldırısı, hastanelerin devriyle sınırlı değil. Hastanelerin devri, toplam saldırının yalnızca bir parçası. Asıl hedef ise tüm bir TCDD'nin yağma ve talana açılması.

Saldırı yeni değil

Türkiye, yerli ve yabancı petrol ve otomotiv tekellerinin çıkarları doğrultusunda, karayolu taşımacılığına ağırlık veren bir ulaşım politikasına sahip. Yani ülkenin ulaşım politikasını, bütün bağımlı ülkelerde olduğu gibi emperyalist tekellerin çıkarları belirlemiştir. Bu nedenle İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana demiryolu taşımacılığı giderek daha fazla ihmal edilmiş, bilinçli bir biçimde yıkıma terk edilmiş. Sonuç olarak bugün demiryolları, yolcu ve yük taşımacılığında oldukça küçük bir yer tutar hale gelmiş bulunuyor.

Demiryolu taşımacılığı kapsamlı bir sektör. TCDD ise devasa büyüklükte bir işletme. Ülkenin her yanına yayılmış sayısız bina, arsa ve lojmanları var. Kendine ait fabrika ve atelyeleri, limanları, hastaneleri ve meslek liseleri mevcut. Eski ve bakımsız da olsa binlerce kilometrelik demiryolu hattını elinde bulunduruyor. Bu demiryolu hattı, sektörde çalışan 70 bin kişinin çok büyük bir kısmını istihdam ediyor.

TCDD çoktandır emperyalist tekellerin ve sermaye devletin özelleştirme planlarında yer alıyor. Zira, neresinden bakılırsa bakılsın, bu sayılanlar muazzam büyüklükte bir yağma ve talan olanağı anlamına geliyor. Fakat bugünkü ihmal edilmiş, yıkık dökük yapısıyla özelleştirilmesi tekeller tarafından fazla kârlı

bulunmuyor. Bu nedenle sermaye devleti burada, Dünya Bankası denetiminde, zamana yayılan bir tasfiye, parçalama ve özelleştirmeye hazırlık politikası uyguluyor. Bu yıkım programına da alay edercesine “yeniden yapılandırma” diyorlar.

TCDD'de “yeniden yapılanma”nın yolu, Dünya Bankası'nın 1996 yılında Booz-Allen-Hamilton firmasına hazırlattığı raporlarla açıldı. Bu raporlara göre TCDD, “asli olmayan” işlerden arındırılarak yeniden yapılandırılacaktı. Kurum asli olmayan işlerden arındırıldığında, personel sayısı da 15 bin kadar azalmış olacaktı. Dönemin Ulaştırma Bakanı Necdet Menzir, Eylül '97'de demiryollarına ilişkin “Yeniden Yapılandırma Projesi”ni açıkladı. Bakanın açıkladığı projede, Dünya Bankası raporlarında ne deniyorsa hepsinin hayata geçirilmesi vaadediliyordu.

15-16 Aralık '97'de yapılan ve Dünya Bankası raporlarının bir kez daha kutsandığı II. Ulusal Demiryolu Kongresi'nden sonra bu plan adım adım devreye sokuldu. Bugüne kadar kurumun hemen tüm temizlik ve yol bakım işleri taşeron şirketlere, büyük illerdeki bilet satış gişelerinin işletilmesi ise Demiryolu Vakfı'na devredildi. Değişik illerdeki eğitim merkezleri ve TCDD meslek liseleri kapatıldı. Son olarak ise Yakacık Hastanesi'nin devri için çalışılıyor.

Kuşkusuz tasfiye bunlarla bitmiş olmayacak. Banliyölerin özelleştirilmesi, birçok işin daha taşeron firmalara yaptırılmaya başlanması, kurumun üç büyük fabrikasının (TÜDEMSAŞ, TÜVASAŞ, TULOMSAŞ) elden çıkarılması, birçok istasyonun kapatılarak tren seferlerinin kaldırılması gibi icraatlar sırada bekliyor. Tüm bu tasfiye sürecinin ise 2002 yılına kadar bitirilmesi hedefleniyor.

Sermaye devleti, bu kapsamlı tasfiye ve özelleştirmeye hazırlık operasyonunu meşrulaştırmak için TCDD'nin sürekli zarar eden, devlete yük olan bir kuruluş olduğu propagandasını yıllardır yapıyor. Dahası kurumun gerileyip çökmesi için her türlü yola başvuruyor. Yıllardır hiçbir yatırım ve teknoloji yenilenmesi, personel alımı yapılmadığı gibi, bütçesinin neredeyse yarısı alınan borçların faizlerine akıtılıyor. Tüm bunlara karşı tek çözüm yolu olarak da özelleştirme sunuluyor.

Sermaye devletin demiryolu sektöründe ortaya koyduğu özelleştirme gerekçeleri birer aldatmacadan ibarettir. Özelleştirmelerin tek planlayıcısı Dünya Bankası, özelleştirme sonucu sektörü yağmalayacak olan ise emperyalist tekellerdir. Dün ülkenin ulaşım politikasına karayolları lehinde yön vererek demiryollarının harabeye dönmesine yol açan tekeller, bugüne geride kalanları yağmalama telaşındadır.

Tasfiyeye ve yağmaya karşı çıkmak işçi ve emekçilerin görevidir

Özelleştirme saldırısından en fazla zarar görecektir. Özenilen sektörlerdeki işçi ve emekçilerdir. Yılların birikimi birçok ekonomik ve sosyal hak özelleştirme saldırısı sonucunda kaybedilecek, ücretler düşecek, birçok işçi ve emekçi işsiz kalacaktır. Bugüne kadar gerçekleştirilen özelleştirme uygulamaları bu gerçeği fazlasıyla kanıtlamıştır.

Özelleştirme saldırısını ancak doğrudan muhatapları olan işçi ve emekçiler püskürtebilir.

Sınıfa karşı ihanet içindeki Demiryol-İş yönetiminin özelleştirme saldırısına karşı mücadeleyi örgütlemesini emekçiler hayal edemez. Tersine, buradaki sendika bürokratlarının derdi tasası sektördeki sınıf

bölüğünü sermaye adına denetim altında tutmaktır. Sektördeki kamu emekçileri sendikası BTS yönetiminde de son zamanlarda ciddi bir geriye düşüş, tabandaki devrimci dinamiklerden kopuş yaşanmaktadır. Bürokratlaşma ve yozlaşma BTS yönetimini de etkisi altına almıştır. Bu haliyle BTS yönetiminden de özelleştirme karşısında fazla bir şey beklemek mümkün değildir. Sendikaların dışına baktığımızda, parlamento veya parlamento dışındaki burjuva siyasal partiler içinde lafta da olsa özelleştirmeye karşı çıkanını bulmak mümkün değildir. İstisnasız tüm düzen partileri son beş yıl içinde bir şekilde iktidara gelmişler, hepsi de IMF'nin, Dünya Bankası'nın özelleştirme programlarını uygulamak için canla başla çalışmışlar, işçi ve emekçilere düşmanlıkta birbirleriyle yarışmışlardır.

Saldırıya karşı gerçek barikat, sektördeki işçi ve emekçiler tarafından kurulabilir, bunun olanakları fazlasıyla vardır.

Sermaye devleti, sektördeki çalışanların ortak hareket etmesini engelleyebilmek için onları mümkün olduğunca parçalama, farklı statülerde istihdam etme yoluna gitmiştir. Sektörde kadrolu işçi, geçici işçi, sözleşmeli personel, memur, taşeron işçisi gibi beş ayrı statü vardır. Bu devlet açısından büyük bir avantajdır. Devletin bu silahını tersine çevirebilmeli, tüm bu statülerdeki işçi ve emekçileri sermayenin saldırılarına karşı birleşik mücadeleye seferber edebilmeliyiz.

Bunu yapabilmeyen birinci şartı, saldırıların sektördeki bütün işçi ve emekçileri ayırma yapmaksızın hedeflediğini tüm çalışanlara anlatabilmektir.

İkinci şart, ayrı statülerde çalışan arkadaşlarımızın özgül taleplerine ortak mücadele programımızda yer vermektir. Özelleştirmeye karşı çıkarken, kamu emekçisinin grevli-toplusözleşmeli sendika talebini, sözleşmeli personelin kadro talebini ya da taşeron işçisinin “sendika” ve “eşit işe eşit ücret” özelemini de sahiplenmeliyiz.

Demiryolu sektörü, tüm ülkeye yayılmış, birçok başka sektörle iç içe geçmiş durumdadır. Demiryollarının geçtiği liman ve iskelelerde Liman-İş üyesi sınıf kardeşlerimizle, kömür ve cevher taşınan hatlarda maden ya da demir-çelik işçileriyle yüzyüzeyiz. Sektörümüzdeki kamu emekçilerinin örgütlü olduğu BTS'de kara ve havayolu ulaşımında istihdam edilen kamu emekçileri de örgütlüler. Dolayısıyla onlarla da her an omuz omuza olabiliyoruz. Üstelik özelleştirme saldırısı tüm işçi ve emekçiler gibi havayolu çalışanlarının da en yakıcı sorunlarından biri ve bu konuda belli bir mücadele deneyimi de biriktirmiş durumdadır.

Deneyimler, özelleştirme saldırısını ancak işçi ve emekçilerin kitlesel-militan mücadelesinin durdurabileceğini göstermektedir. Enerji sektöründeki ve SEKA'daki eylemler bunun en son örnekleridir. SEKA'da tek bir işyerine dönük saldırı ülkenin değişik yerlerindeki 8 fabrika aynı gün işgal edilerek yanıtlanmış, hükümet bu durum karşısında çaresiz kalarak kararını geri almıştır. Enerji işçileri ise santrallerin kapısında sürekli nöbet tutarak özelleştirmecileri içeri sokmamakta, gerektiğinde kitlesel eylemler örgütlemektedirler.

Sektörde özelleştirmeye karşı güçlü bir barikat oluşturabilmenin yolu, birleşik-militan mücadeleyi bir an önce örgütlemekten geçmektedir. Her işletmede ve fabrikada, çalışıp ürettiğimiz her yerde, kadrolu ve geçici işçilerin, sözleşmelilerin, taşeron işçilerinin, kamu emekçilerinin temsil edildiği, özelleştirme başta

olmak üzere sermayenin bütün saldırılarına karşı mücadele perspektifine sahip komiteler kurulmalıdır. En geniş işçi-emekçi kitlesinin desteği ve katılımıyla kurulacak komiteler kesinlikle bağımsız olmalı ve yalnızca kendi işçi-emekçi kitlesine karşı sorumluluk taşımaktadır.

Tek tek işyerlerinde örgütlü olmak önemlidir, ama hiçbir zaman yeterli değildir. Ulaşım sektörü hayli geniş bir sektördür. Saldırlara karşı koyabilmek için biz de en geniş örgütlülüğü, en geniş işçi-emekçi barikatını yaratmak zorundayız. Yani ulaşabildiğimiz her yere ulaşmak, sermayenin saldırılarından zarar gören herkesle aynı saflarda birleşmek zorundayız. Demiryol-İş, BTS, Hava-İş, Liman-İş, TİM-TİS, Nakliyat-İş gibi sendikaların tabanındaki işçi ve emekçiler ulaştırma sektörünün içindeler ya da bir biçimde içiçe çalışıyor, aynı sorunları paylaşıyorlar. Bu, birlikte mücadele etmenin asgari olanaklarına da sahip olduğumuz anlamına geliyor. Bütün bu mücadele potansiyelini birleştirecek, sermayenin karşısına tek vücut olarak çıkmamıza zemin oluşturacak örgütsel biçimleri zaman geçirmeden yaratmalıyız. İşyerlerimizdeki komiteler üzerinde yüksелеcek bir bölgedeki en fazla işyerini kapsayacak “bağımsız işçi-emekçi platformları” daha ileri örgüt biçimlerinin önünü açacak, temelini atacak bir adım olabilir. Böylesi platformlar hem şu andaki örgütlenme ihtiyaçlarımızı belli bir düzeyde karşılayabilir, hem de daha ileri biçimlere kolaylıkla dönüştürülebilir. Böylesi platformlar, sendikalardaki ilerici unsurları ve sınıf dışından mücadeleye destek sunmaya çalışanları saldırıya karşı seferber edebilmenin de en uygun zemindir.

Yakacak Hastanesi’nin devrine karşı ortaya konan çabalar bu bakımdan önem taşımaktadır. Nitekim BTS yönetimi, İstanbul 1 No’lu Şube’nin “Özelleştirmeye karşı rayda yürüyüş” eylemine aktif destek sunmamış, buna rağmen eylem gerçekleştirilmiştir. Tasfiye sürecinin derinleşmesi, eylemli karşı koyuşu da derinleştirecektir.

Demiryollarında tasfiye ve özelleştirme hazırlıkları hızlandıkça işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesi daha yakıcı bir önem kazanacaktır. Öncü işçi ve emekçileri zorlu hazırlık görevleri beklemektedir. Herşey öncü işçi ve emekçiler tarafından gösterilecek inisiyatif ve çabaya bağlıdır.

İMF’nin dediği oldu. Sermaye devleti buğday baş fiyatını açıkladı

Sefalet baş fiyatlarına karşı mücadeleyle!

Tahıl alım fiyatı düşüyor, ekmek fiyatı ise artıyor

Başta buğday olmak üzere, tahıl ürünlerinin baş fiyatları sermaye devleti tarafından açıklandı. Bir yıl içinde ekmek fiyatları en az yüzde 100 artarken, buğday fiyatlarının yüzde 43 oranında artırılması bile yoksul ve küçük köylülüğe dayatılan açlık ve sefaletin boyutlarını anlatmaya yetiyor. Geçen yıl iki kilogram buğday ile 1 litre mazot alınabilirken, bu yıl aynı mazot 3 kilogram buğday karşılığında alınabilecek. Bu küçük üreticinin düşük gelirinin yarısını daha gasp etmek demektir. Tarım Bakanlığı 1 kilogram buğdayın maliyetinin 103 bin lira olduğunu kabul ediyor, sonra da utanmadan küçük üreticiye 79 bin lira baş fiyat dayatıyor.

Her ne kadar peşin ödeme yapılacağı ilan edildiyse de, ofisin tahıl alımında çok da istekli olmadığını, fiyat düşürmek için nasıl uğraştığını küçük üretici çok iyi biliyor. Ofis, dalavereci alım yöntemleriyle çoğu zaman küçük üreticinin ürününe baş fiyatların çok çok altında bir ödemeyle el koymaktadır. Deyim yerindeyse yoksul ve küçük köylünün ofisin kapısına gelmemesi için büyük çaba harcanmaktadır. Böylece küçük üretici tefeci tüccarlara yönlendirilmektedir.

Diyorlar ki tahıl alım fiyatı düşük olursa halk ekmeği ucuza yer. Yalan söylüyorlar. Onlar hem küçük üreticiyi hem de emekçi halkı birlikte soyuyorlar. Tahıl alım fiyatı düşüyor, ama ekmek fiyatı azalmıyor, daha da artıyor. Yani değirmenin suyu iki taraftan da sermayenin kasasına akıyor.

Kıskacın bir ucunda da bankalar ve tefeci tüccarlar var

Öte yandan, ürün satışında ödenmek üzere bankalardan ve tefeci tüccarlardan alınan yüksek faizli krediler küçük üreticinin sırtındaki kamburu daha da artırmaktadır. Bunlara geri ödemelerin yapılma döneminin tam da ürünün baş fiyatının açıklandığı zamana denk gelmesi, çoğu zaman küçük üreticinin ürününü haraç mezat satmasına neden olmaktadır. Zira borçlarını ödemediği taktirde kapısına icra dayanmaktadır. Oysa ürününü depolama şansına sahip olan kır burjuvazisi, tam da piyasaların buğdaya ve tahıl ürünlerine büyük ihtiyaç duyduğu zamanlarda ürününü elden çıkararak büyük kazançlar elde etmektedir. Kır burjuvazisi tefecilikle borçlandırdığı köylülüğün ürününe çoğu zaman daha ürün tarlada iken sahip olmaktadır.

Amaç yoksul köylünün tahıl eker sefalet biçer halini daha da kötüleştirmektir

Tüm bu yıkım programının amacı, yoksul ve küçük üreticinin tahıl eker, sefalet biçer halini daha da kötüleştirmek, ekmeye gücü yetenin ektiği kadarını sermaye haramilerine peşkeş çekmektir. Sonuç ise gitgide beş karış toprağı da ekilemez hale getirmek olmaktadır.

Açıklanan bu baş fiyatın tahıl üreticisi yoksul, küçük köylülüğün karşı karşıya bulunduğu yıkımı daha da derinleştireceği ortadadır. Tahıl üretiminin büyük bir kısmı kıraç topraklarda yapılmaktadır. Tarlasını 1 yıl eken üreticinin 2. yıl nadasa bırakması bu yüzdendir. Yani kısacası tahıl üreticisinin büyük bir kısmının yaşamını sürdürülebilmesi ancak iki yılda bir kaldıracağı ürünün gelirine bağlıdır.

Saldırı emri emperyalizm ve İMF’den geliyor, uşağı sermaye iktidarı tarafından hayata geçiriliyor

Sermaye devleti küçük üreticiye dönük yıkım programına İMF’nin direktifleri doğrultusunda hız vereceğini ilan etmiş

durumda. Nitekim pamuk, çay, buğday vb. ürünlerine dönük olarak ilan edilen sefalet baş fiyatları sermaye hükümetinin “kararlılığını” gösteriyor. İMF’nin paket halinde dayattığı yıkım programının hedefi, küçük üreticiyi beş karış toprağı ekemez hale getirmek, yanısıra küçük üreticinin ekinini de en büyük oranda yağmalamaktır. Bu yıkım ve yağmanın kaymağını ise emperyalizm ve uşağı sermaye sınıfı yiyecektir.

İMF aynı zamanda küçük üreticinin yıkımını daha da derinleştirecek olan başka kararların da alınmasını istiyor. Bunlardan başlıcaları: tarımda destekleme politikalarının terkedilmesi, baş fiatlardaki artışın reel olarak yüzde sıfır olması, sübvansiyonların kaldırılması ve küçük köylüye Ziraat Bankası’ndan kredi verilmesinin önlenmesidir. Bilindiği gibi küçük üretici daha önce gübre, ilaç vb. ihtiyaçlarını TZDK’dan (Türkiye Zirai Donatım Kurumu) karşılıyor ve TZDK bu ödemelerde yüzde 50 indirim uyguluyordu. Bundan böyle küçük üreticiler bu sübvansiyonlardan yararlanamayacak. Ziraat Bankası’nın kredi musluklarının küçük köylüye kapatılmasıyla birlikte ise, tarım kredilerine ayrılan fonun da kır burjuvazisine peşkeş çekileceğinden kuşku duyulmamalıdır.

Saldırıya boyun eğmeyelim, birleşelim, örgütlenelim, mücadeleyi yükseltelim

Tahıl üreticisinin örgütlü bulunduğu Ziraat Odaları basın açıklamaları yapıyor. Emperyalistlerin hizmetkârı, işbirlikçi sermayenin çıkarlarının kollayıcısı İMF’nin dayattığı tarımda yıkım paketlerini kabul etmediklerini ifade ediyor. Ancak böylesi basın açıklamaları önemli olmakla birlikte, sermayenin saldırılarını boşa çıkarmak için yeterli olmayacağı da açıktır. Sermayenin topyekün saldırılarından çok büyük zarar gören yoksul ve küçük köylülüğün güçlerini birleştirerek saldırılara karşı direnmeleri gerekmektedir.

Yanısıra tüm işçi ve emekçilerler, tüm ezilen ve sömürülenlerle mücadeleyi birleştirmek gerekmektedir. Saldırıları tek merkezden çıkıyor, düğmeye İMF-TÜSİAD basıyor, saldırılar tüm işçi ve emekçileri, tüm ezilen ve sömürülen kesimleri hedef alıyor.

İşçi sınıfına dönük olarak gündeme getirilen özelleştirmenin, esnek çalışmanın, sendikasılaştırmanın, taşeronlaştırmanın, mezarda emekliliğin, işsizliğin, sefaletin, açlığın, kamu emekçilerine dayatılan sadaka artışların, sahte sendikanın, kamu emekçilerini işsiz bırakmayı hedefleyen yasal düzenlemenin, gençliğe dayatılan paralı-şoven eğitimin, yoksul, küçük köylüye dayatılan sefalet baş fiyatlarının, küçük köylülüğü inim inim inleten yüksek faizli banka kredilerinin biricik kaynağı sermaye iktidarının ta kendisidir.

Yoksul ve küçük köylülük yıkım programlarına boyun eğmemelidir. Saldırıları boşa çıkarmak için örgütlenmeli, birleşmeli ve mücadeleyi yükseltmelidir. Ve bu mücadele başta işçi sınıfı olmak üzere emeğin diğer katmanları ile birleştiği ölçüde daha da güçleneceğini ve ileriye gideceğini bilmelidir. Çürümüş düzeni yıkmak ise kurtuluşun yegane yoludur. Komünist işçi partisi bu yolda ilerlemektedir ve yoksul köylüye, küçük üreticiye de sömürülmekten kurtuluşun yolunu göstermektedir. Yoksul ve küçük köylülük de bu çürümüş düzene karşı işçi ve emekçilerin öncü partisi olan komünist işçi partisinin bayrağı altında mücadelesini yükseltmelidir.

Küçük üreticiye, yoksul köylüye dayatılan sefalet başfiyatlarına hayır!

Alın terimizin emperyalizme ve sermayeye peşkeş çekilmesine hayır!

Kahrolsun emperyalizm ve uşağı sömürücü sermaye iktidarı!

Öcalan'ın savunmasının eleştirisi/2

Emperyalist sisteme ve kapitalist düzene onay

Öcalan'ın İmralı duruşmalarının başladığı gün mahkemeye sunduğu kapsamlı yazılı savunmasının ardından, 23 Haziran'da mahkemeye yine yazılı olarak sunduğu son savunmasının metnine de sahibiz. Bu iki savunmayı bir arada değerlendirmek, Öcalan'ın ortaya koyduğu yeni platformun anlaşılması bakımından ek açıklıklar sunuyor.

İkinci savunmanın önemi şuradadır: İmralı duruşmalarının başlamasıyla birlikte Öcalan'ın aylarca içinde tutulduğu tecrit durumu da önemli ölçüde gevşemiş, Öcalan gerek düzen kamuoyunun gerekse devrimci ve yurtsever çevrelerin düşünce, eğilim ve tepkilerini daha dolaysız izleyebilir hale gelmiştir. İkinci ve son savunmasını da bu koşullarda, ilk savunmasına gösterilen çeşitli türden tepki ve eleştirileri hesaba katarak hazırlamıştır. Buradan bakıldığında, ikinci savunmada ortaya konulan tutum, artık özel koşulların değil fakat iyi düşünülmüş çok bilinçli bir tercihin ifadesi sayılmalıdır.

Şimdilik birkaç cümlelik bir değinmeyle yetinerek söyleyelim: İkinci savunma, birincisinin ortaya koyduğu platform üzerinde yükselmekle birlikte, kritik bazı noktalarda onun çok daha geri bir noktaya vardinılmasıdır. Bu son savunmada teslimiyetin ölçüsü iyice kaçmıştır. Öylesine ki, Kürt sorununun siyasal niteliğini artık tümenden reddeden, onu en dar anlamda bir kültürel kimlik sorununa indirgeyen, Kürt ulusu ya da halkı kavramları yerine özenle “bölge halkı” ifadesini seçen bir tutumla karşı karşıyayız artık. Bu ikinci savunmanın ana kaygısı, Türk burjuvazisini ve devletini, Kürt sorunu engelinden kurtulması durumunda bölgesel yayılmacı heves ve amaçlarına nasıl da kolayca ulaşabileceği konusunda ikna etmek çabasıdır. Öcalan, bunun karşısında istenilenin, bir süre önce Anayasa Mahkemesi Başkanı tarafından zaten dile getirilen yasal değişikliklerden ibaret olduğunu, bu nedenle bunun bir “taviz” bile sayılmaması gerektiğini özenle vurguluyor ve savunmasını da bununla bitiriyor.

İlk savunmasında ve toplâm olarak tüm İmralı duruşmalarında olduğu gibi burada da, Öcalan'ın, ne Kürt halk kitlelerine, ne Türkiyeli emekçilere ve ne de bölgenin ezilen mazlum halklarına tek kelimelik olsun olumlu bir mesajı yoktur. Öcalan, “yeni dünya düzeni” çerçevesinde, Talabani'nin deyimiyle “ABD'nin himayesinde”, Türk burjuvazisiyle, onun düzeniyle ve devletiyle birleşme ve bütünleşme yolunu seçmiştir. Öcalan, açık ve net bir biçimde, saf değiştirmiş, bu çerçevede yeni safını belirlemiş ve bunu açıp gerekçelendirmiştir. Her iki savunmasında bunun teorik ve tarihsel temellerini ortaya koymuş, politik platformunu tanımlamıştır. Bu durumda elbetteki onun tarihi bir yargılamada ezilenlere ve sömürülenlere söyleyecek tek kelimelik bir sözü de

olamazdı. Söylenen herşey emperyalistlere, Türk burjuvazisine ve onun adına bugün Türkiye'yi yönetenlere söylenmiştir. PKK'ye hitaben söylenenler ise, onun da bu yola bu yeni safı çağırılmasından, bu doğrultuda ikna edilmeye çalışılmasından ibarettir. Burada da tek kelime olsun olumlu ve devrimci bir mesaj yoktur.

“Demokratik sistem” ambalajı neyi gizliyor?

Öcalan ilk savunmasının “Giriş”inde, “Savunmamın ana özü... 'demokratik çözüm' kavramında yoğunlaştırıldı” demektedir. Aynı sözlerin devamında, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesi üzerine çarpık ve çarpıtılmış bir yorumun ardından; bunun bir “çıkılmaz” ve “çözumsuzlük” olduğunu anladıktan sonra, “demokratik sistem üzerinde yoğunlaşma bana önemli geldi” diyor ve şöyle devam ediyor: “Bunda askeri, silahlı güç yolunun giderek tıkanmasının da büyük payı vardı. ... zor ve şiddet içermeyen bir yol, dünya çapında kendini hissettirdiği gibi pratiğimizde de aciliyet arz ediyordu.”

Savunmasının girişinde yeralan bu düşünceler, girilen yeni yolu ve seçilen yeni safı da bütün açıklığıyla ortaya koyuyor. “Demokratik çözüm” ve “demokratik sistem” burada en kritik kavramlardır. Demokrasi kavramı kuşkusuz çok çekici bir “çözüm” kavramdır. Öyle ya, Kürt sorunu da demokratik bir siyasal sorundur ve elbetteki demokratik bir çözüm gerektirmektedir. Gelgelelim demokrasiye ilişkin tüm kavramlar dünyanın ezenleriyle ezilenleri, çalışan ve sömürülen geniş yığınlarıyla sömürücü asalak sınıflar için tümüyle farklı, taban tabana zıt anlamlar içermektedir. Bu basit bilimsel gerçek bir yana. Burada, Öcalan'ın savunmasında kullandığı yeni söylemde söz konusu olan, bu kavramın, tarihsel olarak bir ilerlemeyi ifade eden olağan burjuva-demokratik anlam ve içeriği bile değildir.

Öcalan'ın demokrasi üzerine kavramları, savunmasının toplam mantığından bütün açıklığıyla çıktığı gibi, ABD önderliğindeki “yeni dünya düzeni”nin kavramlarıdır. Bu çerçevede Öcalan'ın “demokratik çözüm”ü de, ABD güdümlü “yeni dünya düzeni”nin ve Kürt sorununda ABD çözümünün “demokratik” bir ambalaj içerisinde sunulmasından başka bir şey değildir. “Demokratik çözüm” arayışıyla başlayan ve “demokratik sistem üzerinde yoğunlaşma”yla süren bir paragrafın, “zor ve şiddet içermeyen bir yol”un “dünya çapında kendini hissettirdiği” bir dönem vurgusuyla noktalanması, bu açıdan hiç de boşuna değildir. ‘80’li yılların ikinci yarısında dünyadaki devrimci silahlı direnme hareketleri, “düşük yoğunluklu savaş”, dünya ölçüsünde gündeme getiren ABD emperyalizmi,

Öcalan'ın demokrasi üzerine kavramları, savunmasının toplam mantığından bütün açıklığıyla çıktığı gibi, ABD önderliğindeki “yeni dünya düzeni”nin kavramlarıdır. Bu çerçevede Öcalan'ın “demokratik çözüm”ü de, ABD güdümlü “yeni dünya düzeni”nin ve Kürt sorununda ABD çözümünün “demokratik” bir ambalaj içerisinde sunulmasından başka bir şey değildir. “Demokratik çözüm” arayışıyla başlayan ve “demokratik sistem üzerinde yoğunlaşma”yla süren bir paragrafın, “zor ve şiddet içermeyen bir yol”un “dünya çapında kendini hissettirdiği” bir dönem vurgusuyla noktalanması, bu açıdan hiç de boşuna değildir. Öcalan; bizzat ABD önderliğindeki bir komployle ele geçirilmesinin ardından düştüğü ağır umutsuzluk ortamında, kendini tümenden çaresiz hissetmiş ve sonuçta ABD çözümüne teslim olmuştur. Sorunun özü ve özeti budur.

çözüm olarak ise sözde “zor ve şiddet” içermeyen bir “düşük yoğunluklu demokrasi”yi dayatmış, bunu bir dizi ülkede de uygulamaya koymuştu.

Güçlü bir gerilla hareketinin lideri olarak, ABD'nin yıllardır izlediği bu politikayı muhakkak ki çok iyi bilen ve hareketin yaşadığı tıkanıklık arttıkça üzerinde gitgide daha çok “yoğunlaşmış” olduğundan da hiç kuşku duyulmaması gereken Öcalan; bizzat ABD önderliğindeki bir komployle ele geçirilmesinin ardından düştüğü ağır umutsuzluk ortamında, kendini tümenden çaresiz hissetmiş ve sonuçta ABD çözümüne teslim olmuştur. Sorunun özü ve özeti budur.

Savunmalarının tüm içeriğinin gösterdiği gibi, Öcalan'ın tüm söylemi bu çerçeveye oturmaktadır. Buradan bakıldığında, onun kullandığı kavramların gerçekte hiçbir ilerici ve demokratik anlamı ve içeriği yoktur. Bunlar objektif anlamı ve içeriği yönünden, gerici ve karşı-devrimci kavramlardır. Leslie Lipson'un 1960'lar dünyasında ve birkaç yüzyıllık burjuva demokratik süreçleri büyük çatışmalar ve acılar pahasına yaşamış bazı toplumlardan hareketle idealize ettiği demokratik ölçü ve değerler ise, burada demokratik bir cila işlevi görmekten öte bir anlam taşımamaktadır. Bunlar bugünün dünyasının ve Türkiye'sinin katı ve acı gerçekleriyle hiçbir ilgisi olmayan, soyut, ütöpik ve gerici hayaller üreten boş söylemlerdir. Öcalan İmralı'da bizzat ABD ve İngiltere örnekleri üzerinden, “demokratik sistem”in “zor ve şiddet içermeyen” hasletleri üzerine yeni teoriler geliştirirken, bu aynı ABD ve İngiltere'nin başını çektiği emperyalist NATO ittifakı tarihte benzeri görülmemiş bir zor ve şiddet aygıtını kullanarak Balkanlar'da bir yıkım savaşı yürütüyordu! Elbette tam da “demokrasi” ve “özgürlük” söylemi eşliğinde ve elbette ki gerçekte bölge halklarına ve onlar şahsında tüm dünya halklarına kendi köleci egemenliklerini dayatabilmek için.

Burada amacımız Öcalan'ın "demokratik sistem" ve "demokratik çözüm" üzerine ölçüsüz yüceltmeleriyle zamansız bir tartışmaya girmek değil, bunu daha sonra ayrıca yapmak gerekecek. Bu ilk genel değinmeler çerçevesinde şimdiki amacımız, Öcalan'ın; bu çekiciliği ölçüsünde belirsiz olan, her tarafa çekilebildiği için de her zaman burjuva gericiliği tarafından istismar edilmiş, kötüye kullanılmış bulunan kavramların arkasına saklanarak seçtiği yeni safi ortaya koymaktır. Nitekim safını böylece yeniden tanımladıktan sonra, ardından hemen her konuda ve sorunda, ve elbette ki hepsinden de çok Kürt sorununda, dünya egemeni olarak ABD'nin ve Türkiye'nin egemeni olarak işbirlikçi burjuvazinin kabul edebileceği görüşler ortaya koyuyor Abdullah Öcalan.

Doğal olarak da bu işe, ABD egemenliğindeki "yeni dünya düzeni"nin olumlanması ve yüceltilmesiyle başlıyor.

Zaferi ilan edilerek kutsanan "yeni dünya düzeni"dir

Öcalan ne yaptığını, yaptığı tercihin ne anlama geldiğini çok iyi bildiği içindir ki, savunmasının "giriş" bölümünün hemen ardından, bugünkü dünya sistemine ilişkin tutumunu açıklamaya geçiyor. Bunu "20. Yüzyıl Sonunda Zafer Kazanan Demokrasi" başlığı altında yapıyor. Burada "demokrasi" adı altında zaferi kutsanan, gerçekte ABD önderliğindeki "yeni dünya düzeni"dir. Sahte ve biçimsel burjuva demokrasisinin kaba bir biçimde yüceltilmesine ilişkin pasajları şimdilik geçiyoruz, az önce de ifade ettiğimiz gibi bunlar üzerinde ayrıca durulacaktır. Burada şu an bizim için önemli olan, Öcalan'ın bugünkü emperyalist dünya sistemine ilişkin tutumunu açığa vurduğu pasajlardır.

Bunlardan birinde şöyle diyor:

"Günümüz demokrasileri, basit ve karmaşık yönleriyle önce fikri boyutta, 17'inci ve 18'inci yüzyılda gelişirken, kurumsal yönetsel gelişme, 19'uncu yüzyılın ortalarından itibaren hız kazanmış, 20'nci yüzyılda ise, faşizmin total amansız diktatörlüğüyle, zıt yöndeki reel sosyalizmin totaliter rejimlerine karşı direnerek, yüzyılın sonunda kesin zaferini ilan etmiştir."

Burada tarihsel ve teorik olarak herşey birbirine karıştırılmıştır. Karşılaştırmada toplumsal sistemlerle siyasal üstyapı biçimlerinin birbirine karıştırılmasını bir yana koyalım. Bununla da kalınmayarak, tekerci kapitalizmin bir devlet biçimi olan faşizm ile sosyalist siyasal rejimler aynı kefedeyken, "totaliter rejimler" kategorisi içinde ele alınarak, sözde 20.

yüzyıl boyunca bunlara karşı direnen "demokratik sistem"e karşı olarak konulmuştur. Bu, yüzyılın büyük çatışmasını ve bölünmesini tepetakla etmektir. Faşizm tam da, Ekim Devrimi'nin açtığı çığıra, işçi sınıfının sosyalist toplum düzeni uğruna verdiği mücadeleye karşı, bugün "günümüz demokrasileri"ni temsil ediyor görünen burjuva gericiliğinin verdiği bir yanıt, tuttuğu bir yoldan başka neydi ki? Faşizmi "günümüz demokrasileri"nin üzerinde yükseldiği o aynı toplumsal ve sınıfsal zeminden, tekerci

kapitalizmden ve tekerci burjuvaziden ayrı düşünmek, tarihle ve bilimle alay etmektir. Faşizm ve "günümüz demokrasileri", aynı sınıf devletinin sınıf mücadelesinin seyrine bağlı olarak büründüğü iki biçimden başka bir şey değildir.

Öcalan'ın "günümüz demokrasileri", güya sınıflar ve toplumsal sistemler üstüdür. Oysa bu sözde demokratik örtüyü kaldırdığımızda, kapitalist tekellerin çıplak ve paranın hükümlanlığına dayanan amansız diktatörlüğü ile karşı karşıya kalırız. "Günümüz demokrasileri", ABD, İngiltere, Almanya vb. gibi günümüz dünyasına her yolu mübah sayarak hükmetmeye çalışan emperyalist devletleridir. Günümüzün "demokratik sistem"i de, ABD'nin başını çektiği emperyalist "yeni dünya düzeni"nden başka birşey değildir. Bunun işçi sınıfı, emekçiler ve dünyanın tüm mazlum halkları için, en başta da Kürt halkı için ne ifade ettiğini ise hergünkü olaylar açıkça göstermektedir. Mazlum bir halkın direniş lideri olarak bizzat Öcalan'ın kendisinin karşı karşıya kaldığı trajik ve aşağılayıcı muamele, "günümüz demokrasileri"nin "demokratik" bir icraatıdır. Onlar bunu "demokrasiler"in kendini "teröre karşı" savunması olarak sunuyorlar. Bu yolla İmralı'ya kapatılan Öcalan ise oradan, bunun, "zor ve şiddet" yolunu tutanlara karşı "günümüz demokrasileri" için meşru bir savunma tutumu olduğuna dair teoriler geliştiriyor, daha doğrusu onların bu konudaki hazır teorilerini yineliyor.

Elbetteki yukarıya aktardığımız karıştırmalar, hiç de basit bir kafa karışıklığının değil, tersine çok bilinçli bir çarpıtmanın ürünüdür. Öcalan kapitalist-emperyalist sistemi dosdoğru savunacağına daha dolaylı bir yol tutuyor. Bunu, tıpkı burjuva ideologlarının kitlelere yönelik aldatına çabalarında yaptığı gibi. "demokratik sistem" ya da "günümüz demokrasileri" kılıfı içinde yapmayı yeğliyor.

Daha ileriden şöyle devam ediyor Öcalan:

"90'lı yıllardan itibaren, sosyalist sistemin çözümlü ve demokrasiye dönüşümüyle, demokrasinin büyük zaferi aslında daha başlangıcındadır. Bir yerde diğer sistemlerin güçlü kalıntıları sürekli etkide bulunacaklar, saf bir demokrasi bir türlü kurulamayacak, ama gelişme hep bu yönde olacaktır."

Bu sözler '89 çöküşünü izleyen dönemde gerici burjuva propagandasının kullandığı argümanların bir tekrarıdır. Öcalan ideolojik paralelliği mesajını vurgulu bir biçimde vermek için bilerek benzer argümanlar kullanıyor. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki çözümü "demokrasiye dönüşüm" olarak sunmaya kalkmak, emperyalist gericiliğin ağzıyla konuşmaktır. Yıkılışların ve çözümlüşlerin ardından, "yeni dünya düzeni"nin büyük siyasal ve kültürel yıkıma sürüklendikleri, etnik boğazlaşmalar

İmralı'daki Öcalan'ın savunmasında resmedilen Türkiye gerçekliği onun kendi hayal mahsulüdür, gerçekte böyle bir Türkiye yoktur. Kuşkusuz tüm bunları herkes kadar Öcalan da bilmektedir. Fakat ABD çözümüne uygun düşen bir açılım ancak gerçeklerin bu tür bir tersyüz edilmesiyle olanaklı olduğu için, "gerçekçi" Öcalan da bunun gereklerini yerine getirmektedir. Buradaki "gerçekçilik" tam bir "yeni dünya düzeni"ne teslimiyet gerçekçiliğidir. Bu Talabani'nin yıllar önce Öcalan'a önerdiği, "sizin de bunu kabul etmekten başka bir çareniz yoktur" sözleriyle empoze etmeye çalıştığı türden bir gerçekçiliktir. O gün bu dayatmasından dolayı Talabani'yi ihanetle suçlayan Öcalan bugün aynı türden bir gerçekçiliği seçmiştir.

içerisinde tüketildikleri, türedi burjuvazinin mafyavari rejimleriyle yönetildikleri gözler önünde, "demokrasiye dönüşüm"den söz etmek, gerçeklerle alay etmektir.

Fakat İmralı'daki Öcalan salt bu konuda değil, savunmasındaki tüm öteki konularda da gerçeklerden tümüyle kopmuştur. O salt bugünün dünya gerçekliğini değil, bugünün Türkiye ve Kürdistan gerçekliğini de tümüyle başka gözlerle görmektedir. Onun savunmasında resmedilen Türkiye gerçekliği onun kendi hayal mahsulüdür, gerçekte böyle bir Türkiye yoktur. Kuşkusuz tüm bunları herkes kadar Öcalan da bilmektedir. Fakat ABD çözümüne uygun düşen bir açılım ancak gerçeklerin bu tür bir tersyüz edilmesiyle olanaklı olduğu için, "gerçekçi" Öcalan da bunun gereklerini yerine getirmektedir. Buradaki "gerçekçilik" tam bir "yeni dünya düzeni"ne teslimiyet gerçekçiliğidir. Bu Talabani'nin yıllar önce Öcalan'a önerdiği, "sizin de bunu kabul etmekten başka bir çareniz yoktur" sözleriyle empoze etmeye çalıştığı türden bir gerçekçiliktir. O gün bu dayatmasından dolayı Talabani'yi ihanetle suçlayan Öcalan bugün aynı türden bir gerçekçiliği seçmiştir. Nitekim savunmasının girişini izleyen "20. Yüzyıl Sonunda Zafer Kazanan Demokrasi" başlıklı bu ara bölüm bu tür bir gerçekçilik vurgusuyla, daha da açıkça söylersek, "yeni dünya düzeni"ne teslimiyetten başka bir yol olmadığının dile getirilmesiyle bitmektedir:

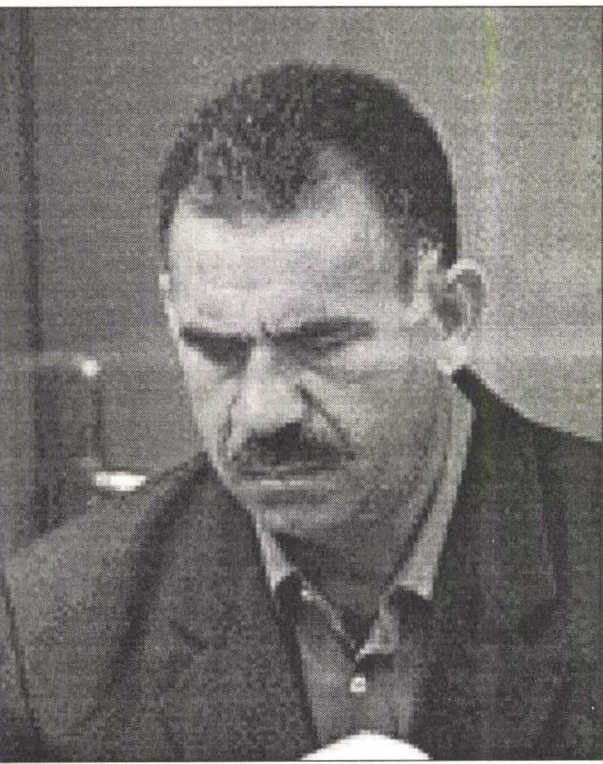
"2000'li yılların zaferini kesinleştiren demokratik sistem, derinliğine tüm toplumlara yaygınlaşmasının önüne geçilemez gibi görünüyor. Buna karşı direnen kaybederken, başarıyla uygulayanın kazanacağı da aynı kesinliktedir."

Öcalan'ın bu sözlerinin tercümesinin; ABD'ye direnen kaybeder, onunla uyumlu hareket eden ise kazanır, demekten başka bir anlama gelmediğini, İmralı duruşmalarının ilk günlerinde dile getirmiştik.

Türkiye kapitalizmine neo-liberal çözüm reçeteleri

"Demokratik sistem" adı altında kapitalist-emperyalist sistemin "2000'li yıllar"a damgasını vuracak zaferini ilan eden Öcalan, ardından Türkiye'ye geçiyor. "Türkiye'nin 2000'li Yıllar Gündemi" arabaşlığı altında söze şöyle başlıyor:

"Demokratik bakış açısıyla, çok genel hatlarla günümüze kadar getirdiğimiz çağdaş tarihin son yüz elli yıllık gelişimi, demokrasinin zaferine doğru bir yön gösteriyor. Tıpkı dünya genelinde olduğu gibi, eğer çok ciddi hatalar yapılmazsa, özellikle Kürt sorununun demokratik çözümüyle, solun demokratik partileşmesi ve islamın da demokrasiyi sindirmesi bu süreci oldukça başarılı kılabilir."



Burada demokrasi projesi adı altında, gerçekte Türkiye'nin kokuşmuş kapitalist düzeni için siyasal bunalımdan bir çıkış projesi sunuluyor. Bunun için Kürt sorunu çözülmeli, sol tümden ılımlılaştırılarak düzen legalitesine entegre edilmeli ve siyasal islam terbiyeden geçirilerek rejimle barışık sınırlara (buna tüm düzen sözcüleri tarafından islamın "demokrasiyi sindirmesi" deniliyor!) çekilmelidir, diyor Öcalan. Aslında yeni bir şey söylemekten çok, İkinci Cumhuriyetçi neo-liberallerinin yıllardır söylediklerini tekrar etmiş oluyor. Onlar da yıllardır "demokratik açılım" adı altında, rejimin bu üç sorunu çözdüğü ölçüde siyasal bunalımdan çıkabileceğini tekrarlayıp duruyorlar. Bunun için; Kürtlerin kültürel kimliği tanınmalı, sol ehlileştirilerek düzene entegre edilmeli, siyasal islamın rejimin genel çerçevesini içine sindiren kesimiyle barışılmalıdır.

Bu aynı zamanda TÜSIAD'ın cebini parayla doldurduğu bir sözde marksist profesöre hazırlattığı *"Türkiye'de Demokratikleşme Perspektifleri"* başlıklı raporun çerçevesiyle de örtüşmektedir. Zamanında bu rapora özel ilgi gösterip büyük umutlar bağlamış olmasından kuşku duyulmaması gereken Öcalan, tüm ordusunu olduğu kadar TÜSIAD'ın bu türden çözümlerini de gözetken bir çerçevede hareket etmeye, yeni çözüm önerilerini onlarla bağdaştırmaya çok özel bir özen göstermektedir.

Burada daha da ilginç bir nokta var. Öcalan'ın '90'lı yıllardaki sözde "demokrasi dalgası" üzerine formüle ettiği temel fikir, tam da TÜSIAD raporunun girişinde dile getirilen görüşlerin bir benzeri ve tekrarıdır. TÜSIAD raporunun genel sunuş bölümünün ilk paragrafında aynen şunlar söylenmektedir:

"Yaşlı gezegenimiz 1970'lerden bu yana yeni bir demokratikleşme atılımına sahne olmaktadır. 70'li yıllarda Portekiz, İspanya ve Yunanistan demokrasiye geçişi ya da yeniden dönüşü yaşadılar. 1980'ler, özellikle Latin Amerika ülkeleri başta olmak üzere, askeri-bürokratik rejimlerin önemli bir kısmının çözüldüğü yıllar oldu. 1990'dan sonra da, sosyalist otoriter rejimlerin dağılmasıyla birlikte Avrupa ve Asya'da yeni demokratik rejimler dünya sahnesine girmeye başladı." (Türkiye'de Demokratikleşme Perspektifleri, s.1)

Bu sözleri, Öcalan'ın yukarıya aktarılan, faşizme ve "sosyalizmin totaliter rejimlerine karşı direnerek, yüzyılın sonunda kesin zaferini ilan etmiş" "demokratik sistem" sözleriyle karşılaştırınız. Öcalan'ın nereden beslendiğini ve daha da önemlisi kendini kimlere kabul ettirmeye çalıştığını bütün açıklığıyla göreceksiniz. TÜSIAD düzenini benimseyenlerin bunu onun "dil"ini tekrarlayarak göstermelerinden daha doğal ne olabilir? Ve herkesin bildiği gibi, TÜSIAD'ın dili de kendisinin değil ABD'nin dilidir, onun "yeni dünya düzeni"nin dilidir.

Öcalan bu aynı "dil"i ve yaklaşımı savunmasının bir başka yerinde daha somut biçimde şöyle yinelemektedir:

"Demokratik sistem, faşist rejimlerin çöküşüyle ikinci dünya savaşı sonrasında gelişimine '90'larda reel sosyalizmin çözümlüşünü de ekleyince, tüm dünyayı etkilemesi gibi, Türkiye'yi de etkiledi. Diğer önemli bir etken şüphesiz Kürt hareketinin halklaşması idi. Kürt halk gösterileri '90'larda tam bir demokratik devrim yaşadı adeta. Ekonominin de liberalleşmesiyle bu iç ve dış gelişmeler birleşince, gerçekten Türkiye belki de, farkında olmadan, tarihinin en önemli demokratik aşamasını yaşamaya başladı. Eğer, Türkiye'de sol bu süreci derinden yorumlayıp partisiyle katılsaydı, yine '93 ateşkes hamlesiyle gerilla savaşı son bulup, siyasal demokrasiye dönüşebilseydi, gerçekten Türkiye tarihinde demokratik cumhuriyet hamlesini

kazanabilirdi."

Saf değiştirenler tarihi de geçtikleri yeni safın bakış açısıyla yorumlama yoluna gidiyorlar. Sovyetler Birliği'nin ve Avrupa halklarının faşizme karşı büyük tarihi zaferinin onuru bir çırpıda "ikinci cephe"yi iki yıl boyunca açmayan "demokratik sistem"e, yani batılı emperyalistlere bahşediliyor. Bunu geçiyoruz. Bu pasaja asıl önemli olan Özal'ın solu, Kürt hareketini ve islami hareketi sisteme entegre ederek düzeni düze çıkarma projesinin Türkiye tarihinin en önemli demokratik hamlesi olarak tanımlanmasıdır. "Ekonominin liberalleşmesi"nin buna bir iktisadi temel olarak gösterilmesi ise, bir kez daha TÜSIAD "dil"inin bir yinelenmesi ve Özal'cı çözüm projesini sahiplenmenin mantıksal bir uzantısıdır.

Öcalan'a göre Türkiye tarihinin bu büyük "demokratik cumhuriyet hamlesi" Çiller-Karayalçın özel savaş hükümeti tarafından boşa çıkarılmış. Oysa bu ülkede yaşayan herkes tüm hükümetler gibi Çiller-Karayalçın hükümetinin de özel savaşın yönetici gücü ordunun elinde iradesiz bir piyondan başka bir şey olmadığını bilir. Öylesine ki, bir Amerikancı olarak Kürt sorunu konusunda arada bir "siyasal çözüm" lafları eden ve bir ara bunu "Bask modeli" türü sözlerle gevelemeye kalkan dönemin başbakanı Çiller "kırmızı kitapçıklar" hatırlatılarak bizzat ordu tarafından anında hizaya getirilmiştir. Türkiye'de devletteki çeteleşmenin beyni ve yönetici merkezinin bizzat ordu olduğunu herkes (ve bu arada İmralı öncesine kadar Öcalan da) bilir.

Gelgelelim Öcalan'ın yeni çözüm platformu orduyu böyle şeylerle itham etmek bir yana, demokratik sürecin temel güvencesi saymayı gerektirmektedir. Öcalan'a göre ordu "95'den günümüze kadar devam eden dolaylı hareketi"yle Çiller-Karayalçın hükümetinin sorumlu olduğu çürüme ve çeteleşmeye müdahale etmiştir ve bugün de "en hazırlıklı kurum olarak bu süreci demokrasi lehine geliştirmekten yana"dır. Aynı konuda şöyle devam ediyor Öcalan:

"Klasik darbe anlayışının dışında, belki de ilk örneğinde bu gelişme halen tam anlaşılmamıştır. PKK ile de dolaylı diyalogu '96'dan bu yana süren ordu yönelimli bu gelişme, tam açık olmasa da, devleti ve toplumu kontrollü demokratik sürece oturtmaya çalışıyor. PKK'yle, Kürt toplumunun demokraside yerini meşrulaştırması kesinleşirse, cumhuriyetin demokratik niteliği de kesinleşir."

2000'li yılların Türkiye kapitalizmi için parlak gelecek tablosu

"İslamın, Refah Partisi şahsında sisteme entegre edilmesi önemli oranda çözümlenmiştir" diyor Öcalan. Aynı şeyin, PKK şahsında Kürt sorununun çözülerek yapılması durumunda, bunun Türkiye'de "gerçekten kalıcı bir demokrasi zaferi" anlamına geleceğini söyleyerek anlatımını şu tarihsel genellemeye bağlıyor:

"Şu çıkıyor ufukta, Türkiye'nin önüne; geçen en az 200 yılın Batılılaşma çabaları sonuç vermiştir. Toplum ve siyasi yapıdaki şiddet, nasıl ki bu yüzyılların deviniminde önemli bir rol oynadıysa, artık bu anlamını yitirecek ve tarihin hurdalığına atılacaktır."

Bu, böylece Türkiye'nin kokuşmuş düzeni "ilelebet payidar kalacaktır", demek gibi bir şeydir. Bir önceki bölümde, kapitalist-emperyalist sistemin yüzyılın sonunda kesin zaferini ilan ettiğini ve girmekte olduğumuz 2000'li yıllara damgasını vurmayı garantilediğini dile getiren Öcalan, burada ise Kürtlerin kültürel kimliğini tanıması ölçüsünde aynı şeyin Türkiye'nin kapitalist düzeni için de sözkonusu olduğunu ve olacağını söylemektedir. Böylece dünya çapında "demokratik sistem" için bir tür "tarihin sonu"nu ilan eden tutum, aynı şeyi

Türkiye'de Kürtlerin kültürel kimliğinin tanınması halinde bir anda "demokratik cumhuriyet" payesi ile onurlandırılacak olan kokuşmuş sermaye cumhuriyeti için de dile getirmiş oluyor.

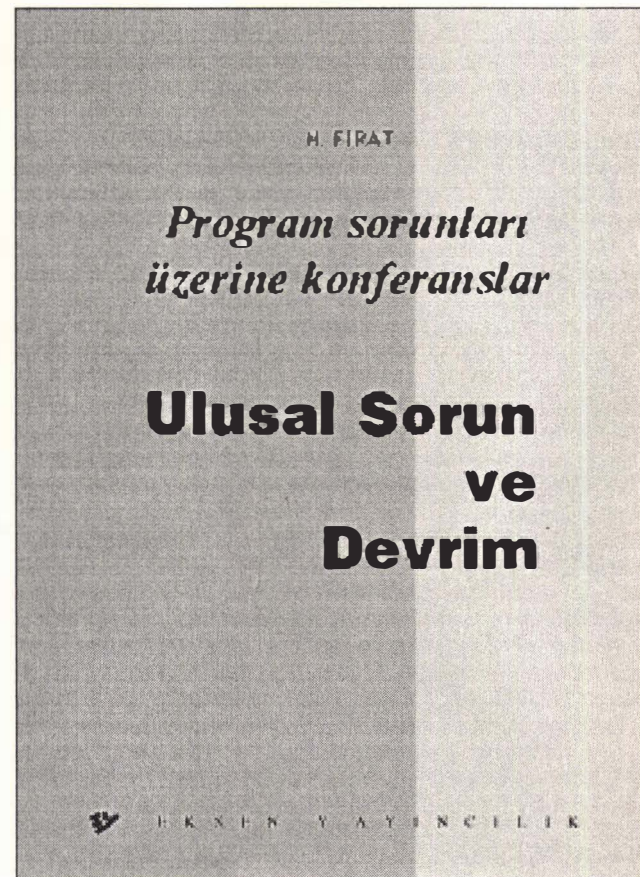
Türkiye'nin kapitalist düzenini düze çıkarma seçeneği olarak sunulan "demokratik çözüm seçeneği" Öcalan'a göre "genelde olduğu gibi, Kürt sorununda da tek seçenek durumundadır". Pratik daha şimdiden bu yolda ilerlemektedir diyen Öcalan, rejim Kürt sorununu bu yolla Türkiye'nin üniter devlet yapısı içerisinde çözmeyi başarır, "artık şiddet, onun devrimci, karşı-devrimci, darbeci biçimleri de gündemden oldukça düşecek", Türkiye'nin önü tam anlamıyla açılacak ve artık Türk burjuvazisini Balkanlar'da, Ortadoğu'da, Kafkaslar'da ve İç Asya'da dizginlemek olanaksız hale gelecek, Türkiye hak ettiği uluslararası konumu kazanacak, kendini çevreleyen bölgenin "lider devlet"i olacaktır.

Öcalan'ın Kürt sorununu kültürel kimlik sınırları içerisinde çözmüş bir Türkiye kapitalizmi için çizdiği bu parlak gelecek tablosu, PKK çevreleri ve Öcalan özürçüleri tarafından "21. yüzyıl manifestosu" olarak sunulmaktadır. Oysa bu yıllardır neo-liberaller tarafından tekrarlanıp durulan çok bildik ikinci cumhuriyet projesidir. Herkesten çok bunun bilincinde olan Öcalan tanımladığı projeye ilişkin sözlerini şuraya bağlıyor: *"Her ne kadar İkinci Cumhuriyet gibi yaklaşımlarla da, bu yönlü gelişmeler kavramlaştırılmak isteniyorsa da, daha doğrusu demokratik cumhuriyet dönemidir."*

İçeriğe değilse de tanımlamaya ilişkin bu kadarlık bir görüş farkı elbette olmak durumundadır. Zira Öcalan terkettiği saflardaki güçleri geçtiği yeni safa entegre etme iddiasındadır. Bu yeni misyonunda bir parça başarılı olabilmesi için de, bu içi boş fakat pek yaldızlı "demokratik cumhuriyet" kavramı fazlasıyla gerekli ve işlevseldir.

Nitekim İmralı duruşmaları başlayalı beri Kürt basınında sürdürülen tartışmalarla, bu içi boş kavramın yaldızı kullanılarak Kürt halkının devrimci birikimi ve elbette bu arada mümkünse eğer Türkiye'nin devrimci birikimi Öcalan'ın teslimiyet platformuna çekilmeye çalışılmaktadır. Fakat bizzat aynı Kürt basınında açık ya da örtülü biçimde bir kısım yazar şahsında kendini gösteren devrimci ideolojik-politik direniş, bu işin öyle sanıldığı kadar kolay olmadığını da daha bugünden göstermiş bulunmaktadır.

(Devam edecek...)



‘Demokratik Cumhuriyet’ mi?

Fikret Baskaya

Serhat Ararat

İmralı'daki ‘tarihi’ denilen davanın başlamasıyla, ‘demokratik cumhuriyet’ kavramı en çok telaffuz edilen kavram haline geldi. Bu kavrama hiçbir zaman hak etmediği, asla hak etmesi de mümkün olmayan bir ‘içerik yükleme’ gayretleri dikkatlerden kaçmıyor. Demokrasi insanlığın önemli bir kazanımıdır, ama tarihin hiçbir döneminde herkes için aynı anlama gelmediği gibi, gelmesi de mümkün değildi. Kavram halkın kendi kendini yönetmesi, dolayısıyla kaderine sahip çıkması anlamına geliyor ve aristokrasi ve monarşi gibi kavramların karşısı bir içerikle yüklüdür. Oysa, tarihsel süreçte durum bu kadar açık değildi. Bir kere kimin ‘halk’ olduğu tartışmalıydı. Eski Atina'da mülk sahibi (bu o zaman köle sahibi olmak demekti) erkekler, özgür yurttaşlar, seçme ve seçilme hakkına sahipti. Daha sonra burjuva düzeninin tarih sahnesine çıktığında da parlamento üyelerini seçmek ve seçilmek mülk sahibi erkeklerle mahsustu. İşçi ve emekçi sınıfların, kadınların uzun ve zorlu mücadeleleri sonucunda mülk sahibi olmayanlar da ‘biçimsel demokrasiye’ dahil olabildiler. Amerikan Kurtuluş Savaşı'nın önderleri, ‘demokrasi kahramanı’ sayılıyorlardı, ama her birinin çok sayıda kölesi vardı ve bundan pek rahatsız da değillerdi...

Bugün, özellikle ‘Batı’ denilen dünyadaki rejimler demokrasi sayılıyor ve ‘Batı demokrasisi’ dünyanın geri kalanına örnek gösteriliyor. Oysa Batı'daki demokrasi değil, olması da mümkün değildir. Bir ülkede topraklarının %95'i o ülke nüfusunun %1'inin elinde olduğunda orada demokrasi olabilir mi? ABD'de servetin %40'ı nüfusun %1'ine ait; ama Amerikan demokrasisi tüm dünyaya örnek gösteriliyor. Eğer bir ülkede ekonomik alanın yönetimi sermaye sahibi sınıfın, (mülk sahipleri desin) tekelinde kalmaya devam ediyorsa, orada demokrasiden söz etmek asla mümkün değildir. Ekonomik alana emekçi sınıflar buluşturılmadığı sürece, siyasal alandaki ‘demokrasi oyunu’ son tahlilde yoksulları aldatmak için baş vurulan bir manipülasyondan başka birşey değildir. Durum böyle olduğu halde başta Batı'da yaşayanlar olmak üzere büyük çoğunluk büyük bir rahatlıkla Batı'dakinin demokrasi olduğuna inanıyor... Bu dünyada insanlar bir ‘gerçeklik’ olarak mevcut olmayan bir sürü saçmalığa inanmıyorlar mı? Batı'daki demokrasi değil; sadece bazı özgürlükler güvence altına alınmış durumdadır. Ve bu özgürlükler de kutsal mülkiyeti tehlikeye atmayacak bir tarzda ‘düzenlenmiştir’. Dünyanın geri kalanında bu kadar da mevcut olmadığı için, Batı'dakine özeniliyor ve oradaki ‘demokrasi’ sayılıyor. Fakat bu aşamada Batı'daki ‘demokrasi’ ile dünyanın geri kalanındaki diktatörlükler veya ‘demokrasicikler’ arasındaki nedensellik ve belirleyicilik ilişkisi gözlerden kaçıyor. Eğer birinde özgürlük alanı biraz genişse, bu ancak diğerlerinde daha dar olduğu içindir. Batı beşyüz yıldır dünyanın geri kalanını, talan ediyor, yağmalıyor, sömürüyor, dünyanın zenginliğine el koymaktan kaynaklanan ‘rahatlığıyla’ emekçi çoğunluğa kimi kınıtlar verebiliyor ve bazı hakları da

daha kolay tanıyabiliyor. Elbette Batı'da dünyanın başka yerlerinden daha çok mücadele verilmiş oluşu da hatırlanmalıdır ve bu emperyalist ülkelerdeki ‘bireysel haklar’ alanının görece daha geniş oluşunu açıklıyor.

Türkiye’de durum çok farklıdır ve biri kendi geçmişinden ve tarihinden kaynaklanan nedenler, diğeri de emperyalist dünya sistemi içinde işgal edilen yer itibarıyla, Türkiye’de demokratik haklar alanı çok sınırlıdır. Bizde ‘demokrasinin kurumları’ sayılan şeyler aslında baskıcı-totaliter rejimin hizmetindedir. Dolayısıyla, demokrasinin ‘araçları’ olması gereken şeyler aslında demokrasinin ve özgürlüklerin önünü kesmek içindir. Velhasıl tam bir sirk oyunudur. Rejimin ne menem birşey olduğunun teşhiri de yapılmamaktadır zira, o işi yapması gereken ‘aydın’, ‘bilim adamı’, vb. denilen taife de rejim tarafından zihinsel olarak köleştirilmiş durumdadır. Elbette son tahlilde rejimin niteliğini teşhir edecek olan aydınlar ve bilim adamları değil, bizzat mevcut durumu radikal bir dönüşüme uğratacak olan işçi ve emekçi sınıflardır.

Eğer bu vesileyle Kürtler’in kimi ulusal hakları tanınır ve mevcut savaş durumu sona erdirilirse, elbette bu büyük öneme sahip bir gelişme sayılacaktır ama asla Türkiye’deki rejim bu sınırlı düzenlemelerin sonunda ‘demokratik bir cumhuriyete’ dönüşmeyecektir. Ceza yasasının ve başka yasaların bazı maddelerinin değişmesi sanıldığı kadar önemli değildir. Bu olsa olsa durumu ‘Yeni Dünya Düzeni’nin, değilse neoliberalizmin istediği ‘kıvama’ getirmektedir ki, bunun da ‘demokratik cumhuriyet’ sayılması mümkün değildir. Yeni Dünya Düzeni ve neoliberalizm stratejisinin arkasında duranlar, kitlelerin elindeki sınırlı şeyleri de almak için onlar gerçekte mevcut olmayan ‘özgürlükler’ ve ‘demokrasi’ vaattediyorlar. Böylece kendileri için hiçbir reel maliyeti olmayan, üstelik gerçekte de var olmayan şeyleri teklif ederek kitleleri kandırmaya çalışıyorlar. İnsanlara işsiz kalma, aç kalma, evsiz kalma, eğitimsiz kalma, sağlık korumasının dışında kalma vb. özgürlüğü teklif ediyor.

Yapılanlara ve yapılacak olanlara hak etmedikleri misyonları yüklemek insanların kendilerinin kandırmalarını, belki başkalarını da kandırmalarını sağlar, ama sadece geçici bir süre için. ‘Demokratik cumhuriyet’ diye birşey mümkün değildir. Bir rejimin ne olduğu ya da ne olmadığı onun adına bakılarak anlaşılamaz, rejimin arkasında gerçekten kimlerin durduğuna bakılarak anlaşılabılır... Mevcut düzen her şeyiyle birlikte radikal bir dönüşüme uğratılmadığı sürece, öze ait bir şeylerin değişmesi mümkün değildir. Bu da mevcut düzenden zarar gören emekçi halk çoğunluğunun eseri olabilir. Zaten demokratik cumhuriyet diye birşey mümkün değildir. Bu tür bir isimlendirme olsa olsa burjuva cumhuriyetine ‘başka ad takmaktır’. Öyleyse ya sosyalist cumhuriyet olacak ya da mevcut rejim değişik adlar ve biçimler altında sürüp gidecek. Gerçek demokrasiye, özgürlüğe, eşitliğe, kardeşliğe ihtiyacı olanlar buna daha uzun süre izin veremezler...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteey.org>

26 Haziran '99/Özgür Bakış

Barış...

Kürtler barışı çok istiyorlar. Buna ihtiyaçları var. O nedenle her fırsatta barış taleplerini dile getirmekte, bunun mücadelesini vermektedirler.

Ama istedikleri barış herhangi bir barış değil. Kürtler için barış içi boş veya belirsizliklerle dolu bir kavram değil. Barış kavramının yanına “onurlu” sözcüğünü eklerler. Özgürlük ve eşitlik ilkeleri üzerine kurulu barıştan söz ederler. Barışı kendi başına ahlaki bir kavram değil, siyasal ve toplumsal bir kavram olarak algırlar. Ulusal özgürlüğü, kendi yaşamı ve geleceği üzerinde söz ve karar sahibi olmayı içermeyen, bunu kurumlaştırmayan bir sistemi onurlu barış olarak değerlendirmezler. Onurlu barışın ilk koşulunun, saygın bir taraf olarak kabul edilmek olduğunu da çok iyi biliyorlar...

Bir yerde barıştan çok söz ediliyorsa, barış önemli bir siyasal talep konumuna gelmişse, kuşkusuz orada önemli bir savaş var demektir. Kürtler kendi varlıklarını, geleceklerini ve tüm ulusal demokratik haklarını ortadan kaldıran, bu doğrultudaki haklı ve meşru taleplerini bastıran ulusal imha üzerine kurulan “barış”, kendileri için en onursuz idam fermanından başka bir şey değildir. Bu tür “barış” dönemleri tarihlerinde çok oldu.

1940-1970 dönemi böyle bir dönemdir. İsyanlar kanla ve katliamlarla bastırıldıktan sonra, ülkeleri tanı anlamıyla askeri denetim altına alındı, korku ve pasifikasyon kurumlaştırıldı, öyle ki ülkelerinde yaprak bile kıpırdıyamaz oldu. Korku ve pasifikasyonla birlikte ulusal imha da dört koldan yoluna devam etti. Baskı ağırlaşarak sürdü, “eşkıya ve silah arama” bahanesiyle jandarma ve komando operasyonları, köylerin basılması, köylülerin aşağılanarak işkenceden geçirilmesi uygulamaları hızından hiçbir şey yitirmedi. Yabancı egemenler, iradelerini zorla kabul ettirmiş, bunu her açıdan kurumlaştırmış, “yurtta sulh” ve “istikrarı” sağlamışlardı. Bu dönem bir bakıma bir “barış” dönemidir. Buna sömürge veya ulusal imha barışı demek, sadece bir gerçeği en yalın tarzda ifade etmekten başka bir şey değildir. Bu “barış” Kürtlerin barışı değildi, tersine Kürtler’i tarihin sahnesinden silecek düzenin adıydı.

Bu tarihsel deneyimden de biliyorlardı ki, herkes için aynı anlama gelen bir barış yoktu. Böyle bir şey ne dünya tarihinde, ne de kendi tarihlerinde olmuş; bundan sonra da olmayacaktı. Koyu, dört başı mamur pasifikasyon dönemini, sömürge barış dönemini unutmayacaklardı. Çünkü biliyorlardı ki öyle genel, sınıflar ve toplumlar üstü, tarihsel koşullardan bağımsız bir barış olgusu ve kavramı yoktu. Kimin barışı, nasıl bir barış sorularına yanıt vermeden içi boş, kendi köleliklerini meşrulaştıracak ve kalıcılaştıracak bir barışa “evet” demeyecekleri açıktı. Yani bugün hep barıştan söz ediyorlar. Ama çeyrek asırlık mücadele pratiğinde edindikleri tarihi ve siyasal bilinç ve deneyim, onların nasıl bir barış istediklerini de biçimlendiriyordu.

Bir şey daha biliyorlardı. Daha önceki direnişleri bir yana son çeyrek asırdır imha barışına ve savaşına karşı mücadele etmiş ve bunun sonucunda tarihlerinin en görkemli özgürlük değerlerini yaratmışlardı; ulusal ve toplumsal değişim ve dönüşümde gerçek anlamda devrimler yaşamışlardı. Bu başarılarının temelinde devrimci savaşları vardı. Devrimci savaş kendileri için bir varoluş ve kurtuluş tarzıydı. Bu temel tarz dışında hiçbir kendi varlıklarını ve özgürlüklerini kazanma ve yaşama olanakları ve yolu yoktu. Dolayısıyla savaş ve barış sorunlarına yaklaşırken bu kavramların somut toplumsal ve siyasal anlamını kavramadan toptancı bir bakışla “iyi” ya da “kötü” demiyorlardı. Örneğin 1940-1970 yılları arasındaki sömürge barışın “kötü”, tarihsel idam fermanlarının dört başı mamur icra edildiği yıllar; 1984 ve sonrası yılları ise onca acı, trajedi ve ağır bedele rağmen kendileri için diriliş, varoluş, yükseliş ve onur yılları olarak değerlendirirler. Onları pasifistlerden ayıran temel nokta savaş ve barışa böyle somut tarihsel içerikleriyle bakmalarıdır.

Bugün barışı ısrarla istiyorlar. Ama bu herhangi bir barış değil, “barış olsun da nasıl olursa olsun” yaklaşımı değil. Kendisini saygın ve onurlu bir taraf olarak kabul etmeyen, varlıkları, ulusal kimlikleri, yaşam ve gelecekleri üzerinde söz ve karar hakkını güvence altına almayan, ulusal özgürlük ve tam hak eşitliğini içermeyen hiçbir barış anlayışını kabul etmeleri mümkün değildir. Kürtler’i kandırmak, birkaç kültürel kırıntıyla avutmak mümkün mü?

Elbette işleri kolay değil. Kendilerine işlerin hiçbir zaman kolay olduğu söylenmedi ki. Lozan statüsü bir bakıma bölge statüsüdür. Buna kafa tutmanın dünyaya kafa tutmak olduğunu, bugün değil, bu işe başladıkları zaman biliyorlardı, salt teorik çözümlemelerden değil, Kürdün trajedilerle dolu tarihinden biliyorlardı. Dolayısıyla özgürlüğün sıradan çabalar ve bedellerle yakalanamayacağını da biliyorlardı. Bildikleri bir şey daha vardı: Eğer savaşmaya cesaret ederlerse, özgürlük ve bağımsızlığı kazanmak mümkündü. Bu cesaret ve özveriye mecburdular, yoksa geriye onursuzluk içinde, kölelik altında yitip gitmek kalıyordu. Bugün, elbette dün değildir. Çeyrek asırlık bir mücadele deneyimi, kazanımları, yarattığı olağanüstü değerler var. Kürtler bunlara dayanarak eğer özgür ufukları fethetmeyi beceremiyorlarsa, geriye, onların söyleyecek bir sözleri olabilir mi?..

Özgür Bakış/1 Temmuz '99

Hindistan ve Pakistan arasında bitmeyen çekişme ve çatışmalar

Keşmir sorunu ve ötesi

Ancak, aralarında her alanda kızgın bir rekabetin süregeldiği Hindistan ile Pakistan, sadece Keşmir sorunu üzerinde periyodik olarak dalaşmakla da kalmamaktadırlar. Ama, her iki gerici devlet, Keşmir sorununu temel alarak, ondan hareket ederek, fakat onunla doğrudan ilgisi olmayan hesaplardan da ötürü, ciddi ciddi ateşle oynuyorlar. Zira son dönemde bu iki ülke birbirlerini karşılıklı ve toptan imha etme teknolojisine hakim olmuş durumdadır. Aynı zaman dilimi içinde ve histerik bir kampanya eşliğinde, Yeni Delhi ve İslamabad rejimleri karşılıklı nükleer denemeler gerçekleştirdiler. Dolayısıyla, son Keşmir krizini farklı bir bağlamda değerlendirmek, onun geleneksel çerçevesini aşan ilişki ve arayışlarla bağlantısı içerisinde tanımlamak gerekiyor. Fakat bunda önce, sorunun tüm önemine ve içerdiği tüm potansiyel tehlikelerine karşın neden uluslararası gündemde bu kadar tali bir yer tuttuğuna değinmek gerekiyor.

Mayıs ayı başlarında Hindistan ile Pakistan arasında Keşmir bölgesinde başlayan sınır çatışmaları gününbirlik yoğunluk kazanarak devam etmektedir. Bölgede on yıllardır ciddiyetini koruyan gerilimin bu yılki alevlenmesi geçmişe göre farklı özellikler taşıyor. Hindistan ile Pakistan, bağımsızlıklarını elde ettikleri 1947 yılından bu yana, Keşmir bölgesi üzerinde karşılıklı egemenlik hakkı talep etmektedirler. Bu nedenle o dönemden bu yana Keşmir bir çıbanbaşı olmaya devam etmiş ve her iki devlet arasında 1949, 1965 ve 1971 yıllarında üç büyük ölçekli savaşa vesile olmuştur

Kamksanan sorun: Keşmir

Ancak, aralarında her alanda kızgın bir rekabetin süregeldiği Hindistan ile Pakistan, sadece Keşmir sorunu üzerinde periyodik olarak dalaşmakla da kalmamaktadırlar. Ama, her iki gerici devlet, Keşmir sorununu temel alarak, ondan hareket ederek, fakat onunla doğrudan ilgisi olmayan hesaplardan da ötürü, ciddi ciddi ateşle oynuyorlar. Zira son dönemde bu iki ülke birbirlerini karşılıklı ve toptan imha etme teknolojisine hakim olmuş durumdadır. Aynı zaman dilimi içinde ve histerik bir kampanya eşliğinde, Yeni Delhi ve İslamabad rejimleri karşılıklı nükleer denemeler gerçekleştirdiler. Dolayısıyla, son Keşmir krizini farklı bir bağlamda değerlendirmek, onun geleneksel çerçevesini aşan ilişki ve arayışlarla bağlantısı içerisinde tanımlamak gerekiyor.

Fakat bunda önce, sorunun tüm önemine ve içerdiği tüm potansiyel tehlikelerine karşın neden uluslararası gündemde bu kadar tali bir yer tuttuğuna değinmek gerekiyor. Bu yönüyle Keşmir sorunu ideal örneklerden



birisidir. Sayısız başka örnekle de keşşerek enformasyon konusunda uygulanan çifte standartlı politikanın aynasını oluşturuyor. Keşmir'de çatışmaların başlayalı iki ayı geçiyor. Yüzlerce insanın öldüğü, savaş uçaklarının düşürüldüğü, bölgedeki yerleşim birimlerinin ve askeri mevzilerin yoğun top ateşine tutulduğu bildirilmektedir. Yani, ellerinde nükleer başlıklı füzelerin bulunduğu iki dev devlet arasında dört başı mamur bir savaş başlatılmış bulunuyor.

Buna rağmen Keşmir savaşı uluslararası aktüalitenin gündeminde önemine tekabül eden bir konum işgal etmiş sayılamaz. Emperyalist dünya medyasında sorun genellikle bir kaç cümle ile geçiştirilmektedir. Bu bir tesadüf değildir ve Balkan savaşı ile de açıklanamaz. Balkan savaşının aynı zaman dilimi içinde yer alması, Keşmir krizinin tali plana düşmesinde kuşkusuz belli bir rol oynamıştır. Ama bu rol son derece kısmi, hatta yok denebilecek kadar zayıftır. Eğer Balkan savaşı patlak vermemiş olsaydı da sonuç farklı olmazdı.

Balkan savaşının dışında Keşmir sorununun aktüalitenin merkezinde hak ettiği boyut ve önemde yer almasını engelleyen başka nedenler de mevcuttur. Bu nedenlerden birisi, kuşkusuz, Keşmir'deki sınır çatışmalarının zamanla bir geleneğe dönüşmüş olmalarıdır. Kamuoyunda "hunlar zaten her zaman aynı konuda birbirleriyle dışışip duruyorlar" kanısı hakimdir. Çünkü, istisnasız her yıl ilkbaharda, Siachen dağının buzları erimeye başladığında ve iklim koşulları elverişli bir düzeye düştüklerinde, sözkonusu sınır çatışmaları da başlatılmakta, yoğunluğunun dozu kaçırılmadan tüm yaz mevsimi boyunca sürdürülmekte ve kışın çöküşü ile birlikte başlangıç noktasına geri dönülmektedir. Deyim yerinde ise bu geleneğe her yıl uyulması, 1947'de saptanmış olan sınır çizgisinin sonuçta değişmemesi, bölgede yaşanan gerilime ve bu gerilimin periyodik olarak yol açtığı sonuçlara, kamuoyunun gözünde sıradan ve kanıksanmış bir karakter kazandırmaktadır. Bundan ötürü Keşmir krizi, dış görünümü itibarıyla, ya da en azından geniş kitleler tarafından, alışılmış, olağan bir gelişme sayılmaktadır.

Çifte standartlı enformasyon

Bu çifte standartlı enformasyon politikasının belirleyici faktörü emperyalizmin egemenliğinden, onun çıkarlarının gereklerinden kaynaklanıyor. Dünya ölçeğinde aktüalitenin gündemi, kamuoyu genellikle ABD/Avrupa merkezli oluşmaktadır. Dünyada yaşanan gelişmelerin önem sırasını emperyalist/kapitalist sistemin çıkar hiyerarşisi belirlemektedir. Bu coğrafik

alanlar dışında yaşanan gelişmeler de aynı şekilde bu merkezle olan ilişkileri ölçüsünde, oranında önemsenmekte, işlenmektedirler. Emperyalist/kapitalist merkezli kamuoyu oluşturma, uluslararası aktüalitenin gündemini belirleme politikasını bazı somut örnekler üzerinden tanımlayabiliriz. Örneğin, ABD'de eşini katletmekle suçlanan bir futbol oyuncusunun günler süren davası tüm dünyaya

canlı yayında naklen verilmektedir. Milyonlarca, hatta milyarlarca insan yüzükartıcı polisiye vakaların, salt bunlar ABD patentli oldukları için, zorunlu seyircileri olmak durumunda bırakılıyorlar. Ama, aynı insanlar, diğer taraftan, can alıcı gelişmelerin en kaba bilgisinden dahi mahrum bırakılıyorlar. Afrika kıtasında yaşanan büyük ölçekli dramların, yıkımların muhtevası nerdeyse olay sonuçlandıktan sonra ve ancak yarım yamalak öğrenilebilmektedirler. Ruanda'da, eski Zaire'de tezgahlanan soykırımlar ve yaşanan altüst oluşlar ilk anlarında birer köy kavgası gibi gösterilmeye çalışılmıştı. Bu yıkımların ve kırımların arkasında emperyalist güçler arasındaki rekabet saklı olduğu için, zamanla gelişmeler daha farklı bir bağlamda işlenmek zorunda kalındı.

Bir başka örnek olarak Endonezya'yı verebiliriz. Bu ülkede kitlelerin ayaklanması ve Suharto'nun kovulmasını anında ve yakından izleyebildiysek, bu sadece başlı başına konuya olan özel bir ilginin sonucu olmamıştır. Burjuva medya büyük bir hararetle gelişmeleri aktarmaya başlamıştı. Samimi imiş gibi görünen bu ilgi dünyada yaşanan gelişmelerin önemlerine göre sıralandırılmasında uygulanan çifte standart politikasını yalanlamamaktadır. Çünkü, aynı ağızlar on yıllar boyu Suhato diktatörlüğünü bölgedeki istikrarın temel güvencesi olarak tanıtmışlardı. Onun emekçi kitlelere yaşattığı vahşete gözyummuş, desteklemiş, bu kalıba girmeyen bilgileri sansür etmişlerdi. Ama bu defa Endonezya'da kriz patlak verince ucunun hemen sistemin kendisine dayanacağını, kapitalist/emperyalist sistemin en zayıf halkalarından birisinin ciddi bir tehlikelerle karşı karşıya olduğunu gördüler ve onun için bu kadar hassasiyet gösterdiler.

Yeni Kaledonya bir başka örnektir. Haritada yerini bulmanın dahi kolay olmadığı Yeni Kaledonya adasında yıllar önce yaşanan kriz Fransa ile doğrudan ilişkili olduğu için, aniden ciddi bir gündem maddesine dönüşmüştü. O ana kadar uzman çevreler dışında pek kimse bu adanın dünyanın en önemli nikel yatağı olduğunu bilmiyordu. Cezayir için de öyledir. Sorun Fransa ile doğrudan ilişkili olduğu, bu ülkedeki gelişmelerin akibeti kapitalist metropollerin doğal gaz ve petrol ihtiyaçlarını ilgilendirdiği, islami irtica konusunda egemen kaniya ideolojik bir gıda taşıdığı için, ilgi alanı olmaya da devam etmektedir. Yoksa bu ülkede gününbirlik insanların boğazlanması emperyalist dünyanın haber tekelleri için o kadar önemsenen bir olay değildir. Bu doğrudan ilişkiler, ciddi maddi çıkarlar olmazsa, yıllardır devam etmekte olan sözkonusu kirli savaş pekala arasına üzerine timsah gözyaşları dökmek

için değinmekle de geçiştirilebilir türden bir sorun sayılabilir.

İnsan dramı, boyutları ne olursa olsun, kapitalizmi ancak ona ivedi çıkar sağladığı oranda ilgilendirir. Tıpkı Kosova'daki gibi. 50 bin NATO askeri bölgeyi işgal etti. İlan ettikleri amaç ise güya güvenliği sağlamak, değişik kesimlerin barış içinde birarada yaşamalarının koşullarını oluşturmaktı. Halen de böyle bir iddiaları var. Oysa kısıntı halinde sızan bilgilerden anlaşıldığına göre, UÇK terör estirmeye, bir başka etnik ayıklama gerçekleştirmeye devam etmektedir. Masum Sırp aileleri NATO askerlerinin nezaretinde kuzeye doğru sürülmektedirler. İnsanlar birbirleriyle boğazlaştırılırken, NATO birlikleri, haftalar boyu ölüm kustukları, dehşet saçtıkları bir mekanda şimdilerde mezar taşı sayıyor, insan kemikleri topluyorlar. Barbarlıklarını unutturmakta kullanabilecekleri kanıtları biraraya getirmekle meşguldurlar.

Elbette, bunlar, bu arada, başka haltlar da işliyorlar. Pek sürmeden bunlar pisliklerini gizleyemez duruma düşeceklerdir. Kosova'ya girer girmez birbirlerine sataşmaya başladılar. Washington ve Londra basını, Kuzey'e yerleştirilmiş olan Fransız birliklerinin açıktan Sırplar'ı desteklediklerini yazıyorlar. Bu iddialara cevaben Fransız savunma bakanı iddiaları "eşeklik" olarak niteliyor vs.

Son örnek olarak Küba'yı verelim. Küba'da bir şey olsa, örneğin Fidel Castro öksürse burjuva medya hemen olayı, son derece önemli imiş gibi, abartıyor, manşetten veriyor. Ama bu abartılı ilgi asla Küba'nın ya da orada yaşanan gelişmelerin nesnel öneminden kaynaklanmamaktadır. Tam tersine, kapitalist emperyalist sistemin belli başlı tüm aktörlerinin Küba ile tarihsel bir husumetleri var. Küba ve Fidel Castro, yıllardır bunların boğazlarına saplanmış birer bıçak konumundadırlar. En saygın aksakallıları olan II. Jean Paul'u bile elçi olarak gönderdiler, ama Küba halkını rejime karşı harekete geçiremediler. Bu durumun yarattığı ve klinik karakterde denilebilecek bir rahatsızlık mevcut. Ve Küba'yı sürekli gündemde tutmakla emperyalistler, aslında, dindirilmesi kolay olmayan rahatsızlıklarını ifade etmekte, dışa vurmaktadırlar.

Keşmir sorunu ve Hindistan ile Pakistan arasındaki savaş böyle bir ortamda vuku bulmuş ve devam etmektedir. Yukarıdaki örneklerle izah etmeye çalıştığımız mantık sonucu bu savaş sıradan bir vak'a olarak gösterilmekte ısrar ediliyor. Eğer çatışmalar ileri bir düzeye sıçrarlarsa, ki ihtimal dahilindedir, o zaman tam tersinden hareket edilip, nihayet sorunun öneminin vurgulanmasına şaşmamak gerekir. Çünkü, Keşmir sorunu sıradan ve basit bir sınır çatışması olmaktan çoktan çıkmıştır. Başka bir ifade ile, eğer Keşmir krizinin bu yılki patlaması, uzlaşma sonuncu eskilerine benzese bile, gündemden çıkmayacak, mutlaka büyük ölçekli bir dalaşmanın vesilesi olacaktır. Çünkü, gerek Hindistan, gerekse de Pakistan yıllardır böyle bir olasılığın, bir perspektifin hazırlıklarını yapmaktadırlar. Dolayısıyla, Keşmir krizini sadece bölge halkının kendi kaderlerini tayin etme talebi ya da iki gerici devletin salt sözkonusu bölgede egemenliklerini icra etme temelinde tanımlayamayız.

Sorun karşısında iki devletin farklı çözüm arayışları

Klasik sömürgecilik döneminden ve onun son bulmasından miras kalan bu sorunlara zamanla başka boyutlar eklenmiştir. 1947'den bu yana Hindistan ile Pakistan arasında savaş nedeni oluşturan ve 10 milyon civarındaki nüfusunun çoğunluğunun müslüman olduğu Keşmir, 1949 savaşı sonunda ikiye bölündü. Azad Keşmir ile Kuzey Toprakları Pakistan'ın eline geçerken, Jammu ve Keşmir Hindistan'ın egemenliği altına geçti. Bu bölünmenin ardından oluşan fiili sınır 1965 ve 1971 savaşları sonunda bir değişikliğe uğramadı. Hindistan'ın resmi politikası, anlaşmazlığın, Bangaldeş Savaşı'nın

ardından 1972'de imzalanan Simla anlaşmasının ilkeleri çerçevesinde ve ikili görüşmeler sonucu çözüme bağlanmasıdır. Pakistan ise, Yeni Delhi karşısında ikili görüşmelerde bir dengesizlik oluşacağından çekinerek, sorunu uluslararası platformlara taşımayı tercih ediyor.

İlk dönemlerde ciddi bir varlığı olan Keşmir'deki bağımsızlıkçı hareket, zamanla Hindistan ve Pakistan'ın doğrudan müdahaleleri ve sorunu kendi iç politikalarını endeksleme çabaları sonucu bölündü ve önemli ölçüde tasfiye oldu. Geline aşamada, Keşmir ulusal hareketi, uzaktan idare edilen bu kamplaşma koşullarında kendisine bir ifade alanı bulamamakta, vesayetten kurtulamamaktadır. Ulusal Konferans, Jammu ve Keşmir Kurtuluş Cephesi, Hizbi Mücahit vb parti ve akımlar aracılığı ile ya Yeni Delhi'nin ya da İslamabad'ın yedeğinde kendisini ifade etmeye çalışmakta.

Dolayısıyla, elimizdeki bilgilere göre Keşmir halkının ulusal kurtuluşu uğruna mücadele veren ciddi bir örgütlemenin varlığından bahsedilemez. İçlerinde Jammu ve Keşmir Kurtuluş Cephesi'nin bulunduğu kabarık sayıdaki akımın sürdürdüğü silahlı mücadele, berrak bir ulusal kurtuluş hareketinin tanımlanmasına elvermemektedir. Dışarıdan besleme örgütler baskın çıkmışlardır. Bu nedenle mevcut Keşmir krizinde ve ona eşlik eden savaşta bu ülke halkının kendi kaderini tayin etme talebi nesnel olarak tali plana düşmektedir. Ayrıca belirtmek gerekir ki Keşmir bölgesi meyve, mısır, çavdar, pirinç, tütün yetiştirilen son derece verimli araziler içermektedir. Önemli kömür ve boksit yatakları mevcuttur. Ve en önemlisi de bölgenin İsviçresi sayılan zengin Pencab ovasının su ihtiyacı Keşmir üzerinden sağlanmaktadır.

Keşmir'in bu bakımdan temsil ettiği önem, tarafların gerginliği sürdürmeye devam etmelerini, periyodik olarak anlaşmazlığı savaşa kadar vardırımlarını açıklayan faktörlerden birisidir. Bunun da ötesinde her iki devletin, özellikle de Pakistan'ın, iç politikasında Keşmir sorununun kullanımı önemli bir yer tutmaktadır. Her iki ülkenin karşı karşıya bulundukları iktisadi ve sosyal sorunların ölçeğini detaylı bir biçimde açılmamanın burada bir gereği yoktur. Sadece özetleyerek diyebiliriz ki, bunlar her ne kadar nükleer deneme yapmak için kaynak bulabiliyorlarsa da başlı başına birer sefalet alanıdır.

Her iki ülkede de sefalet korkunç boyutlarda

Pakistan'da askeri bir oligarşi tüm toplumsal zenginlikleri gaspetmiş durumda. Askeri oligarşi toplumu denetim altında tutabilmek ve egemenliğini sürdürebilmek için, bir yandan dizginsiz bir askeri terör estirilmekte, öte yandan da sistematik olarak islamiyeti kullanmaktadır. Hindistan'da burjuva demokrasisinin bazı temel kriterlerine uyan bir rejim yürürlüktedir. Onun için burjuva basını bu ülkeyi, nüfus ölçeğini kıstas olarak, dünyanın en büyük demokrasisi olarak anar. Ama, periyodik olarak seçimlerin yapılmasının, değişik partilerin hayat haklarının varlığının, parlamentonun işleminin yanısıra, Pakistan'daki gibi üniformalı olmasa bile bu ülkede de suyun başını gerçekte bir kast tutuyor. Bu bir avuçluk kast yüz milyonlarca emekçinin ürettiği değerleri paylaşırken, Kalküta'da, Bombay'da, ülkenin tüm metropollerinde dehşet saçan ve tasviri özel bir yetenek gerektiren bir sefalet hüküm sürmektedir.

Hindistan'ın her sektördeki performansı karşın, iktisadi olarak geri olan her iki ülkenin de

Pakistan'da askeri bir oligarşi tüm toplumsal zenginlikleri gaspetmiş durumda. Askeri oligarşi toplumu denetim altında tutabilmek ve egemenliğini sürdürebilmek için, bir yandan dizginsiz bir askeri terör estirilmekte, öte yandan da sistematik olarak islamiyeti kullanmaktadır. Hindistan'da burjuva demokrasisinin bazı temel kriterlerine uyan bir rejim yürürlüktedir. Onun için burjuva basını bu ülkeyi, nüfus ölçeğini kıstas olarak, dünyanın en büyük demokrasisi olarak anar. Ama, periyodik olarak seçimlerin yapılmasının, değişik partilerin hayat haklarının varlığının, parlamentonun işleminin yanısıra, Pakistan'daki gibi üniformalı olmasa bile bu ülkede de suyun başını gerçekte bir kast tutuyor. Bu bir avuçluk kast yüz milyonlarca emekçinin ürettiği değerleri paylaşırken, Kalküta'da, Bombay'da, ülkenin tüm metropollerinde dehşet saçan ve tasviri özel bir yetenek gerektiren bir sefalet hüküm sürmektedir.

iktisadi ve sosyal alanda karşı karşıya bulundukları kronik sorunların hem ölçeği hem de içeriği bilinmektedir. Örneğin Hindistan'da 1995 yılı verilerine göre nüfusun % 48'i okuma yazma bilmemektedir. Pakistan için bu rakam 1986 yılı verilerine göre % 62,2'dir. Bu iki rakam bile, başka kanıtlara başvurmayı gerektirmeyecek bir biçimde, başlı başına sözkonusu ülkelerin toplumsal gerçeklerinin aynası sayılır. Kapitalizmin dünya genelindeki bunalımı ve bu bunalımın son dönemde kazandığı boyutlar, zaten zor durumda bulunan bu iki ülkenin sorunlarını daha da ağırlaştırmış, onları yenileri ile yüzyüze bırakmıştır.

Her iki ülkede de gericilik sürekli güçleniyor

Dolayısıyla, son yıllarda her iki ülkede politik bağlamda yaşanan gelişmeler tesadüf eseri değildirlar. Pakistan'da rejim için itibar maskeliği rolü verilen Benazir Butto kovulmuş, ordu günlük yaşamın her alanında mevzilerini sağlamlaştırmış, şeriatın uygulanması genelleştirilmiş, binlerce medrese açılmıştır. Hindistan'da da, yine üniformalar hariç, son yıllarda benzer bir eğilim sözkonusudur. Şovenizm, gericilik, ırkçılık, dincilik atbaşı ilerliyor. Bu sürecin bir ürünü olarak Hint Halk Partisi (BJP) üzerinden gerici Hint milliyetçileri hükümet oldular.

İkiz birer kardeş konumunda olan her iki ülkede egemen sınıflar içinde bulundukları çıkmazın sorumluluğunu dışarda aramak yoluna gidiyorlar. Milliyetçi, ırkçı, dinci bir söylem sayesinde emekçi kitleleri, en temel taleplerini askıya alarak, bu arayışta onlara eşlik etmeye zorluyorlar. Pakistan daha mütevazı ölçekli bir ülke olduğu için sorun daha kaba, daha net ve daha çıplak bir biçimde ortaya çıkmaktadır.

Pakistan gericisinin iç politikaya dayalı hesapları

Jawaharlal Nehru Üniversitesi siyasal bilimler profesörü Balveer Arora'nın dediği gibi "Pakistan'ın dini temeller üzerine bina ettiği ve onun dışında oluşturamadığı iç barışı sürdürebilmesi için Keşmir'e ihtiyacı var". Aynı tanımı Pakistan istihbarat örgütü eski şefi Hamit Gül aynen paylaşmakta ve "Keşmir sorunun ordunun temel varlık nedeni" olduğunu iddia etmektedir. Ziya Ül-Hak darbesinin başlatığı askeri terör süreci, aynı dönem içinde hızla gelişmesi sağlanan dini gericilik, Afganistan savaşında oynanan rol, sırası ile bu ülkede egemen sınıfların saltanatlarının temel dayanakları oldular. Bu olanakların rejime verdiği nefes tükenmiş ve ya en azından azalmış ve üstelik iktisadi çöküntünün ölçeği artmış bulunuyor. Örneğin, ek olarak, Ortadoğu'nun petrol üreticisi ülkelerinde çalışan Pakistanlı göçmen işçilerin sağladığı döviz kaynakları kurudu. Böyle olunca generallerin önderliğinde hareket eden egemen sınıfların topluma hükmetmeyi

sürdürebilmek, iç barışı korumaya devam edebilmek için, nükleer füzeleri dışında, kullanabilecekleri fazla bir barutları kalmamış oluyor. Kaldı ki ardarda yapılan ve hepsinin başarılı oldukları ilan edilen nükleer denemelerin başarısı hakkında da ciddi şüpheler mevcut.

Onun için İslamabad Keşmir'de yeni bir nefes arayışında. Ve yine onun için sözkonusu savaşın salt bölge üzerinde egemenlik icra etme arayışından kaynaklanmadığını iddia ettik. Çünkü, bu askeri macerada temel alınan hedef İslamabad rejimin kendisinin ömrünü uzatmak, yapısını takviye etmek biçiminde ortaya çıkmaktadır. Bu nedenle Pakistan, Afganistan savaşında devşirdiği ve eğittiği milisleri Keşmir'e sevke etmekte, Hizbi Mücahit örgütüne her türlü maddi ve manevi desteği vererek ve hatta özel güçlerini de katarak, Hindistan'la dalaşmaya çalışmaktadır.

Pakistan'ın Keşmir üzerinden ortaya koyduğu bu politikanın rejimi içinde sağlamlaştırmak, orduya kitlelerin milliyetçi duygularını kamçılayarak itibar kazandırmak gibi hesaplara dayandığı gibi, aynı zamanda bu hesapların uluslararası uzantıları da mevcuttur. Soğuk savaş döneminde Pakistan, her ne kadar ABD emperyalizminin taşeronluğunu yapmış ve halen de yapmaya devam ediyorsa da, Çin Halk Cumhuriyeti ile de ittifak içinde idi. Moskova/Pekin çekişmesinin, Moskova/Yeni Delhi ilişkilerinin bir yan ürünü olarak, Pakistan Pekin'den destek gördü.

Bu ittifak artık tarihe karışmış bulunuyor. Bölgedeki ittifaklar dünyadaki ittifaklara göre yeniden biçim alma sürecini yaşıyorlar. Onun için, Çin'in Pakistan'a özel bir değer vermesinin halihazırda somut bir gereği yoktur. Pakistan, her ne kadar halen ABD emperyalizminin vesikalı bir taşeronu ise de eski önemini önemli ölçüde kaybetmiştir. İslamabad'ın nükleer silaha kavuşma yönünde attığı adımlar ABD'yi rahatsız etmiş, ilişkilerini gerginleştirmiştir. İslam alemi doğal olarak Pakistan'ın yanında yer alıyor. Ama herkes kendi başının çaresine baktığı için, ona anlamlı bir destek de vermiyorlar. Kaldı ki komşusu İran'la arası, Afgan sorunu, Orta Asya zenginliklerinin talanı ve ABD'nin rolü yüzünden zaten açıktır.

Böyle olunca ortaya çıkan tablo ciddi iktisadi sorunlarla yüzyüze olan İslamabad açısından son derece rahatsız edici bir yalnızlığın niteliklerini taşımaktadır. Mayıs 1998'de *"nihayet müslümanların da nükleer bombası var"* türünden bir şiarla başlatılan kampanyanın asıl amacı, bu yalnızlığı islam alemi cephesinde kırmak ve bir dayanışma dinamiği yaratmaktır. Ama sonuç değişmedi. Ne Pakistan'dan göçmen işçi talep eden var, ne ona ucuz kredi veren var, ne de bedava petrol veren. Herkes kendi sorunlarıyla boğuşmaya öncelik tanıyor.

Pakistan'ı canı gönülünden destekleyen, ona borçlu olan tek güç Talibanlardır. Onların da İslamabad'a muhtemelen verecekleri fazla bir şeyleri bulunmuyor. Afganistan pazarının tamamı Pakistan tüccarlarına teslim edilse bile sonuç değişmiyor, aynı halıları pekala onlarda üretiyorlar. Dolayısıyla, bu koşullar da Pakistan'ın komşusuyla bir bilek güreşine girmeyi göze almasının arkasında, büyük bir ihtimalle saflaşma sürecini zorlama niyeti yatmaktadır. Kendisini yeniden birilerine pazarlama, ABD gözündeki değerini arttırma olanağına kavuşmuş olacaktır.

Hindistan cephesinde de benzer hesaplar

Sorun Hindistan cephesinde de benzer

hesaplar içeriyor. Bu ülkede rejimin Pakistan'da olduğu gibi salt süngünün kuvveti ile ayakta durmadığı açıktır. Ama, çok daha farklı nitelikte başka iç ve dış sorunlarla yüzyüzedir. İktisadi durgunluğun, çöküntünün ve buna karşı gelişebilecek tepkilerin girebilecekleri süreç, yaratacağı sonuçlar federasyonun yapısını tehlikeye düşürebilir, bünyesinde merkezkaç kuvvetler üretebilir.

Yeni Delhi bu tehlikeye daha başka bir tehlike ile cevap vermeye çalışıyor. Çok uluslu federasyonun birliğini sözümona garantilemek için histerik bir şovenizm yarışına girilmektedir. İtibar sahibi bazı gerici akımların sözcüleri; *"Pakistan'ın varlığı Hindistan'a nefret temelindedir"* demektedir, *"sonuçta her iki ülke birleşmek durumundadırlar"* temasını işlemektedirler. Aynı çevreler derhal nükleer bombanın kullanılmasını salık vererek; *"Ayağa kalkın Athal Bilhari, (başbakan) kimbilir Pakistan'ın ihanet sürecinin son başlığını yazma görevinin sizin omuzlarınızda olmadığını?"* türünden açık çağrılar yapmaktadırlar.

Hindistan'ın öteki hesapları

Hindistan açısından sorunun uluslararası boyutu sadece bölgesel bağlamda müttefik aramak da değildir. Yeni Delhi dünya ölçeğinde mevzi kapma ya da kendisini koruma endişesine sahiptir. ABD emperyalizminin önderliğinde ilerleyen, onun çıkarlarına endeksli küreselleşme, dünya ölçeğindeki iktisadi entegrasyon birçok iddia sahibi gücü rahatsız ediyor. Rusya'nın yaşadığı rahatsızlıkların sembolik tezahürüne sık sık tanık oluyoruz. Çin Halk Cumhuriyeti Yugoslavya'daki elçilik sorununu bahane ederek ABD ile ilişkilerini gözden geçirmeye, araya mesafe koymaya çalışıyor. O tarihten buyana Hong Kong limanlarına ABD savaş gemilerinin girmesi, uçaklarının havalanlarına inişleri yasaklanmış durumda. Balkan Savaşı vesilesi ile Moskova ve Pekin arasında, ciddiliği o an tartışılır da olsa, ABD'nin küstahlığına karşı bazı ittifak teklifleri olmuştur.

Benzer rahatsızlıklar adı konmasa bile bazı Avrupa ülkelerinde yaşanmaktadır. Rio Zirvesi'ne katılan bazı Avrupalı devletler açıktan Latin Amerika kıtasının ABD'nin bir arka bahçesi olarak kalmasını görmek istemediklerini, pay talep ettiklerini ifade ettiler. Bu ve buna benzer ibareler önümüzdeki dönemde hızlı bir saflaşma döneminin gündeme gireceğinin ön işaretleridir.

Böyle bir saflaşma ve mevzi tutma yarışında Hindistan da hak talep eden bir güçtür. Ama, onun iktisadi geriliği bir baş çekmeye, başına buyruk davranmaya müsait değildir. Bu nedenle gücünü ve iddiasını başkaları ile ittifak içinde ifade etmek zorunda kalıyor. Dolayısıyla, Hindistan açısından, geçen yıl yapılan nükleer denemelerin, Keşmir'de Pakistan'ın provokasyonlarına karşı başlatılan gövde gösterisinin uzun vadeli hedefi uluslararası sahnede söz sahibi olmanın olanaklarına kavuşmaktır.

Sonuçta görülüyor ki, Keşmir sorununun ikide bir yenilen basit bir sınır çatışması olma özelliği geride kalmıştır. Kapitalist sistemin çıkmazları, çelişkileri, onun neden olduğu geri kalmışlığın biriktirdiği sorunlar, artık kalıplarına sığmamaya başladılar. Bu sorunlar kendilerini Keşmir bunalımı üzerinden dışa vurmaktadırlar. Her iki devlet Keşmir sorununu bir deneme tahtası olarak kullanıyor, onun üzerinden uluslararası bağışlar ve yardımların arttırılması, mevzilenmeyi kolaylaştıracak ittifaklar arıyorlar.

Propaganda savaşları

Philip Knightley

(*Propaganda, savaş muhabirleri ve savaş tarihiyle ilgili 'The First Casualty' adlı kitabın yazarı.*)

Eğer tarihin tekrerrüri bizi yanıltmazsa, bir süre sonra Kosova'dan medyaya yansıyan birçok vahşet öyküsünün yanlış olduğu ortaya çıkacaktır.

Kosova'da bazı toplu mezarlar gerçekten var, bazı dehşet verici öyküler aynıyla vaki olabilir, ancak hikâyelerin çoğu sonraki araştırmalar sırasında külle duman misali yok oluverir. İhtiraslar durulduğunda, vahşet öykülerini 'icat edenlerden' itiraflarını dinleyebiliriz.

İcat etmek? Boer Savaşı'nda Britanya basını birçok vahşet hikâyesi 'icat etti': Boerler Britanya askerlerini öldürdü, Britanya yanlısı sivilleri katletti, Britanya Kızıl Haç çadırlarına saldırdı, ancak cesur Britanya doktor ve hemşireleri saldırıya direndi... Kızıl Haç çadırlarına saldırının dokümanter filmi 'kötü Boerler'e karşı müthiş bir nefret uyandırdı. Tek sorun, filmin aslında Hampstead fundalığında, oyuncularla çekilmiş olmasıydı!

Bir rapor skandalı

Ama vahşet hikâyesi yalanlarının en sinsisi hangisi diye soracak olursanız, I. Dünya Savaşı'ndaki 'Bryce Komisyonu'na bakmalıyız. Eski ABD Büyükelçisi Lord Bryce'ın başkanlık ettiği avukatlar ve tarihçilerden oluşan bu komite, Almanların Belçika'da masum erkeklere, kadınlara ve çocuklara yönelik sistematik şiddet uyguladığını içeren bir rapor hazırlamıştı. Almanlardan 'katil, gözü dönmüş çapulcular' diye söz eden raporu, Alman yetkililerin 20 Belçikalı kadına Liege'de pazar yerinin ortasında tecavüz etmesi; sekiz Alman askerin iki yaşında bir çocuğu süngüleyerek öldürmesiyle ilgili ayrıntılar 'süslüyordu'.

Bryce'ın saygıdeğer imzasıyla desteklenen rapor, dünya çapında yankı uyandırdı. Ne var ki Bryce tek bir görgü tanığıyla bile konuşmamıştı! Rapor, birçoğu Belçika'dan Britanya'ya göçen 1200 kişinin tanıklığına dayanıyordu, ancak hiçbir tanıktan yeminli ifade alınmamış, aktardıkları söylentiler aynen kabul edilmişti ve İçişleri Bakanlığı'nda muhafaza edilmesi gereken ifadeler, savaş biter bitmez gizemli bir biçimde ortadan kayboluverdi. Almanlar Belçika'da zulüm yaptı, ama Bryce'ın tasvir ettiği ölçüde değil. Rapordaki tek bir büyük vahşet bile doğrulanamadı ama Bryce raporu profesyonel propagandacılar tarafından baş tacı edildi. Çünkü savaşın sürmesi ve Britanya'nın kazanması için Britanyalıların Almanlardan nefret etmesi gerekiyordu.

'Vahşet' hikâyeleri kini artırma çabasıdır. Düşmanın sapkınlığını, acımasızlığını, dejenere oluşunu ispatlayarak kafaları önce karıştırır, sonra düzenler. Böylece, düşmana karşı savaş daima haklı ve uygar değerlerin barbarlıkla sınanması gibi gözükür. Bu tam da Kosova'da olandır. Miloşević, Batı'yla iş yapan pragmatik bir liderken yeni bir Hitler'e dönüşmüştür. Britanya'da Başbakan'dan alt düzeydekilere kadar herkes, yeni bir 'Hitler-Miloşević' yaratana kadar bol bol 'Holocaust/Yahudi Soykırım'ı sözcüğünü kullandı.

Miloşević, Kosovalı Arnavutlara yönelik soykırımın suçlusu. Bunu destekleyecek kanıtlar ise basında var: *Mirror* gazetesinden Don MacKay, bakır madeninde yakılmış Arnavut cesetlerden bahsederken 'Auschwitz tarzı mezarlara' gönderme yapıyor. Kosova'nın II. Dünya Savaşı'yla düzmece benzerliği, savaş coşkusunu kıskırtmakla kalmıyor, aynı zamanda savaştan şüphe duymayı ve karşı olmayı da imkânsız kılıyor.

Savaş sürerken ve Britanyalı gazeteciler Kosova'ya daha az giderken vahşet öyküleri 'etnik temizlik' suçlamalarıyla sınırlıydı. Bu karışık ve yersiz bir sözcük. London School of

Economics'den Tim Allen, 'Media of Conflict' (Çatışma Medyası) adlı çalışmasında aslında bütün savaşların birer etnik savaş olduğunu ortaya koyuyor. Yani bütün muzafferler aslında etnik temizlikle suçlanabilir.

İşkencehane bulundu!

Savaş bittiğinde NATO'nun Kosova'da bulduğu vahşet izlerine öfkelenmesi doğaldır. Hiç olmasalardı, savaşın dayandırıldığı bütün yapı çökmüş olurdu. Bereket versin, II. Dünya Savaşı'ndan bu yana hiç olmadığı kadar militarize edilen medyanın öfkesi de yardım etti. Savaş muhabirleri, kafalarındaki vahşet öyküleri için birbirleriyle yarışıyor. En büyüğünü ve beterini kim bulacak? Savunma Bakanlığı onlara toplu mezarların bulunabileceği bölgeleri gösteren haritaları hazırladı bile. Yerel yardımcılar da görev başında.

Sorun, vahşet öyküsü bulma itiş kakışında, sağduyulu şüphecilğin kaybolması. Muhabirler, Sırları canavar olarak gösteren her hikayeye inanmaya hazır. Örneğin, Sırp polislerinin kullandığı bir bodrum katı dünyaya 'İşte işkencehane' diye sunuldu. Oysa ele geçirilen suç aletleri polis suçlulardan topladığı aletler olamaz mı? Kaldı ki kaçmadan önce tüm kayıtlarını yakan Sırp polisi neden bu aletleri de yok etmemiş? Peki toplu mezarlardaki kurbanlar nasıl öldürüldü? Bazı muhabirler öykülerine kaynak gösteriyor. Bunlar genelde istihbarat kaynakları ya da NATO ve ordu sözcüleri. Hiç de etkileyici değil. Vietnam'ın aksine Kosova'da medya askerlerin anlattığı her şeye inanma eğiliminde. Çünkü askerler barış adına bombalıyorlar, koruyorlar ya da özgürleştiriyorlar; hedefleri savaş tacirleri ve Naziler. Britanya Ordusu'nda iki Gurkha askeri öldü. Ama Britanya Ordu Sözcüsü nedense askerlerinin NATO'nun misket bombalarını temizlerken öldüğünü bir türlü ifade edemedi. Tam bu sırada, Arnavutlar Sırlara karşı savaş suçları işlemeye başladı. Peki şimdi bunlar nasıl bildirilecek? Dogmatik gazetecilikte dürüst bir şüphecilğe yer yoktur, kamuoyuna kendi düşüncelerini oluşturması için bir şans tanınmaz. Britanya'nın politikaları hakkında en ufak bir farklı yorumda bulunanlar, sadece vatan hainliğiyle değil, etik değerlerden yoksunlukla suçlanıyor. Ama en kötü muameleye maruz kalmış mültecinin durumu bile üstünkörü ele alınmıştır, Bryce Komisyonu'nu hatırlayın.

(Radikal'in 29 Haziran '99 tarihli nüshasından alınmıştır)

Sivaslar'ı anmak mücadeleyi yükseltmekten geçiyor!

2 Temmuz 1993... Faşist sermaye devletin bilgisi ve denetiminde 35 canımız Sivas Madımak Otel'i'nde diri diri yakılarak katledildi. 35 can diri diri yakılırken, kontr-gerilla devletin kolluk kuvvetleri katliamı izlemekle yetindiler. 7 saat boyunca tüm devlet erkanı durumu öğrendi, ama müdahale "edemedi". Alevi oylarının üzerinde tepinen sosyal-demokrat partinin lideri ve dönemin başbakan yardımcısı şahıs Madımak'ta mahzur kalan yüzlerce ilerici insana "devlete güvenin" telkininde bulunuyordu. Kontr-gerilla devletine elbette güvenilemezdi ve nitekim İnönü'nün bu sözleri henüz bitmemişken gerici-faşist güruh Madımak'ı tutuşturdu.

Emperyalist-kapitalist sistem dünya ölçüsünde derinleşen bir kriz, bunun kaynaklık ettiği bir çürüme ve kokuşmayı yaşıyor. Türkiye gibi yapısal bir kriz içinde debelenen bağımlı ülkelerde bu kirlenme ve kokuşma çok daha boyutlu yaşanıyor. Kriz içinde debelenen düzen işçi ve emekçilerin kitlesel devrimci karşı koyuşunu engellemek için en aşağılık araçları, en kirli silahları devreye sokuyor. Burjuvazi hep iktidarını kaybetme korkusuyla yaşıyor. Bundan dolayıdır ki, işçi ve emekçileri korkutarak yönetmek onun asla vazgeçemeyeceği yöntemlerden biri haline geliyor. Açlık ve zulme dayalı düzenini güvenceye almak için işçi ve emekçilere dönük kontr-gerilla yöntemlerini sistematik olarak kullanıyor. Bu yöntemlerden biri de işçi ve emekçileri milliyet, din ve mezhep temelinde saflaştırma amaçlı katliamlardır.

İşçi sınıfı ve emekçilerin birleşik devrimci mücadelesinin emek-sermaye ekseninde şekillenmesi sermaye iktidarının en büyük korkusudur. Böylesi bir devrimci süreç, kendi iktidarının sonu demek olduğunun bilincinde olan tekelle sermaye, hizmetindeki tüm kurumları seferber ederek devrimci gelişmeyi boğmaya çalışıyor. Son 30 yıldır kontr-gerilla yöntemlerini çok daha sistemli bir biçimde kullanması bundan dolayıdır. Toplumsal muhalefete ve Kürt halkına karşı sürdürdüğü kirli savaş içinde burjuva cumhuriyeti tam bir kontr-gerilla cumhuriyetine dönüşmüştür.

Alevi emekçilerin maruz kaldığı en vahşi katliam Maraş katliamıdır. 111 Alevi emekçisinin hayatını kaybetmesine neden olan bu katliamda, Alevi oylarına dönük oy avcılığını elden bırakmayan CHP hükümetin başındaydı. Reformizm faşizmin kolluk değneğidir. Faşist katiller oluk oluk kan akıtırırken burjuva reformist CHP'nin olayları izlemekle yetinmesi bunun en tipik kanıtlarından biridir. Devletin neden bu katliam boyunca ortalıkta "görünmediği" bir türlü anlaşılamadı. Katliamdan günlerce sonra sermayenin faşist devleti nihayet olaya "el koydu". İlk icraatı faşist katliamlara karşı direnen devrimci-demokrat yüzlerce genci gözaltına almak oldu. Kontr-gerilla devleti Maraş katliamını "Alevi-Sünni çatışması" olarak yansıtmaya çalıştı. Ancak yıllar sonra katliamının taşeronu olan faşist katiller, herşeyi sermaye devletin bekası için, onun bilgisi dahilinde yaptıklarını itiraf ettiler.

İşçi ve emekçilerin devrimci uyanışını engellemek amacıyla gündeme getirilen mezhep temelindeki çatışmalar Maraş

İşçi sınıfı ve emekçilerin birleşik devrimci mücadelesinin emek-sermaye ekseninde şekillenmesi sermaye iktidarının en büyük korkusudur. Böylesi bir devrimci süreç, kendi iktidarının sonu demek olduğunun bilincinde olan tekelle sermaye, hizmetindeki tüm kurumları seferber ederek devrimci gelişmeyi boğmaya çalışıyor. Son 30 yıldır kontr-gerilla yöntemlerini çok daha sistemli bir biçimde kullanması bundan dolayıdır. Toplumsal muhalefete ve Kürt halkına karşı sürdürdüğü kirli savaş içinde burjuva cumhuriyeti tam bir kontr-gerilla cumhuriyetine dönüşmüştür.

katliamı ile son bulmadı. Maraş katliamını Çorum ve Malatya'daki katliam girişimleri izledi.

Ve son olarak katil devlet 2 Temmuz '93'de Sivas'ta işbaşındaydı. Vahşi katliamda Asım Bezirci, Asım Koçak, Nesimi Çimen, Hasret Gültekin'in de aralarında bulunduğu 35 demokrat ve devrimci katledildi. Sivas katliamı öncesi dağıtılan, gerici-faşist güruhu kıskırtmaya dönük bildirinin Sivas Emniyet Müdürlüğü'nün faksından çıktığı, TBMM Sivas Olaylarını Araştırma Komisyonu belgelerinde yer aldı. Faşist devletin "Aziz Nesin'in kıskırtması sonucu galeyana gelen gericilerin işi" olarak tanımladığı Sivas katliamının çok geçmeden kontr-gerilla devletin organizasyonu olduğu anlaşıldı.

Gericiler ve faşistler saatler boyunca faşist devletin kolluk güçlerinin gözleri önünde eylemlerini sürdürdüler. Kolluk güçleri katliamı engellemek şöyle dursun, gerici faşist güruhu Madımak Otel'i'ne bizzat yönlendirdiler. Ekonomik-demokratik talepleri için mücadele eden işçi ve emekçilerin en küçük hak eylemine dahi tahammül göstermeyen, vahşice saldıran faşist sermaye devleti, Sivas'ta canlarımızın yakılması öncesinde faşist ve gerici katillerin mitingini izlemekle yetindi. Madımak yakılırken "boş" gözlerle olayı izleyenler yine kontr-gerilla devletin kolluk güçleriydi.

Sivas katliamı sonrası faşist sermaye devletini bile korkutan kitlesellikle, yüzbinlerce işçi ve emekçi şehitleri uğurladı. Sonrasında da işçi ve emekçiler Sivas şehitlerini hiç unutmadılar. Her yıl onbinlerce işçi-emekçi alanlara çıkıp kontr-gerilla cumhuriyetine karşı öfkesini haykırdılar ve haykıracaklar.

Çürüyen düzenin, çeteleşen devletin dayandığı bir burjuva sınıf temeli var. Kontr-gerilla cumhuriyetinin katliamlarını engellemenin biricik yolu bu sınıfın egemenliğine son verilmesinde geçmektedir.

**2 Temmuz mücadele gündür!
Sermayenin saldırılarına karşı
birleşik-militan mücadeleyi yükseltelim!**

Sivas şehitlerini anmak, işçi sınıfına dayatılan işsizliğe, sefalete, açlığa, özelleştirmeye, esnek çalışmaya, sosyal vahşet programına, kriz yönetim merkezlerine, fiili sıkıyönetim uygulamalarına, yargısız infazlara, Kürt halkına dönük imha ve inkara dayalı asimilasyon politikalarına dur demekten geçiyor. Sivas şehitlerini anmak, kamu emekçilerine dayatılan sahte sendika yasasına, iş güvencesinin ortadan kaldırılmasına karşı mücadele etmek demektir. Kısacası Sivas şehitlerine layık olmak sermayenin topyekun saldırılarına karşı işçi-emekçilerin birleşik mücadelesindeki onurlu yerimizi almaktan geçmektedir.

Gün komünist işçi partisi saflarında sermaye iktidarına karşı insanlığın gerçek kurtuluşunun adı olan sosyalizm için savaşıma gündür.

**Sivas'ın hesabı sorulacak!
Sivas'm katili sermaye devleti!
Kahrolsun kontr-gerilla cumhuriyeti!
Yaşasın sosyalist işçi-emekçi cumhuriyeti!**



Devrimci tutsakların katledilmesine sessiz kalma!

Cezaevleri sınıf mücadelesinin kendisini en yalın ifade ettiği alanlardan biridir. Devrimci tutsaklara gözaltı-işkence ve yargı terörünün tamamlayıcı bir halkası olarak cezaevlerinde de sistemli olarak teslimiyet ve imha politikası dayatılıyor. Sermaye devleti, devrimci tutsakların iradesini kırıp teslim almayı başaramadığı koşullarda, onları Diyarbakır, Buca ve Ümraniye cezaevlerinde olduğu gibi ya açıktan ya da sessizce katletme politikası izliyor. Bunun en son örneği Ümraniye Cezaevi'nde yaşandı. TIKB tutsağı Uğur H. Gürdoğan tedavisi engellendiği için şehit düştü. Yine Tuncay Baltaş, Süleyman Özer, Salih Çelikpençe, Osman Daş, Çetin Güneş devlet tarafından tedavisi yapılmayarak-engellenerek sessizce katledilen devrimcilerden sadece bazıları. Sermaye devletinin bu sessizce katletme politikası, şimdi de TIKB tutsağı Filiz Güllökuer ve PKK tutsağı Hanım Baran üzerinden yaşama geçirilmeye çalışılıyor.

Katletme politikası en kötü sağlık koşullarına mahkum edilen devrimci tutsakların yaşamsal ihtiyaçlarının karşılanmaması ve tedavilerinin fiilen engellenmesi biçiminde gerçekleşiyor. Amaç devrimci tutsakları teslim almak, kişiliksizleştirmek, bunu başaramadığı noktada da öldürmektir. Sermaye devleti devrimci tutsakların tedavi olmaları ve yaşayabilmelerini, onların teslim olmaları ve kendi çizdiği sınırlar içerisinde hareket etmeleri koşuluna bağlamıştır. Tedaviye fiili engeller olarak, devrimcilerin kabul etmeyeceği yaptırımları hayata geçirmektedirler. Örneğin zincire bağlamak, muayene odasından askerin çıkmaması, askerin çeşitli düzeyde tacizleri vb. gibi. Tüm bunların, "kişiliksizleştirme uygulamalarına boyun eğersen yaşarsın, yoksa ölürsün" demek olduğu açıktır. Bugün bunda başarılı olabilirse, yarın tedavi olmayı devrimci değerlere açık bir ihanet koşuluna bağlayacakları bilinmeyen birşey değil.

'80 sonrasında benzer biçimde birçok devrimci tek tip elbise giymedikleri için tedavi edilmediler. Adil Can ve birçok devrimci tutsak, tedavi olmaları ve yaşamlarının tek olanağı olan tek tip elbise şahsında ihaneti giymedikleri için katledildiler.

Bugün de cezaevlerinde ölümcül hastalıklarla boğuşan ve devletin sessizce katletme politikasının yeni halkaları olabilecek onlarca devrimci tutsak bulunmaktadır. Ümraniye Cezaevi'nde kalan ve rahim kanseri olan Hanım Baran ile Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde yatan Filiz Güllökuer, doktorların "içeride tedavi olamaz" raporuna karşın tahliye edilmiyorlar.

Dışarıda azgın bir şovenizm eşliğinde Kürt halkına, işçi ve emekçilere ve toplumsal muhalefete saldıran sermaye devleti, devrimci tutsaklara yönelik olarak da yeni saldırı hazırlıkları içindedir. "Tatil kenti" gibi aşağılık söylemlerle toplum nezdinde meşrulaştırılmaya çalıştığı "F Tipi" cezaevleri ile tabutluk hücreleri üzerinden teslimiyet ve imha dayatılıyor. Sessiz katletme politikası ile birlikte bu saldırıların boşa çıkarılmasında, içeride devrimci tutsakların ortaya koyacağı direniş çizgisi kadar, dışarıda emekçi kitlelerin devrimci tutsakları sahiplenme düzeyi de belirleyici olacaktır.

Tedavileri engelleme bilinçli bir politika...

Zindanlar sınıf mücadelesi tarihinde önemli bir yere sahip. Bunun bilincinde olan burjuvazi zindanlara attığı devrimcileri çeşitli baskı ve uygulamalarla mücadeleden geri düşürmeye çalışıyor. Kaba işkence, psikolojik rehabilite yöntemleri, değişik yaptırımları gündeme alma, tecrit politikalarının yanı sıra son yıllarda hücre tipi saldırısını gündemleştirmiş bulunuyor.

Burjuvazi zindanlardaki devrimci tutsakların tedavilerini de yaptırmıyor, bir takım yaptırımlarla fiili olarak engelliyor. Birçok tutsak devletin bu bilinçli politikası nedeniyle ölüme terk ediliyor. Bu bilinçli öldürme politikasının muhataplarından biri Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde kalan TIKB dava tutsağı Filiz Güllökuer. Filiz'le yaptığımız röportajı okurlarımıza sunuyoruz.

- Kendini kısaca tanıtır mısın?

Filiz: 1966 yılında Mersin'de doğdum ve büyüdüm. '97'nin Haziran'ında tutuklandım. Aynı yılın Kasım ayında Adana Kürkçüler Cezaevi'nden Ankara'ya tedavi olabilmek için sevk oldum. Halen TIKB davasından hükümlü olarak AMKC'de yatmaktayım.

- Uzun süredir yaşamını tehdit eden bir hastalıkla savaşıyorsun. Geline aşamada hastalığının durumuna ilişkin bilgi verir misin?

Filiz: Çocukluğumdan beri talesemi-orak hücre anemisi hastalığım var. Cezaevi ortamı bu hastalığı arttıran ve kötüleştiren bir etkiye bulunuyor. Şu an bu hastalıktan kaynaklı vücutta biriken aşırı demirin atılımını sağlamak için desferral pompa kullanıyorum. Bunların yanında kalp, karaciğer rahatsızlıklarım tali kalıyor.

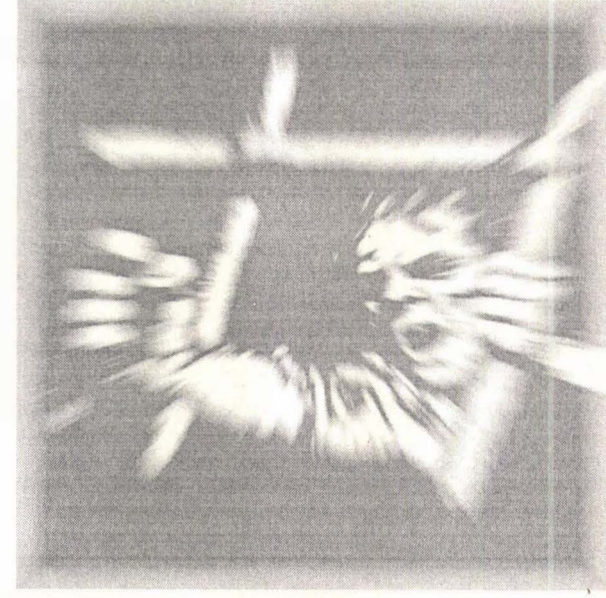
- Tedavilerin engellenmesi yoluyla devrimci tutsakların adım adım ölüme gönderilmesi, sistematik bir devlet politikasıdır. Hem içerideki yaşam koşulları, hem de tedavinin fiilen engellenmesi bakımından bu süreci en somut yaşayan devrimcilerden birisiniz. Düzen sessiz öldürme politikasını nasıl yaşama geçiriyor?

Filiz: Cezaevinde tedavilerin engellenerek devrimci tutsakların katledilmesi yeni bir politika değil. Devlet bunu oldukça sistemli uyguluyor. İşkencehanelerde teslim alamadığı, kaybedemediği devrimcileri bu politikayla katletmesinin son örneklerini bu cezaevinde TDP tutsağı Çetin Güneş'le ve Ümraniye Cezaevi'nde yoldaşımız Uğur H. Gürdoğan'la yaşadık.

Bu politikayı nasıl yaşama geçiriyor? Öncelikle cezaevlerinde uzman doktor, ilk yardım ve acil müdahale gerektiren alet, malzeme gibi ihtiyaçları bulundurmuyarak uygulamaya başlıyor. Ardından sevklerde ve hastanelerde yaşanan sorunlar. Getirilen kota uygulamasından kaynaklı acil sevkler için bile günlerce, haftalarca bekleyebiliyorsunuz. Sevk olduğumuzda ise kelepçe açmama, askerin doktor odasından çıkmaması, askerin sözlü fiili saldırıları gibi uygulamalarla karşılaşıyoruz. Bu uygulamalar sonucu da ya "tedavide geç kalmış" olduğumuz için bir şey yapılamıyor. Ya da muayene bile olmadan katlediliyoruz.

- Sermaye düzeni devrimci tutsakların tedavilerini engelleyerek, en basit yaşamsal ihtiyaçlarını dahi karşılamayarak katletme politikası izliyor. "Cezaevinde kalmaz" raporun olmasına rağmen tahliye edilmiyor. Katletme politikası bu sefer senin üzerinden yaşama geçirilmeye çalışılıyor. Sermaye devleti bu politikayla neyi hedefliyor?

Filiz: Az önce kısmen değindim. Faşist diktatörlük



işçi ve emekçileri iliklerine kadar sömürdükleri düzenleri için tehdit unsuru olarak gördüğü için -ki öyleyiz ve öyle olmaya da devam edeceğiz- komünist ve devrimcileri teslim almak, kişiliksizleştirip düzene entegre etmek, bunu yapamadığı koşullarda da yok etmek için uyguluyor bu politikaları. Sadece benim değil, birçok hasta devrimci tutsağım, SAG ve ÖO direnişçilerinin tedavilerini de, tahliyelerini de bu yüzden engelliyor.

Devrimci tutsakları en geniş kitleyle sahiplenme ve onlarla dayanışma, oldukça olumlu bir kampanya. Çeşitli pratik adımlar atılabilir elbette. Örneğin, ilk elde aklıma gelen, çeşitli sağlık kurumlarının (TTB, TIHV) ekipler oluşturarak sağlık taraması ve acil müdahale için cezaevlerine gönderilmeleri sağlanabilir. Ama aslolarak kampanyanın "Devrimci tutsaklara özgürlük!" talebinin yükseltilecek yürütülmesi gerekiyor.

- Devrimci tutsaklar şimdi de "F Tipi cezaevleri" adı altında kapsamlı bir saldırıyla karşı karşıyalar. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Filiz: Faşist diktatörlüğün komünist ve devrimci tutsaklara saldırı politikalarının bir başka ayağı da hücreler. '89'da Eskişehir tabutluklarını açarak başlatılan bu saldırı '91'de çeşitli eylemliliklerle geri püskürtüldü. Daha sonra '96'da 6-8-10 Mayıs genelgeleriyle diğer saldırılarla birlikte hücreler yeniden yaşama geçirilmek istendi. Bu saldırı SAG ve ÖO eylemleriyle, can bedelli bir mücadeleyle geri püskürtüldü, çeşitli haklar kazanıldı. Bugün faşist diktatörlük tabutlukları allayıp pullayarak "F Tipi cezaevleri" adıyla yeniden uygulamaya koymaya çalışıyor. Ne '91'de ne de '96'da hücrelerin yaşama geçmesine izin vermedik, can bedelli mücadelemizle kapattırdık tabutlukları. Bugün de yine aynı kararlılık ve direngenlikle karşı koyacağız bu uygulamaya. Bu defa da bedel ödesek de, bedel ödettirerek kapattıracağız hücreleri.

- Son olarak Kızıl Bayrak aracılığıyla devrimci ve ilerici kamuoyuna iletmek istediğiniz bir mesaj var mı?

Filiz: Öncelikle dost gazete Kızıl Bayrak tutsaklarına ve emekçilerine çok teşekkür ediyorum.

Bizler, devrim ve sosyalizm mücadelesi verenler, dün olduğu gibi bugün de, yarın da bu tür saldırılara maruz kalacağımızı biliyoruz. Ta ki bu çürümüş düzeni yıkıp nihai zaferi kazanana, sosyalizmi kurana kadar.

Sadece devrimci ve ileri kamuoyuna değil tüm ezilenleri kendi geleceğimizi kurmaya, özgürlük uçurtmamızı doruklara yükseltmeye çağırıyorum.

Seçimler sonrası emekçi semtler ve 1 Mayıs mahallesi

18 Nisan seçimleri geride kaldı. Seçimlerin ardından sermayenin çıkarları doğrultusunda MHP-DSP-ANAP koalisyonu ile yeni saldırı hükümeti kurulmuş oldu. Seçimler de içinde olmak üzere, devletin tahkimat operasyonunda



önemli rollerden biri yine, şovenist kampanya vesilesiyle MHP'ye düşmüştü. MHP, bu kirli rolünü seçimlerden önce de sonra da hakkıyla oynadı, oynuyor.

MHP'nin yükselen oy oranı ve hükümette yer alması, özellikle belli bir geçmişe sahip emekçi semtlerde açık bir tedirginliğe yol açtı. Faşizme karşı öfke, faşizmden korkuyla birleşmeye başladı. MHP'nin eli kanlı çete gerçeğini bilenler, %18'lik oy almasına tepki gösteriyorlardı. Bu tepki kimi zaman sola karşı bir kızgınlıkla da birleşiyordu. Kullanılan argümanlar: birleşmemeleri, seçime parça parça gitmeleri, hatta daha da ötesi CHP'nin desteklenmemesi oluyordu. (CHP en azından barajı aşabilmiş olsaydı mecliste doğabilecek saldırılara "tek sol" öge olarak kısmi barikat olabilirdi! vb.)

Bu tartışmaların yaşandığı semtlerden biri de 1 Mayıs Mahallesi idi. Kuruluşunda devrimcilerin asli bir rol oynadığı, 12 şehit verilerek yıkıma karşı direnişle korunmuş, Gazi provokasyonuna karşı ayağa kalkmış-direnış barikatları kurmuş olan bir semt 1 Mayıs. Adı tabelalardan ancak '80 faşist darbesiyle silinebilmişti. 19 yıldır adı resmîyetle Mustafa Kemal olarak yazılmasına rağmen 1 Mayıs'lıktan vazgeçmedi. Ve tabii, faşist devletin hedefi olmaktan da kurtulamadı. Özellikle Abdullah Öcalan'ın yakalanmasından sonra, diğer emekçi semtler gibi 1 Mayıs mahallesi de ablukaya alınarak tam bir devlet terörü estirilmiştir.

Tek ve asıl sorun, semte dıştan devlet tacizi değildir. Daha vahimi, '80 darbesiyle devrimci hareketlerin ezilmesine paralel olarak semtin adım adım içten kuşatılmış, parçalanmış ve geriletilmiş olmasıdır. Son seçimlerde muhtarlığı tefeci-sahtecilikten yargılanmış bir adamın kazanması, MHP'ye bine yakın oy çıkmış olması gibi sonuçlar işin vehametini açıklamaya yetecektir. MHP'nin hükümete girebilmesinden ziyade "sol" bir mahallede bu kadar oyun çıkması, mahalle emekçilerinin gözünde daha korkutucu olabilmıştır. Hafızalarda hala Maraş-Çorum katliamları taze kaldığı oranda, bir gün kapılarında kırmızı çarpı işaretlerini görme korkusudur ortalığı saran. Bu, faşizme karşı birleşik örgütlü bir tutum alınmadığı oranda ondan sakınma, devrimden-devrimcilerden uzaklaşarak kendini korumaya alma tutumuyla bütünleşebilmektedir.

Gazi sonrasında, toplumsal kitle hareketini tutan emekçi semtlerinde devlet özel bir tarzda konumlanmaya, bunu da kültürel-yoz mekanlarıyla faşistlerin eliyle gerçekleştirmeye çalıştı. Ülkü Ocaklarını açabildikleri yerlerde açtılar. Onun dışında bardo salonları, kahvehane, birahaneleri hem kitleleri uyutmak/yozlaştırmak, hem de

kendileri için bir odak olarak değerlendirdiler. 1 Mayıs Mahallesi'nde de "Gelsene İki Gözüm Birahanesi" bu işlevi görüyor. MHP'nin çok rahat bir şekilde öbeklendiği bir mekan. Aynı zamanda devlet güçlerinin sürekli uğradığı-

konumlandığı bir yer işlevini görüyor. (Kadın ticareti yaptıkları da iddia ediliyor.)

Buradaki asıl hedef kuşkusuz gençliktir. '80 sonrasında özel bir tarzda "gençliği kazanma" politikası güden devlet, çeşitli kurumlarıyla kültürel yozlaşma-ahlaki dejenerasyon yaratıyor. Kafelerde, bardo salonlarında, alkol-seks-uyuşturucu kısıncasına aldığı gençleri, futbol maçları, asker uğurlamaları ve cenazelerindeki şovenist kuşatmada iyice sersemletiyor. Bunlar, kitleler devrimci değerlerden uzaklaştığı oranda daha da hayat buluyor.

Bu yıl 15 Mart şehitlerini anamadı 1 Mayıs Mahallesi halkı. Keza Newroz'u sokak aralarında 1 hafta sonra kutlayabildi. Ve şu anda en acil sorunlardan biri faşistlerin öbekleşmesini dağıtabilmektir. Bunun çözümünü ne muhtarlık kurumundan geçiyor, ne sözde sol CHP gibi partilerden ve ne de 3-5 devrimcinin MHP'li katillerle düellosundan. Tek yol mahalle halkının birleşerek, kenetlenerek harekete geçmesi, tıpkı 2 Eylül direnişinde olduğu gibi yarattığı değerlere sahip çıkabilmesidir.

Ancak şu unutulmamalıdır ki: sorun 3-5 MHP'li çete bozuntusu değildir. Maraş, Çorum, Sivas, Gazi ve tüm faşist katliamlar tanrıktır ki, MHP'nin ipleri sermayenin, sermaye devletinin elindedir. Emekçi halk benzeri her saldırı durumunda savunmaya, kendini korumaya geçtiğinde karşısında faşist devletin kolluk güçlerini bulmuştur. 1 Mayıs halkının da bu konuda yeterince tecrübesi bulunmaktadır.

Ayrıca, mahallede bu gerçekliğin bilincine daha fazla sahip olması gereken çok sayıda işçi oturmaktadır. Semt hareketinin sınıf mücadelesi deneyim ve birikiminden yararlanabilmesi, bu arkadaşların semtteki mücadeleye sınıf kimlikleriyle katılması ve harekete sınıfın damgasını vurmasıyla da yakından bağlantılıdır. İster semte yönelsin ister fabrikalara, saldırı işçi ve emekçilere yönelmektedir. Öyleyse saldırıya karşı mücadele de, fabrika ve semtlerden doğru yükselcek birleşik bir işçi-emekçi hareketini zorunlu kılmaktadır.

İhtiyacımız olan, ekonomik-sosyal-kültürel tüm değerlerimizi ve varlığımızı korumak için birleşmek, örgütlenmek ve mücadele etmektir. Yükselen faşizm umutsuzluğumuzu değil, öfkemizi ve tepkimizi bilemelidir. Unutulmamalıdır ki, haklı ve meşru olan biz işçi-emekçileriz. Birleştiğimiz ve mücadele ettiğimiz taktirde kazanacak olan da biziz.

Kahrolsun faşizm!

Kahrolsun emperyalizm ve usakları!
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranney.org>
Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Kirli savaşın kurbanı bir devrimci işçinin anısına

Onunla tanışmamız tesadüf olmuştu. Duyarlı bir işçiydi. Bir taraftan Kürt kimliğinden gelen bir ezilmişlik, diğer taraftan yoksulluk içindeki yaşamının getirdiği bir duyarlılık ve sınıfsal bakış açısı vardı. Zaman buldukça kitap elinden düşmezdi.

Klasik vatan hizmeti gelip çatığında, ancak kendini öğrenci gösterip askerliğini uzatabilmişti. Okumasın da bir sonu vardı ve o son gelip çatı. İyi bir yüksek okul eğitimi görmek istemiş, fakat hem maddi olanaksızlıklar hem de devrimci düşüncelere sahip olduğu için evin büyüklerinden destek bulamaması yüzünden gerçekleştirememişti. Yaptığı işte kalifiye olmasına kalifiye idi ama iş bulamıyordu. Nereye gitse askerliğini yapmadığı için işe alınmıyordu. Bir işe ihtiyacı vardı, ama patronlar ona, "git benim için savaş, birkaç insanın kanını akıt, ondan sonra seni işe alayım, tabiki sağ gelersen" diyordu bir bakıma. Askere gitmekten başka çözüm göremiyordu. Aslında devrimci mücadele saflarına geçmek gibi başka çözüm olduğunu o da biliyor, ama bunu da göze alamıyordu.

Askerlik vakti geldi

Son karşılaşmamızda yine aynı şeyleri konuştuk. Şimdilik doğuya gitmiyordu, üç aylık eğitimini bir askeri birlikte yapacaktı. Bir süre sonra ziyaretine giden kardeşine koşulların oldukça zor olduğunu ve uykusuzluk çektiğini anlatmıştı.

Geldiğini duyunca ziyaretine gittim. Tokalaşmamızda bir sıcaklık, dostluk vardı. Sanki beni bir daha bırakmayın diyordu. Bu sefer Şırnak'a düşmüş. Psikolojik durumunu pek iyi görmedim, dengesiz konuşuyordu. O günden sonra onu bir daha görmedim.

Şırnak'tan gelen mektup

Kardeşine gelen mektubu gösterdiler. Gider gitmez Kuzey Irak sınırına göndermişler, mektuplar açılıp okunduğu için fazla açık yazamamış. Bu mektubu da bir asker arkadaşı aracılığıyla göndermiş. Mektubunda ne rahatça telefon etme ne de mektup yazma imkanı var diyordu. Daha sonra bir fırsatını bulup telefon açıyor ailesine ve bu ondan gelen son haber oluyor. Telefonda son söylediği, onların birliğini sınıra çatışmaya götürecekleri olmuştu. Bir buçuk ay sonra da ölüm haberi geliyor. Aynı dönem İzmir'den bir genç daha aynı çatışmada öldü ve o da devrimciydi.

Bu örneklerin az olmadığı biliniyor. Bu kirli savaş boyunca böyle bir çok şüpheli ölüm var. Onun ölümüyle ilgili düzmece bir de film çekmişler, ailesine kahraman askerler karşısında teröristler dayanmıyor yalanlarını söylemişler. Ailesine özel eşyaları teslim edildiğinde, yeni film çekilmiş fotoğraf makinasının boşaltılmış olduğu, özel resimlerinin kaybolduğu ortaya çıktı. Bizler onun kasten öldürüldüğünü düşünüyoruz. Gençlerimizin katili, onları kendi haksız savaşında kardeş Kürt halkının üzerine süren sermaye devletinin bizzat kendisidir.

Bize anları dışında bir de aşağıdaki şiiri bıraktı.

OLMASA BU KAN

Olmasa bu düşmanlık

Olmasa bu savaş

Dökülmese bu kan

Namlular ölüm kusmasa

Şarjörlerde fişekler çiçek tohumu olsa

Yivlerde yeşerse

Düştüğü yerlerde çiçek açsa

İşte o zaman

silahların en büyüğünü ben alacağım

En çok çiçek ben ekeyim diye.

Ölen işçi gençlerin hesabını katillerden soracağız!
Kızıl Bayrak Kürt ve Türk işçilerinin elinde yükselcek!
İzmir'den Kızıl Bayrak okuru bir işçi

**İdam kararı Kürt halkının
özgürlük iradesine ve direnişine
yöneltilmiş bir saldırıdır**

**Özgürlük ve eşitlik için
zaferre kadar devrim!**

Kızıl Bayrak